

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΔΔ, 30 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ,
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ι ρ α φ ε ι α :
Εόρτιδου 8 (Μέγαρον Γαργάρη, Κεν-
τρικών Πρακτορείων Έφημερίδων) Έμμέ-
ρατα, έπιταγαι κτλ. επ' ονόματι του Ι.
διοκτήτου.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙΣ		
Έσωτερικού:	Έτησία Δραχ.....	200
Έξωτερικού:	Έτησία Δραχ.....	110
Έσωτερικού:	Έτησία Δολλάρια.....	7
Έξωτερικού:	Έτησία Σελλίνα.....	30

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 30

ΑΘΗΝΑΙ 26 Οκτωβρίου 1935

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

Ένημερότης

Θέλετε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς κινηματο-
γραφικῆς ἡνιερρότης; Τὸ δανειζόμεθα
ἀπὸ ἑνα περιοδικὸ καὶ σὰς τὸ προσφέ-
ρομε, μὲ τὴν παράκλησι νὰ κρατηθῇτε
μὴν πάθετε τίποτε ἀπὸ τὴν... ὑπερβολι-
κὴ συγκίνησι:

«Εἰς ἑνα κινηματοθέατρον τῆς Πράγας,
οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότησαν μὲ τόσον ἐν-
θουσιασμόν καὶ ἐπιμονὴν ἑνα Μίκυ-Μά-
ους, ὥστε ἐπέτυχαν τὴν ἐπανάληψιν τῆς
προβολῆς του. Οὔτε καὶ ἡ Γκρέτα Γκάρ-
μπο δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τέτοιαν τιμὴν....»

Πῶς σὰς φαίνεται, λοιπόν, τὸ «νέο»;
Τρομερὸ εἶνε πράγματι. Ὅχι, βέβαια διὰ
τὴν Γκρέτα Γκάρμπο ἢ τὸν Μίκυ-Μάους,
ἀλλὰ διὰ τοῦ περιοδικοῦ τὴν... τραγικὴ
κινηματογραφικὴ ἡνιερρότητα!

★

Γιὰ τοὺς παλληκαράδες

Ἡ σοφὴ στήλη ἑνὸς περιοδικοῦ μᾶς
πληροφορεῖ τὰ ἑξῆς:

«Σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες δυναμο-
μετρικὲς παρατηρήσεις τοῦ περιφήμου
Γάλλου καθηγητοῦ τῆς Φυσιολογίας, δό-
κτωρ Ἑρνέστου Μπύχ, ὁ ἄνθρωπος
μπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ τὴ μεγαλύτερη σω-
ματικὴ του δύναμιν, τὸ πρῶτὸ ἀμέσως μετὰ
τὸ ξύπνημα, τὴ δὲ μικρότερη, τὶς ὥρες
ποῦ ἀκολουθοῦν μετὰ τὸ μεσημβρινὸ
γεῦμα».

Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν ἐσκέφθημεν νὰ
πραγματοποιήσωμεν σχετικὰς παρατηρή-
σεις ἐν προκειμένῳ. Παραπέμπομεν λοι-
πὸν τὴν γνώμην τοῦ σοφοῦ Γάλλου καθη-
γητοῦ στοὺς... παλληκαράδες διὰ....
τὰ περαιτέρω!....

★

Κουφέτα

Ἰδοὺ ἡ εἰδησις τοῦ ἀστυνομικοῦ δελ-
τίου:

«Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου
10 ὀικίαν τῆς ἀπεπειράθῃ νὰ αὐτοκτονή-
σῃ διὰ λόγους αἰσθηματικῶς ἢ 17έτις
μαθήτρια Ἀθηνᾶ Σταμίρη, λαβοῦσα εἰ-
κοσι κουφέτα κινίνης».

Ἐκτὸς τῆς ταχείας ἀναρρώσεως θὰ
μποροῦσε κανεὶς νὰ εὐχηθῇ εἰς τὴν...
μαθητευομένην ἀκόμη αὐτόχειρα, νὰ καμ-
φῇ ἀπὸ τὸ διάδημά της ὁ σκληρὸς Ἑ-
κείνος, καὶ νὰ στεφθῇ ἀπὸ ἐπιτυχίαν καὶ
...στέφανα ὅλη ἡ σχετικὴ προσπάθεια.
Καὶ ὁ εὐχετικὸς ἐπιλογος θὰ ἦταν τὸ
στερεότυπον «καὶ σὸ γάμο της κουφέ-
τα». Ὅχι... κινίνης, βέβαια!...

★

Μιά ἔργασία

Τὰ δημοσιευόμενα στὴν «Ἀτλαντίδα»
σκότσα τοῦ λαμπροῦ καλλιτέχνου κ. Κέ-
τση δικαίως προσέκαλεσαν τὴν γενικὴν προ-
σοχὴν. Ἡ πρωτοτυπία τῆς τεχντροπίας
τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου εἶνε πράγματι
ἀξιοθαύμαστος καὶ τοῦ ἐγγυᾶται ἀπολύ-
τως ἑνα θαυμάσιον μέλλον. Σχεδιάσμα-
τα τοῦ κ. Κέτση, ὅπως τῶν τίτλων τοῦ
«Ἰατροῦ Ροσκώφ, τοῦ ρωμάντσου «Ἀ-
γάπης 1935» κλπ., θὰ μποροῦσαν ἀξιόλο-
γα νὰ γίνον ἀντικείμενα ἰδιαίτερας προ-
σοχῆς ἐκ μέρους τῶν εἰδικῶν τοῦ κλά-
δου τῆς ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον πράγ-
ματι τιμᾷ ὁ καλὸς συνεργάτης τῆς «Ἀ-
τλαντίδος».

ΤΙ ΘΑ ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ἡ «Ἀτλαντίς»

Εἶνε περιττὸν νὰ τονίσωμε στοὺς
ἀναγνώστας μᾶς ὅτι οἱ ΠΡΩΤΟΤΥ-
ΠΙΕΣ ποῦ τοὺς ἀνηγγέλαμε καὶ
οἱ ὁποῖες ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗ-
ΘΟΥΝ ΤΑΧΥΤΑΤΑ, ἀποτελοῦν ΕΡ-
ΓΑ καὶ ΟΧΙ ΛΟΓΙΑ. Εἶνε τελείως
περιττὸν αὐτὸ, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ
τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ
μέχρι σήμερα μόνον ΕΡΓΑ εἶδαν οἱ
ἀναγνώσται τοῦ.

Πρόχειρος ἀπόδειξις τοῦ ΓΕΓΟ-
ΝΟΤΟΣ αὐτοῦ εἶνε ὅτι ἡ «Ἀτλαν-
τίς» εἶνε σὲ θέσι ἀμέσως ΣΗΜΕ-
ΡΑ νὰ καθορίσῃ τί πρόκειται νὰ
κάνῃ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅλα τὰ ἄλ-
λα περιοδικά, τὰ ὁποῖα δίνουν ἀό-
ριστες ὑποσχέσεις μὲ ἀκόμη ἀορι-
στότερο χρόνον γιὰ τὴν πραγματο-
ποίησιν των.

Ἡ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ, λοιπόν, ἡ
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΓΙΑ Τὴν ἹΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ
ΝΟΤΟΜΙΑ ΠΟΥ ΕΙΣΑΓΕΙ Ἡ «Α-
ΤΛΑΝΤΙΣ» ἐντὸς ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ
ΧΡΟΝΙΚΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΕΙ-
ΝΕ:.

Η

ΒΑΘΥΤΥΠΙΑ!

Μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν τελευταί-
ων τελειοτάτων συστημάτων τῆς
ΒΑΘΥΤΥΠΙΑΣ ἡ «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» θὰ
δώσῃ σὶν Ἑλλήνα ἀναγνώστη
τοῦ περιοδικοῦ τὸ δικαίωμα ΝΑ
ΜΗ ΘΑΥΜΑΖῃ ΠΙΑ Τὴν ΕΣΩ-
ΤΕΡΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΝ ΤΩΝ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ.
ἀφοῦ σ' αὐτὴν — τὴν «ΑΤΛΑΝΤΙ-
ΔΑ» — θὰ ἔχῃ κάθε ἑβδομάδα 16
(ἀριθμὸς ΔΕΚΑ ΕΞ) ΒΑΘΥΤΥΠΗ-
ΜΕΝΕΣ ΕΓΧΡΩΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ.
ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΥ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΟΣ.

Ἡ πίστωση τοῦ χρόνου ποῦ ζη-
τᾷ ἡ «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» ἀπὸ τοὺς ἀνα-
γνώστας της γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς
νέας ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΓΙΑ Τὴν
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ
εἶνε ὅση χρειάζεται γιὰ τὴν μετα-
φορὰ τῶν μηχανημάτων τῆς ΒΑ-
ΘΥΤΥΠΙΑΣ ἀπὸ τὸ ΒΕΡΟΛΙΝΟ
στὰς ΑΘΗΝΑΣ.

Μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς τελευταίας
λέξεως τῆς ΒΑΘΥΤΥΠΙΑΣ ἡ «Α-
ΤΛΑΝΤΙΣ» θὰ μείνῃ ἀσφαλὲς Α-
ΘΑΝΑΤΗ στὴν ἹΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ. Ἀπὸ τὴν ἀρ-
χὴ τῆς ἐκδόσεώς της ἡ «ΑΤΛΑΝ-
ΤΙΣ» ἐκέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνην
τοῦ ἑλληνικοῦ Κοινοῦ. Ἡ ἐμπιστο-
σύνη αὕτη τῆς δίνει τὴν ἡθικὴν δύνα-
μιν ν' ἀγωνισθῇ γιὰ τὴ δημιουργίαν
τοῦ τελείου περιοδικοῦ. Θὰ τὸ ἐπι-
τύχῃ; Οἱ ἀναγνώσται της θὰ τὸ
κρίνουν ΣΕ ΛΙΓΟ.

Η «ΑΤΛΑΝΤΙΣ»

Ὁ καυγάς

Ὁ φιλολογικὸς καυγάς ποῦ ἐξέσπασε
τὴν περασμένη ἑβδομάδα μεταξὺ τοῦ ἀ-
καδημαϊκοῦ κ. Μελά καὶ τοῦ γνωστοῦ
λογίου καὶ δημοσιογράφου κ. Μπαρλά,
μᾶς ἔδωσε τὴν ἀτυχὴ εὐκαιρίαν νὰ δοῦμε
μερικὰ θλιβερά πράγματα, τὸ θάρος
τῶν ὁποίων, εἰλικρινῶς καὶ ἀνεπηρέα-
στως κρίνοντας, πρέπει νὰ τὸ καταλογί-
σωμεν εἰς τὸν πρῶτον.

Δὲν γνωρίζομεν τὴν δύναμιν τῆς ἀντο-
χῆς τῶν νεύρων τοῦ κ. Μελά, οὔτε τὰς
μεθόδους ποῦ ἐκάστοτε μεταχειρίζεται
πρὸς ὑπέρμετρον ἀπόδειξιν τοῦ λογοτε-
χνικοῦ του ταλέντου. Ἐνα μόνον γνωρίζο-
μεν: Ὅτι στὴν προκειμένην περίπτωσιν
ἐμπῆκε ἀπρόσκλητος σὲ μιὰ ἐντελῶς
π ρ ο σ ω π ι κ ῇ ὑπόθεσιν τοῦ κ. Μπαρλά
καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπιτεθῇ ἀπὸ τὶς στήλες
του σὶν τελευταῖο μὲ τὴν ἐμπάθεια, ποῦ
ἀποτελεῖ πλέον ἑνα ἀπὸ τὰ «προσόντα»
τοῦ συγγραφικοῦ του στυλ.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, καθ' ἡμᾶς ὁ κ.
Μελάς, ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶχε καὶ πολὺ
ἄδικον ὁ κ. Μπαρλάς ὅταν ἔγραψε ὅτι
ἡ ἐναντίον του δημοσιογραφικὴ ἐπίθεσις
ἦταν προσχεδιασμένη καὶ ἀπετέ-
λει ἐκδίκησιν τοῦ κ. Μελά διὰ τὴν αὐ-
στηράν κριτικὴν του, δι' ἑνα τελευταῖον
ἔργον τοῦ τελευταίου. Ἡ διαγωγή ἡ
μᾶλλον τὰ γραφόμενα τοῦ κ. Μελά τὸ
ἀποδεικνύουν αὐτὸ κατὰ τρόπον ἀναμ-
φισβήτητον.

Ἡ μετάθεσις τῶν τόνων ἑνὸς ἐπιθέτου,
ἡμπορεῖ νὰ ἀποτελῇ χαριέστατον σχῆμα
λόγου, ὅταν ὁμως γίνεται εἰς ἐπίθετον
ἀπαραίτητως φανταστικόν. Ἡ χρησιμο-
ποίησις τοῦ σχήματος αὐτοῦ τοῦ κ. Με-
λά εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς θά-
ρος τοῦ κ. Μπαρλά — τὸν ὁποῖον εἰρήσθω
ἐν παρόδῳ, ἔχει ἐξυμνήσει ἐνθουσιωδῶς
ἄλλοτε ἀποτελεῖ ἂν μὴ τι ἄλλο, τουλάχισ-
τον ἑλλειψιν στοιχειώδους εὐπρε-
πείας.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ μᾶς ἐνθυμίζει μοι-
ραίως τὰς προόδους τῆς ἀγωγῆς τοῦ τε-
λευταίου θεατρικοῦ ἥρωος τοῦ κ. Μελά,
ἑνὸς μπαμπᾶ ὁ ὁποῖος ἐξεπαιδεύετο.
Γιατὶ δὲν ἐμιμήθη τὸν ἥρωά του ὁ κ.
Μελάς; Ἀλλὰ ἐλησμονήσαμε. Ὁ νέος
ἀκαδημαϊκὸς δὲν ἔγινε ἀκόμη... μπαμπᾶς.

1

Ἡ νέα σελίς

Ἀπὸ τὸ φύλλον αὐτό, καθὼς ἀνηγγεί-
λαμε, ἀρχίζει ἡ δημοσίευσιν τῶν πρωτο-
τύπων χιουμοριστικῶν ἑρμηνειῶν τοῦ συ-
νεργάτου μᾶς κ. Δ. Γαλερίδη (Γαλε-
ρίου) γιὰ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα.

★

Λόγω πληθώρας ἐπικαίρου ὕλης ἀνα-
βάλλεται διὰ τὸ προσεχές ἡ δημοσίευ-
σις τῆς σελίδος «Ρωμαντικοὶ ἔρασταὶ
τῆς Παλλῆς Ἀθήνας».

★

«Κόκκινα λουλούδια»

Κακεντραχὲς τυπογραφικῶν ἀτύχημα
ἀπῆλειψε κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν ὑπογρα-
φὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου τῆς «Α-
τλαντίδος» κ. Γ. Τσιγκόλια ἀπὸ τὸ διή-
γημα «Κόκκινα λουλούδια», ποῦ ἔδημο-
σίευσθῃ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.
Ζητοῦμεν συγγνώμην καὶ ἀπὸ τὸν συγ-
γραφέα καὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μᾶς
διὰ τὰ ἀτύχημα αὐτά.

Για τη νεολαία

«Ηρωες

Γ. Τσιγκόϊα

Για σας αγαπητά μου φτωχόπαιδα, ναί για σας και την ευγενικά σας φιλοδοξία την κλεισμένη στους τέσσερις τοίχους της καμαρούλας σας γράφω τις γραμμές μου αυτές στη φιλόξενη σελίδα του τόσο καλού για σας αυτού περιοδικού, της «Ατλαντίδος». Τόσα και τόσα σας μπουκλώνουν στα σχολεία, αμπαριές γνώσεων σας στοιβάζουν στα τρυφερά μυαλά σας, την αλήθεια όμως, την ξερή, τη σκέτη δεν θέλουν, δεν τους άρεσει να σας την πούνε. Πώς αναδειχνέται κανένας στόν πραγματικό κοινωνικό αγώνα. Ένας μεγάλος «Άγγλος φιλόσοφος, ο Θωμάς Καρλάυλ, γράφει στο έργο του «Οί «Ηρωες», ότι τον πολιτισμόν των κάνουν λιγιστοί άνθρωποι ή και καλλίτερα η ιστορία της ανθρωπότητας είναι αυτή η βιογραφία εξαιρετικών ανθρώπων. Αυτό είναι σωστή και ελαττωμένη αλήθεια. Συχνά-πικνά ο καθημερινός και περιοδικός τύπος μας γράφει για φτωχόπαιδα που αναδειχτήκανε σε πολύ μακρινές γωνίες του πλανήτη του μας, σάμπως στόν τόπο μας δεν έχου-με μεγαλουργήσει και καθύβηναν την πο-μνημαδικά παραδείγματα ανθρώπων που ρείαν της Ελλάδος. Ξεκίνημά τους είχα-νε τό άσημο χωριό τους.

Σήμερα θα γράψω δυό λόγια σκιτσάροντας όσο μπορώ καλλίτερα τόν Γιάννη Δροσόπουλο τωρινό Διοικητή της «Εθνικής Τράπεζας».

Εκεί κάπου στη Θεσσαλία, είναι ένα χωριούδάκι ή Σούρπη, εκεί γεννήθηκε. Ο πατέρας του ήταν λένε τελωνοφύλακας. Φτωχόπαιδο όπως ήταν κουτσά-στραβά έβγαλε τό σχολείο του χωριού του. Στη Λαμία βότερα φτώχυντας αμα απ' τη δ' γωνία τέλειωσε και τό Γυμνάσιο. Ο Θε-ωμάς Καρλάυλ γράφει: «Με μόνον λό-γους

πόν προσόντα σχεδόν, μπήκε στη Τράπε-ζα την «Εθνική». Φωτιά λιπόν, γιουρούσι σωστό. Προσπάθεια και τών γονέων και πρό παντός δουλειά και νάτος σήμερα επί κεφαλής της οικονομικής «Ελλάδος». Δι-οικητής σου λέει ο άλλος της «Εθνικής Τράπεζας». Έκατό φορές παιδιά μου είναι ευκολότερο να γίνη κανένας Πρωθυπου-ργός της «Ελλάδος» παρά Διοικητής της «Εθνικής». Έδω που τά λέμε μεταξύ μας τώρα, ξέρετε τί θα πη πάνω-κάτω Τρά-πεζα «Εθνική»; Ούτε και γώ ξέρω. Κυκαίωνας σωστός. Είναι με δυό λόγια ή οικονομική Σιλωάμ του τόπου μας και μία από τις γερώτερες Τράπεζες της «Υ-ψηλίου». Δεν υπάρχει πιό δύσκολη δουλειά από τό να διευθύνη κανείς παράδες. Η Τράπεζα μοιάζει με πυραμίδα από μπάλ-λης. Λίγο να χάση την Ισορροπία του την παίρνει ο διάβολος στο λεπτό. Σήμερα ο Δροσόπουλος ο και «Μπαρμπα-Γιάννης» καλούμενος πάτησε στα ξηνταπέντε. Εί-νε όμως κοτσονάτος. Ψηλός σάν κομμάτι βουνοκορφής τό Κισσάβου, άδρος με τό μoustάκι του ριχμένο κάτω μοιάζει με τσέλιγκα του παλλού καλού καιρού. Η κορμοστασιά του είναι λαμπράδα, με μά-τια άητου. Τό κατ' έμέ πρέπει να θεωρη-ται από τους πιό έξυπνους «Ελληνες». Εί-νε πραγματικά σωστή μεγαλοφυΐα και μνημείο άτόφιο στην ανθρωπίνη αξία την πραγματική. Δεν μπορεί κανένας να κά-νει σάλτα στους οικονομικούς οργανι-σμούς. Μπορεί καμιά φορά ο τυχόν πολύ εύκολα και με λίγες βολικές τιμονιές της μοίρας να φαντάξει για μέγας πολιτικός όπως επίσης και να κατακτήση και τόν πλούτο κανένας, ως αυτότο σύμφωνοι, δ-μως για να κυβερνήσει ένας οργανισμό

τραπέζιτικό σύγχρονο με τά γλιστρά-φια που ξεκίνησε ο Δροσόπουλος, έ-πρέπει να είναι δύναμις πνευματική προ-τού μεγέθους. Κάτι ξέρω και γώ από έ-ριθμούς, σε τυλίγουνε παιδάκι μου, κι ό-τε είδησι δεν παίρνεις. Ένα από γευματινό γιομάτο ύγρασία κι' άμυγ-λά από κείνα τά δειλνά που σε κάνουν να πιστεύεις ότι ο ήλιος εγκατέλειψε πιά τόν πλανήτη μας, τό καράβι με έρριξε στη Λόντρα, στο Ρίτζ «Οτέλ», ένα ξενοδοχεί-ο απ' τά μεγαλύτερα. Καθόμουν εκεί σε στό μεγάλο χώλλ και συγκεντρωμένος στόν έαυτό μου ψυχολογούσα τά γύρω μου. Λογής-λογής περνούσαν μπροστά μου άνθρωποι, της μεγάλης να ποίμε κα-νωνίας του Λονδίνου. Δυό βήματα παρα-πέρα μου σ' ένα μικρό σαλονάκι ένας κα-κλος φαίνεται ναχε πολύ σοβαρά συζη-τησι. Οί φάτσες τους δείχνανε ραφισα-σμένους Έγγλέζους, σωστούς λονδρέζους λαδιπόντικα του εξακουσμένου Σίτυ, έ-σκολισμένοι. μπαγκέρη». Σε μία και μισή το τραπέζιό εξακαθάρισε ή ρωμέικη με-φή με τά τετραπέρατα μάτια και τό ό-πιον ύφος του, του Δροσόπουλου. Έμει-ζε με κολώνα δωρικού ρυθμού. Ασφα-λά άτράνταχτα βάραιναν στη σύσκεψη έ-κεί οι τετράγωνες σκέψεις του και οι ά-φιοι συλλογισμοί του. Φίλος σπουδαί-ο οικονομικό μυαλό, γνωρίζοντας σάν ή-τη του τους έγγλέζικους οικονομικούς έ-ργοντας μούλεγε ότι είναι άφάνταστη έπιρροή και ή έκτίμησις του Δροσό-πουλου στο άγγλικό Σίτυ. Δέ θέλει φιλο-φία να τό καταλάβη κανένας. Είναι γ-στό ότι Τράπεζες βαρβάτες κλονιστή-με την καταραμένη αυτή κρίσι που συ-νισε συθέμελα όλο τό καθεστώς του ρά. Και όμως ή δική μας ή «Εθνική» κ-ώς προκόβει απλώνοντας την έδρα-κή της δρᾶσι. Μην ξεχνάτε ότι ο Δρο-σόπουλος είναι προπολεμικό δημιούργη-μα είναι γνωστό πόσο διαλέγανε τότε έ-ανθρώπους. Μισεί την έπίδειξι σάν ο έ-βολός το λιθάνι, οί τρόποι του είναι πλοϊκοί άπέριτοι. Ο χαρακτήρας τ-άμ' αυτός είναι που είναι σωστό φαινό-μα.

Ντόμπρα, ειλικρινά, σταράτα, χωρίς ρικολιάδια λέει πάντα τη σκέψη του. Χαρίζει κάστανα σε κανένα. Η δέξ-τη του αντίληψη του φέρνει άμέσως την π-ματική προσοτική προσώπων και π-μάτων. Κι' έτσι καμιά φορά με δυό έ-σούλες σταμπάρε και τους πιό μπ-λιδικούς επισκέπτες. Έχει μνήμη ά-νό. Μέσα στους χιλιάδες υπαλλήλους Τραπεζής μπορεί να εξακαθάρση άμ-τόν άνθρωπο της αξίας. Συχνά είναι λιμαδόρους, πρό παντός τούς ανθρώ-των μεγάλων λόγων και τών πλου-χειρονομίων. Παρ' όλη την έπαφή με κόσμο της έπίδειξης και του μνημο-σμού παρέμεινε μέσα του ένας βέρος μής χωρικός σωστός δηλαδή εύτατ-Θλιβερά κουναίτε τό σοφό του κεφάλι-στό στην άτέλειωτη φάλαγγα τών έ-σοφών οικονομολόγων του χωριού και τό γλυκό νερό. Γνώρισα λο-λογής «Ελληνες της σήμερον, σ' ό-σκάλες και σ' ό-λα τά πόστα και να πά και σε ποικίλα γεωγραφικά-τη που άπλωσε την άριδα της ή Ρ-σύνη. «Όμως την άμαρτία μου τη Εί-νε ζήτημα αν θα μπορέσουμε να καταστήσουμε τό ψυχικό πνευματικό διανομήτικό καλούπι του Δροσόπουλου π-ό άταξισμό βέβαια, λατρεύει τό υπα-Δέν βλέπει την ώρα και τη στιγμή να πεταχτή. Μόλις του δίνεται και ή μικρή ευκαιρία εκεί βρίσκεται. Είναι τούς πρώτους κυνηγούς της Βαλκα-τούφεκιά δεν του ξεφεύγει, ψαράς έ-τους καλούς. Για να νιώσετε, παιδά-την απλότητα του μεγαλοφυούς αυ-θρώπου θα σας αναφέρω τό έξης π-τικό: Τό περασμένο καλοκαίρι, έ-ινδ τόν αντίκρουσα στη Χαλκίδα σε-νον κάτι καλάρια. Τράβηξε κατ'-στό βαγόνι άκούμπησε τά πράγμα-στό δούχι με άνεσι, εξαπλώθηκε χα-ελάρι και μέχρι την «Αθήνα» και τόν ύπνο του δικαίου. Εκεί δά

Η εκτη αίσθησις τών πουλιών

Πώς ένα χελιδόνι αφίνοντας τό χωριό ή τό δάσος που έκτισε τη φωλιά του, κα-τορθώνει να πετάξη χιλιάδες — πολλές φορές — χιλιόμετρα για να βρῇ εύκρατα κλίματα να διαχειμάση εκεί και να έπι-στρέψη έπειτα στο ίδιο μέρος από τό ό-ποιο ξεκίνησε τό έπόμενο καλοκαίρι; Ποιό δρόμο ακολουθεί;

Μερικοί απέδωσαν σε μία έκτη αίσθη-σι, που έχουν τά πουλιά, τό κατόρθωμα αυτό: Στην αίσθησι του «προσανατολι-σμού». Άλλοι πάλι ώμίλησαν περί ένστι-κτου και μαγνητισμού, τίποτε όμως δεν εξηκρίβωθη.

Για να μελετήσουν πιό θετικά ακριβώς αυτά τά φαινόμενα ιδρύθησαν στην Εύ-ρώπη σταθμοί, οι οποίοι παρακολουθούν την πτήσι των άποδημητικών πουλιών. Δη-λαδή συλλαμβάνουν πουλιά και άφου-τούς περάσουν στο πόδι ένα μικρό δακτυ-λίδι από άλουμίνιο με διακριτικά γράμ-ματα, τά αφίνουν κατόπιν ελεύθερα. Πα-ράλληλως είδοποιούνται όλοι οί πτηνο-λογικοί σταθμοί της Εύρώπης και κα-ταγράφονται στα κατάστιχα του «Μου-σείου των πτηνών των Παρισίων» όλες οί σχετικές λεπτομέρειες. Στο τέλος έ-κάστου χρόνου οί σταθμοί άποστέλλουν στο Μουσείο όλες τις συλλήψεις πουλι-ών που έσημείωσαν, με τά διακριτικά γράμματα και τούς αριθμούς έκάστου, καθώς και την ήμερομηνία της συλλή-ψεως.

Έτσι ελέγχεται ή κατεύθυνσις της πτήσεως και ο χρόνος που απαιτείται.

Η ίδια σελίδα του βιβλίου της ζωής της μένει άνοικτή και διαβάζει εξακο-λουθητική τό ίδιο κεφάλαιον: αγάπη, φι-λιά, χάδια.

Χαμογελώντας εκείνος την άκούει κι' ά-τέλειωτα της μιλά για την ευτυχία που του χαρίζει ή αγάπη της.

Ποτέ δεν σκέφθηκε τί θα μπορούσε να χαρίσει κι' αυτός στην μικρή του αγάπη. Μιά μέρα εκείνη χωρίς καλά να τό σκε-φθῇ τόν ρώτησε:

— Είσαι ευτυχισμένος μαζί μου;

— Ναι πολύ. — Είσαι τό πιο χαριτωμέ-

Η εκτη αίσθησις τών πουλιών

Πώς ένα χελιδόνι αφίνοντας τό χωριό ή τό δάσος που έκτισε τη φωλιά του, κα-τορθώνει να πετάξη χιλιάδες — πολλές φορές — χιλιόμετρα για να βρῇ εύκρατα κλίματα να διαχειμάση εκεί και να έπι-στρέψη έπειτα στο ίδιο μέρος από τό ό-ποιο ξεκίνησε τό έπόμενο καλοκαίρι; Ποιό δρόμο ακολουθεί;

Μερικοί απέδωσαν σε μία έκτη αίσθη-σι, που έχουν τά πουλιά, τό κατόρθωμα αυτό: Στην αίσθησι του «προσανατολι-σμού». Άλλοι πάλι ώμίλησαν περί ένστι-κτου και μαγνητισμού, τίποτε όμως δεν εξηκρίβωθη.

Για να μελετήσουν πιό θετικά ακριβώς αυτά τά φαινόμενα ιδρύθησαν στην Εύ-ρώπη σταθμοί, οι οποίοι παρακολουθούν την πτήσι των άποδημητικών πουλιών. Δη-λαδή συλλαμβάνουν πουλιά και άφου-τούς περάσουν στο πόδι ένα μικρό δακτυ-λίδι από άλουμίνιο με διακριτικά γράμ-ματα, τά αφίνουν κατόπιν ελεύθερα. Πα-ράλληλως είδοποιούνται όλοι οί πτηνο-λογικοί σταθμοί της Εύρώπης και κα-ταγράφονται στα κατάστιχα του «Μου-σείου των πτηνών των Παρισίων» όλες οί σχετικές λεπτομέρειες. Στο τέλος έ-κάστου χρόνου οί σταθμοί άποστέλλουν στο Μουσείο όλες τις συλλήψεις πουλι-ών που έσημείωσαν, με τά διακριτικά γράμματα και τούς αριθμούς έκάστου, καθώς και την ήμερομηνία της συλλή-ψεως.

Έτσι ελέγχεται ή κατεύθυνσις της πτήσεως και ο χρόνος που απαιτείται.

Η ίδια σελίδα του βιβλίου της ζωής της μένει άνοικτή και διαβάζει εξακο-λουθητική τό ίδιο κεφάλαιον: αγάπη, φι-λιά, χάδια.

Χαμογελώντας εκείνος την άκούει κι' ά-τέλειωτα της μιλά για την ευτυχία που του χαρίζει ή αγάπη της.

Ποτέ δεν σκέφθηκε τί θα μπορούσε να χαρίσει κι' αυτός στην μικρή του αγάπη. Μιά μέρα εκείνη χωρίς καλά να τό σκε-φθῇ τόν ρώτησε:

— Είσαι ευτυχισμένος μαζί μου;

— Ναι πολύ. — Είσαι τό πιο χαριτωμέ-

— Όταν γύρισε στο σπίτι του από τόν δονοταίρο, όπου είχε πάει να βγάλη ένα χαλασμένο δυντι, ο μικρός Ανδρικός, πῆ-γε στην μητέρα του να ης δείξη τό στό-μα του, γιό να την θεαταίωση πως πραγ-ματικά τό είχε βγάλει.

— Και έξερεις, μαμά; Ο γιατρός, πριν μου βγάλῃ τό δυντι μου είπε: Άν κλά-ψω ή φωνάξω θα μου έπαιρνε πενήντα δραχμές, αλλά αν ήμουν καλό παιδί και δεν εφώναζα, θα μου έπα- είκοσιπέντε δραχμές.

— Και σὺ τί έκανες;

— Τί ήθελες να κάνω άφου μου είχες δώσει μόνον ένα είκοσιπεντάρικο;

Z
A
I
P
A

Ανδρικές
Ιστορίες

Μέσ' στην άπέραντη μοναξιά της και την ποτισμένη με την πίκρα της όρφά-νεας ή μικρή Ζαΐρα, έπεσε στην άγκαλιά του ανθρώπου που ήξερε να της ζαλίση τό μυαλό με γλυκόλογα, που άπαλά χρωμάτιζε ή χαδιάρικη ματιά του.

Ευτυχισμένη τώρα ή μικρή παιδούλα κλείνει τά μάτια και άκούει παραδομέ-νη σε όνειρα τά δσα της λέει.

Απορροφημένη από την πρόσκαιρη έ-ρωτιάτικη ευτυχία της, δεν μπορεί να νοιώση και να εξηγήση κάτι που σγολέει γύρω της ή πραγματικότητα.

Κι' όμως βρίσκεται τόσο κοντά της! Εκείνος, παντρεμένος με την σκέψη έ-νός διαζυγίου, δεν σκέπτεται την τρυφε-ρή καρδιά που τόσα της ύπόσχεται την πίκρα που θα νοιώση στο γκρέμισμα τών όνειρων της.

Έγωϊστικά παίρνει απ' αυτήν την με-στή αγάπη του τό προσφέρει μ' όλη τη δροσιά των δέκα όκτά της χρόνων μιλώντας της άόριστα για ένα μέλον που δεν μπορεί να της τό δημιουργήση.

Κι' έτσι οί μέρες περνούν χωρίς ή μι-κρή Ζαΐρα να μάθη τίποτα περισσότερο από χθές και τίποτα θετικότερον για τό αύριον.

Η ίδια σελίδα του βιβλίου της ζωής της μένει άνοικτή και διαβάζει εξακο-λουθητική τό ίδιο κεφάλαιον: αγάπη, φι-λιά, χάδια.

Χαμογελώντας εκείνος την άκούει κι' ά-τέλειωτα της μιλά για την ευτυχία που του χαρίζει ή αγάπη της.

Ποτέ δεν σκέφθηκε τί θα μπορούσε να χαρίσει κι' αυτός στην μικρή του αγάπη. Μιά μέρα εκείνη χωρίς καλά να τό σκε-φθῇ τόν ρώτησε:

— Είσαι ευτυχισμένος μαζί μου;

— Ναι πολύ. — Είσαι τό πιο χαριτωμέ-

— Όταν γύρισε στο σπίτι του από τόν δονοταίρο, όπου είχε πάει να βγάλη ένα χαλασμένο δυντι, ο μικρός Ανδρικός, πῆ-γε στην μητέρα του να ης δείξη τό στό-μα του, γιό να την θεαταίωση πως πραγ-ματικά τό είχε βγάλει.

— Και έξερεις, μαμά; Ο γιατρός, πριν μου βγάλῃ τό δυντι μου είπε: Άν κλά-ψω ή φωνάξω θα μου έπαιρνε πενήντα δραχμές, αλλά αν ήμουν καλό παιδί και δεν εφώναζα, θα μου έπα- είκοσιπέντε δραχμές.

— Και σὺ τί έκανες;

— Τί ήθελες να κάνω άφου μου είχες δώσει μόνον ένα είκοσιπεντάρικο;

— Όταν γύρισε στο σπίτι του από τόν δονοταίρο, όπου είχε πάει να βγάλη ένα χαλασμένο δυντι, ο μικρός Ανδρικός, πῆ-γε στην μητέρα του να ης δείξη τό στό-μα του, γιό να την θεαταίωση πως πραγ-ματικά τό είχε βγάλει.

— Και έξερεις, μαμά; Ο γιατρός, πριν μου βγάλῃ τό δυντι μου είπε: Άν κλά-ψω ή φωνάξω θα μου έπαιρνε πενήντα δραχμές, αλλά αν ήμουν καλό παιδί και δεν εφώναζα, θα μου έπα- είκοσιπέντε δραχμές.

— Και σὺ τί έκανες;

— Τί ήθελες να κάνω άφου μου είχες δώσει μόνον ένα είκοσιπεντάρικο;

νο και γλυκό κορίτσι που εγνώρισα. Άλ-λά γιατί με ρωτάς;

— Γιατί φοβάμαι να μη σε χάσω. Για-τί δε μου λες τίποτα για τη μελλοντική ζωή μας; αν θα γίνης δικός μου για πάν-τα. Θά είμαι τόσοσόν ευτυχισμένη.

— Ναι, ναι όλα τά σκέπτομαι περίμε-νε μόνο μη βιάζεσαι μικρό μου.

Και έτσι έγινε.

Καρτερικά περίμενε ή Ζαΐρα. Μά κάτι στο διάβα του χρόνου γεν-νήθηκε απ' την άναμονή. Η άμφιβολία και ή άπογοήτευσις, που βάρυναν την καρδιά της, και θόλωσαν την εσπερία της σκέψης της. Ένα παράπονο αϋθόρ-μητο άπλώνεται στα χείλη της, που σβύ-νει τό χαμόγελο της ευτυχίας στο αντί-κρυσμα του άγαπημένου της.

Πώς θάθελε να ήξερε τό πόσο θα πε-ριμένη, να ήξερε αν θα έφθανε μαζί με τόν λατρευτό της τό όνειρεμένο περιό-λι και εκεί να κτίσουν τη φωλιά για να ζήσουν ευτυχισμένοι ο ένας για τόν άλ-λον. Μά εκείνος δεν μιλεί και ή μικρή ή Ζαΐρα με πόνο αναρωτιέται τί να κάμη.

Τό γραμματάκι σου μικρή μου φίλη με θάζει σε συλλογισμούς και σταματώ μπρός στο προηγούμενο του άγαπημένου σου και λυπάμαι για τη μεγάλη σου θλίψη.

Μη ξεχνάς όμως ότι μία δύναμις μᾶς κυβερνά σάν άλλη θρησκεία, και που πι-στεύομεν σ' αυτή: είναι τό πεπρωμένον. Περίμενε μικρή μου Ζαΐρα αν ή καρδιά σου σοφ τό προστάξη και αν ο άνθρωπος που άγαπάς πραγματικά σε σκέπτεται δεν θ' άφήση τά ευγενικά του αίσθήματα να ποδοπατηθούν από έναν έγωϊσμό που δεν θα έχη αντίκρυσμα στην τόση σ-καλωσύνη.

ΛΙΑΝ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Από παντού
ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ ΠΟΥ ΔΙΟΙΚΟΥΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Υπάρχει ένα περίεργο χωριό 50 χιλιο-μετρα μακριά από τη Βουδαπέστη, τό Φοτενέλ, όπου όλοι οί κάτοικοι είναι μου-σικοί. Οί άνδρες κάθε Παρασκευῃ πρωί φεύγουν για τη Βουδαπέστη να παίξουν τις συνθέσεις τους στα καφενεία και στα μάρ και την έρχομένη Τρίτη γυρί-ζουν στο χωριό τους με τά κέρδη όλης της έβδομάδος.

Τοιουτοτρόπως τό Φοτενέλ για έξη μέ-ρες έρημώνεται από τόν άνδρικό πληθυ-σμό του και τό χωριό επί 6 μέρες την έβδομάδα έρίσκεται στα χέρια τών γυ-ναϊκών, χωρίς όμως καμιά ύπηρεσία της κοινότητας να καθυστερή.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΡΑ-ΓΩΓΗΣ

Στην Ρίγα, έσημειώθη τελευταίως ή άνακάλυψις μιας άκόμη γυναίκας με ή-λεκτρικάς ιδιότητας. Πρόκειται για μία νέα μόλις 18 έτών, ή οποία μόλις άκουμ-πήση στα χείλη της ένα ήλεκτρικό κα-λώδιο άνάβει άμέσως τόν μικρό ήλεκτρι-κό λαμπτήρα που έ βρίσκεται στην άλλη άκρη του σώματος.

Οί πολυάριθμοι έπιστήμονες που έμελέ-τησαν τό παράξενο αυτό φαινόμενο, ά-πεφάνθησαν ότι ή κόρη έχει στόν οργανι-σμό της άρκτη ποσότητα ήλεκτρισμού, ίκανή να προμθεύση τόσοσόν ρεύμα όσο χρειάζεται ένα σπίτι δια τάς καθημερι-νάς άνάγκας!

Δειλό χτύπημα ακούστηκε στην δώ-
κορτα. Η κυρία του γιατρού Χριστίδη
έτρεξε μόνη της ν' ανοίξει. Υπηρεσία δεν
είχε. Επρόσμενε να της στείλουν...

Μόλις άνοιξε η πόρτα, φάνηκε ένα
μελαχροινό κορίτσι μ' ένα μπόγο στο
χέρι.

— Καλημέρα, κυρία, έκαμε κι' ανέθη-
κε γοργά τη μικρή σκάλα.

Η κυρία του γιατρού την κύτταξε.

— Είμαι το κορίτσι, που ζητήσατε. Με
στείλανε να πιάσω δουλειά στο σπίτι σας.

— Α, εσύ είσαι; Μπράβο!

Πραγματικά η κυρία Χριστίδη έπρo-
σμενε νέα υπηρέτρια. Είχε δηλώσει πως
τή θέλει «μικρή και σβέλτα» και της την
έστειλαν.

— Και πως σέ λένε, κορίτσι μου; έρω-
τησεν η κυρία.

— Σοφία.

— Είσαι από χωριό ή από νησί;

— Από χωριό... Από βουνό... Εκεί που
έχει πολλές καστανιές.

— Καλά. Και πόσων χρονών είσαι;

— Δεκαπεντέμιου.

— Δεκαπεντέμιου; Ακριβώς τόσο;

— Ναί, κυρία. Τώρα είναι Απρίλης. Τόν
Οχτώβρη κλείνω τα δεκάξη. Ώστε δεν
είμαι δεκαπεντέμιου...

— Βέβαια. Τόσο...

Και η κυρία εκύτταξε τη μελαχροινή
δουλίτσα από το κεφάλι ως τα πόδια. Με
μια ματιά ζητούσε να την ψυχολογήσει.

Να καταλάβει αν είναι «μικρή και σβέλ-
τα», αν προσέχει το σπίτι κι' αν σέβεται
την κυρία... Φαίνεται να της έκανε κάπως
καλή εντύπωση. Ώστόσο της γεννήθηκε
ξαφνικά μια άπορία και ρώτησε τη μι-
κρή:

— Καί, δεν μου λές, Σοφία, γιατί έφυ-
γες από την κυρία όπου δούλευες ως
τώρα;

Η Σοφία βρέθηκε λίγο στενοχωρημέ-
νη. Έσκυψε κάτω και έπειτα είπε δειλά:

— Δεν έφυγα μόνη μου. Έγώ ήμουν
ευχαριστημένη. Μά εκείνη μου είπε να
φύγω...

— Γιατί σου είπε να φύγης; Δεν ήταν
ευχαριστημένη μαζί σου;

— Όχι, κυρία. Από τις δουλειές ήταν
πολύ ευχαριστημένη. Μου το είπε κι' ο
τόν έφυγα. Μά με μάλωνε γιατί μιλούσα
με τον μανθό και με τον γαλατά...

— Ε-
λεγε πως τους λέω πολλά λόγια όταν
πήγαινα να πάρω ντομάτες ή να μου βά-
λουν το γάλα στο κατσαρόλι... Μά τί φταίω
λὴ το γάλα στο κατσαρόλι... Μά τί φταίω
λὴ το γάλα στο κατσαρόλι... Μά τί φταίω
λὴ το γάλα στο κατσαρόλι...

— Πως
έγώ, κυρία; Με ρωτούσαν αυτοί. Πως
να μη τους απαντήσω; Κι' αν τους μι-
λούσα, αυτό είναι έγκλημα, κυρία;

— Η κυρία του γιατρού την κύτταξε τη
Σοφία με συμπάθεια.

— Καλά, είπε. Να είσαι φρόνιμη και να
μην λες πολλά λόγια. Έ, θα προσέξω;

— Ναί, κυρία.

Η κυρία Χριστίδη απήγησε τη μικρή
Σοφία στο δωμάτιο της υπηρεσίας. Της
έδειξε πως θα φτιάσει τα πράγματά της
και της έδωσε μερικές οδηγίες. Το κορί-
τσι της φαινόταν καλό, μά λίγο φλύαρο.

Συλλογίστηκε όμως πως θα σιάξει. Κι'
αυτή κι' ο άντρας της ο γιατρός δεν ή-
σαν άνθρωποι με πολλά λόγια. Είχαν
κι' ένα παιδί μικρό, δώδεκα χρονών, μά
κι' αυτό ήταν σοβαρό. Δεν έμιλούσε πο-
τέ με τις δουλές. Έτσι, συλλογίστηκε η
κυρία Χριστίδη, η Σοφία θα πάει να
φλύαρη. Κατά τα άλλα φαίνεται καλή.

— Άκουσε, κόρη μου. Έδώ θα περά-
σης καλά. Να είσαι καλή στη δουλειά
σου. Να προσέχεις πολύ και να μιλάς
λίγο. Για τ' άλλα μη σέ μέλει. Θάσαι σά
κόρη μου.

Η Σοφία ευχαρίστησε και ανέλαβε υ-
πηρεσία.

Ο κ. Νίκος Χριστίδης ήταν γιατρός
από τους καλούς. Έμενε στην Κηφισιά
κι' έκανε χρυσές δουλειές. Εκεί ήταν και
το σπίτι του, όπου έφτοσε η Σοφία για
να δουλέψει ως υπηρέτρια. Εκεί πάνω,
στο έρημο σπίτι, ο γιατρός εύρισκε και-
ρό και για δικές του μελέτες. Είχε σπου-
δάσει και στη Βιέννη και μία έδρα στο
Πανεπιστήμιο ήταν ένα από τα ιδανικά
του.

Έτρεχε στους άρρώστους του ο κ.
Χριστίδης σε ώρες ακανόνιστες βέβαια,
μά πάντα εύρισκε καιρό να εργασθεί και
στο σπίτι του. Το γραφείο ήταν γεμάτο
γαλλικά και γερμανικά βιβλία. Μά είχε
εκεί και όγκους χειρόγραφα. Αυτά ήταν
πρωτότυπη εργασία με παρατηρήσεις
και συμπεράσματα δικά του. Εκεί, μέσα
στα χαρτιά, του άρεσε να χάνεται και ν'
αφαιρήται συχνά. Ο κ. Χριστίδης ήταν
σοφός άνθρωπος κι' είχε μεγάλο μέλλον.

Μόλις είχε πατήσει τα σαράντα.

Η κυρία ήταν γυναίκα με σχετική
μόρφωση, μά άλλων του σπιτιού και του
νοικοκυριού. Σπάνια έδιάβαζε και κα-
νένα μυθιστόρημα. Από επιστημονικά βι-
βλία δεν είχε ιδέα. Τί την έμελαν αυτή
τα τέτοια;

Το βράδυ στο δειννο, εκείνη την ημέ-
ρα, ο κ. Χριστίδης είδε και τη μικρή Σο-
φία. Έβροθυσε και κίνησε στο σερόντι-
σμα. Η κυρία Χριστίδη της είχε φορέσει
και μία άσπρη ποδιά, που άρχιζαν α-
πό τον λαιμό. Και κάτω απ' αυτή διακρί-
νονταν δυο άγουρα φρούτα, που άρχιζαν
να ώριμάζουν. Μια όμορφη από στρογ-
γυλότητες πρόβαλλε στο στήθος της μι-
κρής δουλίτσας. Ο γιατρός εκύτταζε το
κορίτσι από το κεφάλι ως τα πόδια. Η-
ταν ένα συνηθισμένο μαυριδερό κορίτσι,
με χοντρή μύτη, με λεπτά μπράτσα, με
χοντρά κόκκινα δάχτυλα, με ασχημάτι-
στο ακόμα σώμα. Ώστόσο το στήθος έρ-
χισε να σχηματίζεται... Κι' η Σοφία, σαν
είδε τον γιατρό, άρχισε να τον κυττάζει

περίεργα. Μόλις βγήκε, ο γιατρός ρώ-
σε τη γυναίκα του:

— Είπε καλή η νέα σου δουλίτσα;

— Καλή φαίνεται. Και μάλλον α-
γι... Θά στρώσει...

— Καλή λοιπόν;

— Ναί. Μά φαίνεται πως έχει το έλ-
τώμα της φλυαρίας. Έγώ όμως θά
το κόψω...

— Πως το κατάλαβες;

— Μά η προηγούμενη κυρία της
έδιωξε γιατί έφλυαρούσε με τον μα-
καί με τον γαλατά...

— Α, όχι... Αυτό δεν το εξήγησε
λά. Πόσων χρονών είναι;

— Δεκαπεντέμιου, μούπε. Και δεν
ψέμματα.

— Ναί, έκαμεν ο γιατρός. Δεκαπεν-
μιου. Στο κλίμα μας... Έξ' άλλου φ-
αρία με άντρες, με τους πρώτους τρι-
τες άντρες... Καταλαβαίνω...

— Τι καταλαβαίνεις;

— Μάλλον είναι άρχες έρωτισμού...

— Μπα, το κακόμοιρο! Έκαμεν η
ρία.

— Το «λίμπιντο», γυναίκα. Άρχισε
έμφανίζεται το «λίμπιντο»... Ο Φρό-
ντς έξηγεί αυτά με όλες τις λεπτομέ-
ριες. Άλλωστε θά παρακολουθήσω
την εξέλιξη της μεταβολής...

Η γυναίκα του δεν του άπάντη-
σε. Εσερβίριζε μόνο τα φαγητά. Είχε
το νοῦ της.

Μετά το δείννο ο γιατρός έρριξε
πάλι στη μελέτη. Άνοιξε τα βιβλία
κι' έψαχνε να εξηγήσει μερικά ση-
στά θεωρία της ψυχανάλυσης. Τα
γράμματα του Φρόντς ήταν άπαι-
στα. Άλλα, άλλων καθηγητών,
σε σωρό παράγραφοι. Ο κ. Χριστίδης
ψάξε μερικά. Έσημείωσε κατόπιν
σκέψεις στα χειρόγραφα του.

— Βέβαια, συλλογίστηκε, το κα-
αυτό παρουσιάζει έδαφος μελέτης...

Μά ο γιατρός δεν είχε καιρό, ο-
μελέτησή τη Σοφία, μά ούτε να
δὴ. Την έθλεπε λίγες στιγμές κάθε
Η γυναίκα του βέβαια την έθλεπε
μέρα. Μά τί ήξερε εκείνη από τέτοι-
α; Ώστόσο μια μέρα η κ. Χριστίδη
στο γραφείο του γιατρού και του

— Αυτό το κορίτσι που πήραμε
δεν είναι πραγματικά φλύαρη. Έγώ
δεν μιλεί πολύ. Παρατηρώ
που κυττάζει πολύ τον γαλατά,
στο παιδί του μπακάλη, βλέπει
στο παιδί του δούλου... Μάλλον της άρεσει να
τη άντρες. Τί λές; Μην είναι έρω-
νία;...

— Τί λές, γυναίκα; Φυσική κατα-
*

Ο Απρίλης έτελειωσε, μπήκε
Μάης κι' άρχισαν κι' οι ζέστες. Η
Χριστίδη έχρισε στη Σοφία κι' έρ-
ρεματικά έλαφρό, χωρίς μανίκια,
το φόρεσε με καμάρι. Έπλυνε και
τα μπράτσα της ως άπάνω... Μά

Ήσαν πολύ μαύρα!...

Την άλλη μέρα η κυρία Χριστίδη πα-
ρατήρησε μια μεταβολή στο φόρεμα της
Σοφίας. Φαινόταν πως είχε πλατύνει άρ-
κετά στις μασκάλες από κάτω. Ένώ
πριν έφάρμοζε καλά, τώρα ήταν κομμέ-
νο ως χαμηλά και φαινόταν γυμνό κάτι
λίγο από το κορμάκι της Σοφίας, κάτω
από τα χέρια.

— Πως γίνθηκε έτσι το φόρεμά σου;
ρώτησεν η κυρία.

— Με στενοχωρούσε, κυρία, και τώκο-
ψα λίγο... Δεν πειράζει... Είπε καλλιτε-
ρο έτσι...

— Μά φαίνεται λίγο το δέρμα σου έ-
κει.

Και η κ. Χριστίδη της έδειξε με το δά-
χτυλο.

Η Σοφία έκοκκίνισε λίγο και έσώ-
πασε.

Μια άλλη μέρα η κυρία έπρόσθεσε που
η Σοφία εκύτταζε πλάγια τον μικρό
της γυιό, τον Κωστάκη. Είχε γυρίσει από
το σχολείο και πήγε στην κουζίνα να κα-
θαρίσει λίγο τα παπούτσια του. Η Σο-
φία τότε τον είδε και τον κύτταξε πλάγια
και σαν άφηρημένη. Η κυρία έμπαινε
εκείνη τη στιγμή στην κουζίνα και την εί-
δε. Μά δεν είπε τίποτε.

Αυτές τις παρατηρήσεις της, τόσο για
το κόψιμο του φορέματος στις άμασκά-
λες, όσο και για τη ματιά την πλάγια
και πονηρή της Σοφίας, τις είπε στο γι-
ατρό η κυρία. Εκείνος άκουγε με προ-
σοχή και έπειτα χαμογέλασε και είπε με
ύψος θορυβητικό:

— Βέβαια. Το «λίμπιντο». Ο Φρόντς.
Και ρίχτηκε στα βιβλία του.

Ιούλιος μήνας πιά. Και στην Κηφισιά
άκονα η ζέστη είχε γίνει ανυπόφορη! Ο-
λα έκαιναν!...

Ένα απόγευμα ο γιατρός νύριζε μύ-
νος στο σπίτι του. Η κυρία έλειπε σ' έ-
πισκέψεις. Εκείνος το ήξερε. Βέβαια
μια στο σπίτι θα ήταν η Σοφία μόνη.
Ο Κωστάκης ήταν μαζί με τη μητέρα
του... Ο γιατρός έβγαλε το κλειδί το,
άνοιξε το σπίτι και μπήκε στο γραφείο
του...

Εκάθισε λίγο κάτι να διαβάσει. Μά
δυσκολευόταν. Ηθελε ένα ποτήρι νε-
ρό. Έντύπησε το κουδούνι. Η Σοφία έ-
μωσε δεν ένογόναν... Θά πήγαινε μόνος να
πή νερό. Μά άνησυχισε κιόλας. Έπήγε
στην κουζίνα. Η Σοφία δεν ήταν εκεί.
Εκύτταξε στο δωμάτιό της. Ούτε εκεί.

Άκουσε όμως ο γιατρός θόρυβο στο
πλυσταριό. Έπλησίασε και κύτταξεν από
την πόρτα μέσα.

Και τί είδε; Η Σοφία ήταν ολόγυμνη,
όρθη μέσα σε μια σκάφη! Στη σκάφη
ήταν νερό, μά το νερό αυτό δεν έφθανε
παρά ως τις γάμπες της. Εκείνη όμως
ήταν άπείω όρθη και καμάρωνε... Το ο-
λόγυμνο κορμάκι της ήταν άπληρο και
πολύ μαύρο. Ώστόσο τα στηθάκια της
ήσαν καλά σχηματισμένα, στρογγυλά,
σαν μικρά μῆλα...

Ο γιατρός στάθηκε μια στιγμή και
την κύτταξε. Εκείνη έμεινε άκίνητη. Δεν
έδειξε ντροπή... Δεν κρύφτηκε...

Τότε ο κ. Χριστίδης της είπεν αδοτηρά:

— Τί κάνεις εκεί;

— Μά, κύριε, κάνει τόσο ζέστη... Ηθε-
λα να λουστώ...

Και μόλις είπεν αυτά, τότες έντράπη-
κε. Σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέ-
ρια της, έπήδησεν από τη σκάφη κι' άρ-
πάξεν ένα κομμάτι πανί κι' έσκεπάσε το
στήθος της και παρακάτω τη γύμνια
της...

Ο γιατρός έπήγε στην κουζίνα και ή-
πιεν ένα νερό. Και ξαναγύρισε στο γρα-
φείο του. Εκεί άνοιξε πάλι τον Φρόντς.
Και μονολογούσε:

— Ναί... Έτσι ακριβώς...

Δύο μέρες κατόπιν η κυρία Χριστίδη ε-
μάλωσε πολύ αδοτηρά τη Σοφία. Της
είπε:

— Είσαι παληκοκόριτσο! Είσαι οδοί-
κριτη και θάχης κακά τέλη!

Της έδωσε και λίγες ξυλιές...

Γιατί τάχα; Τί έφταιγεν η Σοφία; Η
κυρία τά ανέφερεν όλα το βράδυ στο
γιατρό.

— Λοιπόν, που λές, η Σοφία είναι πα-
ληκοκόριτσο. Αδιάκριτη και διεφθαρμένη.

— Διεφθαρμένη; Έκαμε ο γιατρός. Γι-
ατί; Πως;

— Νά, τί έκαμε σήμερα: Έγύριζεν ο
Κωστάκης τ' απόγευμα από το σχολείο.
Μά του είχε πέσει μελάνι άπάνω στο
παντελόνι και μου είπε λυπημένος πως το
μελάνι του λέρωσε και παντελόνι και σώ-
θρακο...

— Εγώ δεν ήθελα να τον στενοχω-
ρήσω. «Καλά, του λέω, δεν πειράζει...
Θά σου δώσω ν' αλλάξεις».

Έπήρα ένα
άλλο παντελονάκι κι' ένα σώθρακό του
και του τάδωσα. Η Σοφία το είδε. Έ-
πήγεν ο Κωστάκης λοιπόν στην κάμαρά
του ν' αλλάξει. Έγώ είχα δουλειά στην
κάμαρα τη δική μου και άφησα τη Σο-
φία μόνη στην κουζίνα. Μά εκείνη, η κα-
λή σου, πήγε σιγά-σιγά από την κουζίνα
στο διάδρομο και πλησίασε την πόρτα
της κάμαρας του Κωστάκη. Βγαίνω τυ-
χαία στον διάδρομο και τί βλέπω; Το
παληκοκόριτσο είχε κολλήσει το μάτι του
στην κλειδαρότρυπα και κυττούσε μέσα...
τον Κωστάκη. Τότε της έβαλα τις φωνές.
Πήγαινε κατακόκκινη από την ντροπή.

Μά εγώ την έβρισκα και της έδωκα και
λίγες ξυλιές...

Ο γιατρός άκουγε με προσοχή. Έπει-
τα είπε:

— Ναί... Το «λίμπιντο» προχωρεί, μά έ-
πικίνδυνα τώρα...

Η κυρία Χριστίδη έθλεπε πως η δου-
λίτσα της είχε πολύ αδιάκριτες συνήθειες.

Ώστόσο ήταν πολύ εργατική και πρόθυ-
μη. Δεν ήθελε λοιπόν η κυρία να την
διώξει. Έπιθυμούσε να τη διορθώσει. Σ'
όσες κυρίες φιλενάδες της έλεγε η κυ-
ρία Χριστίδη πόσες δουλειές έκανεν η
Σοφία, έκανεν εντύπωση η εργατικότητα
της. Ώστόσο είχε πάντα κακές συνήθει-
ες. Έφτασεν ως το σημείο ένα μεσημέ-
ρι να κυττάει και στην τρύπα του δωμα-
τίου του γιατρού που κοιμόταν μέσα...

Μά μια μέρα η κυρία είδε πως τα
πράγματα πήρανε άλλη μορφή. Ένώ εί-
χε στείλει τη Σοφία να πάρη κάτι από
τον μπακάλη, την είδε ξαφνικά πίσω από
τη μάντρα του σπιτιού μαζί με κάποιον
άγνωστο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν νέος
και φορούσε κασκέτο. Δεν άκουγόταν τί
έλεγαν. Και μάλιστα με δυσκολία έφί-
νονταν... Ώστόσο η κυρία εκύτταζε μ'
έπιμονη από ένα παραθυράκι και είδε
κάτι που την έκαμε να ταραχθῇ πολύ:

Ο νέος με το κασκέτο άρχισε να χαϊδεύη
τη Σοφία. Την αγκάλιασε, της έπιασε τα
στήθια...

Έπειτα την έφίλησε στο μά-
γουλο... Μά, στη στιγμή, εκείνη τον ά-
φησε και τρέχοντας ανέθηκε στο σπίτι.

— Που ήσουν; της είπεν η κυρία.

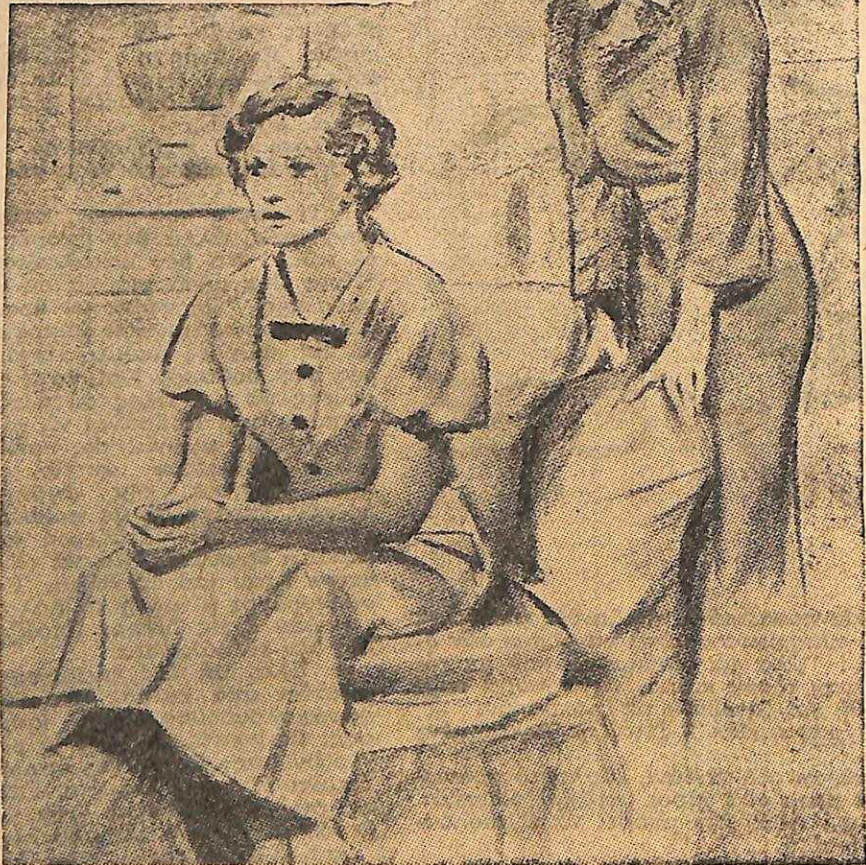
— Στον μπακάλη, που μ' έστειλάτε, κυ-
ρία.

— Έ, στον μπακάλη!... Ψεύτρα, αναί-
σθητη, διεφθαρμένη, παληκοκόριτσο!...

— Μά, κυρία...

Η κυρία Χριστίδη, χωρίς άλλη εξήγη-
ση...

Ηταν φανερό...

= Καλά. Αύριο στις έφτα...

Ένα τελευταίο φιλή κι' η Νταίζη έρωγα, αφήνοντάς με σε μια περίεργη ψυχολογική κατάσταση...

Όλα όσα έγιναν εκείνο το απόγευμα μου φαινόταν σαν ψέμματα...

Ξαπλωμένος στο ντιβάνι, αναθυμώμουν τις περιπέτειες της νεανικής μου ηλικίας, όταν πρωτομπήκα στη ζωή γεμάτος ρωμαντικά όνειρα και με μια καρδιά πρόθυμη για μεγάλα αισθήματα.

Θυμήθηκα την πρώτη μου αγάπη. Ήταν μια κυρία, πολύ μεγαλύτερη από μένα. Έγώ μόλις είχα μπη στο δέκα εχτώ μου χρόνια και εκείνη πρέπει να ήταν δώδεκα χρόνια μεγαλύτερη από μένα, ίσως και περισσότερο. Παντρεμένη, φίλη της μητέρας μου. Όταν γελοῦσα σχηματιζόταν ένα λακκάκι στα μάγουλά της κι' αυτό ήταν ακριβώς που άγαπησα.

Έπειτα είχε μια τόσο παράξενη, βαθεί φωνή, που έμοιαζε με χάδι... Όταν έρχόταν στο σπίτι μας, καθόμουν σε μια καρέκλα απέναντί της και την εκύτταζα, αψηχημένος ως τη στιγμή που έφευγε. Πόσες βραδύες έκλαψα γι' αυτή την απελπισμένη αγάπη. Ποτέ δεν της μίλησα γι' αυτό, γιατί ήξερα πως θα γινόμουν γελοῖος...

Κι' εκείνο που μ' έκανε να αποφέρω και να πονώ φρικτά, ήταν ότι με χάιδευε καμιά φορά προστατευτικά, όπως μια μητέρα το παιδί της. Ένοιωθα ένα ρίγος στο κορμί μου σε κάθε τέτοιο άγγιγμα, μα και κάθε τέτοιο χάδι ήταν και μια μαχαιριά για μένα. Ήξερα πως ποτέ δεν θα μπορούσε αυτή η γυναίκα να με κυττάξει ερωτικά... Πέρασε έτσι το το αίσθημα, σαν όνειρο και τώρα ήταν μια γλυκειά ανάμνηση...

Δεν έξευγα γιατί, συνδυάζοντας την αγάπη της Νταίζης με αυτό το πρώτο μου αίσθημα. Έτσι και τώρα, έγω ήμουν πολύ μεγαλύτερος από τη μικρή φιλενάδισσα μου κι' όμως εκείνη ένοιωσε την πρώτη της αγάπη για μένα. Μα εκείνη δεν ήταν τόσο δειλή, όσο ήμουν έγω, κι' η πρώτη της αγάπη δεν θα περνούσε σαν ένα όνειρο άδικα ποίητο...

Τα χρόνια που πέρασαν, έλάτωνα την αισθηματικότητα μου. Η ζωή τις απαιτήσεις της σχεδόν έσθυσαν τα χνιά του ρωμαντισμού κι' από τις έρωτικές μου σχέσεις απαιτούσα πάντα να μπορεί ν' απαιτηθεί ένας άντρας που πιασε τα τριάντα. Κοροϊδεύα κάθε έρωτικό μένο που περιωρίζε την αγάπη του σε καρδιά. Και νά, τώρα έγω έρωτευμένο μ' ένα κοριτσάκι, ώμορφο, χαριτωμένο, έξυπνο, μα πάντα κοριτσάκι. Από τότε θα πήγαινα κρυφά ραντεβουδάκια με τον, έγω με τα λίγα γκριζά μαλλιά και εκείνο με την τσάντα των τετραδίων στο χέρι. Έγώ με μια καρδιά που ήταν ένα βιβλίο ξεφυλλισμένο κι' η Νταίζη με την καρδιά σαν ένα βιβλίο που το θάνοιγε την πρώτη σελίδα.

Τι θα μπορούσε να πη ή μια καρδιά στην άλλη;

Που θα μπορούσε να καταλήξει αυτό το καινούργιο αίσθημα, που τόσο ξαφνικά ήρθε να μου θυμίσει πως η καρδιά εξακολουθούσε να εργάζεται όπως παλιά;

Ήμουν πολύ περίεργος να το μάθω να...

— Άς εἶνε, εἶπα. Με τον καιρό θα δοῦμε...

— Έχεις δίκιο, Νταίζη. Ωστε;...

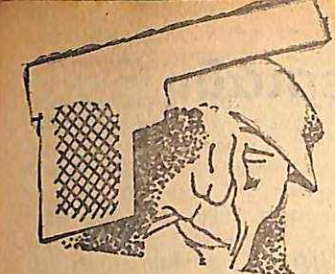
— Αύριο στις έφτα θέλω να με περιμένεις πίσω από την αγγλική εκκλησία...

— Καί ποῦ θά βλεπώμαστε τώρα.

— Έκεῖ που πρωτοβλέπει μια κοπέλλα που αγαπάει για πρώτη φορά τον αγαπημένο της.

— Στο Ζάππειο, Νταίζη, αἱ;

— Ναί... Την πρώτη μου αγάπη, τους πρώτους δρκους, τὰ πρώτα φιλήματα φαντάστηκα πάντα στα όνειρά μου κάτω από δένδρα και λουλούδια. Έσθ' θάχης περάσει από το στάδιο αυτό της αγάπης. Ενῶς έγώ...

Το εγγκλημα του Λοφου με τις καστανιές

μου δώση σημεία ζωής για να με καθιστά...

— Πρέπει να ψάξουμε... Πηγαίνουμε; Και ο Τζέφ βγήκε μαζί με τον Βάν-Ζέντ.

Μόλις έφυγαν, νέοι επισκέπται μπήκαν στο γραφείο μου.

Ένας νέος με δυο μικρούς καταφροισμένους στάθηκε μπρός μου και με λαχανιασμένη φωνή μου είπε:

— Κύριε άστυνόμπε, συνέθε κάτι το τρομερό: Ο αδελφός μου... ενῶ διέβαινε τον λόφο με τις καστανιές, βρήκε ένα γυναικείο πτώμα... Νά, ο Τζάκ θα σάς διηγήθῃ ὅλη την ιστορία...

— Γυρίζαμε στο βουνό να μαζέψουμε μανιτάρια — άρχισε ο μικρός — έγω κι' ο Μάτληλ, όταν περνώντας ανάμεσα από τις καστανιές, το σκυλί μας άρχισε να ουρλιάζει και να σκάθῃ το χῶμα με τα νύχια του. Τρέξαμε κοντά του και σε λίγο είδαμε ένα γυναικείο πόδι να προβάλλῃ μέσα από το χῶμα.

— Μπορείτε να με οδηγήσετε ἐπὶ τοῦ;

— Μάλιστα, κύριε άστυνόμπε. Αφήσαμε για σημάδι το μαντήλι μας ἐκεῖ κοντά σ' ένα θάμνο. Θά το βρούμε αμέσως.

Σε πέντε λεπτά είχαμε φθάσει. Στο νεοκαμμένο χωμα ξεχώριζε ένα γυναικείο σώμα.

— Ενῶ εἰμεῖς θά περιμένουμε ἐδῶ — εἶπα στον νέο — τρέξε να φωνάξῃς τον Βάν-Ζέντ και τον βοηθό μου Τζέφ. Νά έρθουν αμέσως ἐδῶ.

Έσκυψα στο πτώμα. Η Κάθριν Γκίφορτ τυλιγμένη σε μια κουβέρτα είχε στο κρανίο μια μεγάλη πληγή. Το θέαμα ήταν τραγικό. Αργότερα όταν έφθασε ο Βάν-Ζέντ και ο Τζέφ, έγινε μια συγκινητική σκηνή.

— Γιατί δεν μ' άκουγες, Κάθριν; Θρη-

— Ένα βράδυ την παρακολούθησα χωρίς να με αντιληφθῇ. Το κτήμα τοῦ Ντάρρελ συνορεύει με το δικό μου. Έκεῖνος την περίμενε σε μια σκοτεινή γωνία. Τους είδα να αγκαλιάζονται... να φιλιούνται. Δεν είπα τίποτε εκείνο το βράδυ, ούτε την επομένη. Τους παραφύλαξα τέσσερις συνεχῶς βραδύες. Τέλος δεν κρατήθηκα και ένα μεσημέρι μίλησα στην Κάθριν: «Νομίζεις, κουτό κορίτσι, πως θα σε πάρῃ ο Ντάρρελ; Παίζει μαζί σου και θα σου πληγώσει στο τέλος την καρδιά. Φυλάξε».

Ο Βάν-Ζέντ άκούμπησε το χέρι του που έτρεμε στο γραφείο μου. Έσκυψε το σώμα του μπρός και ρώτησε:

— Ξέρετε τί μου απήντησε, λοχαγέ; «Δεν με νοιάζει... Έγώ τον αγαπῶ κι' αυτό μου φτάνει. Άλλωστε γρήγορα θα γίνω ἐνήλικος και τότε ξέρω τί μου μένει να κάνω». Την περασμένη Τρίτη, ακριβῶς πρό μιας έβδομάδος, πήγα να συναντήσω τον Ντάρρελ. Τον παρεκάλεσα ν' αφήρῃ ἡσυχία το κορίτσι, ή, αν ήταν τίμιος άνδρας, ν' άποφασίση να την παντρευτῇ. Γέλασε στα μούτρα μου. «Τώρα πέτυχες!» μου εἶπε κοροϊδεύοντας. Έφυγα καταταραχμένος. Έτρεξα στην Κάθριν, της είπα όλα όσα μου εἶπε ο παλιάνθρωπος και της επέτρεψα να τοῦ μιλῇ το ίδιο βράδυ και να ἐξηγήθῃ μαζί του. Όταν γύρισε, δεν θέλησε να μου πῇ μιά λέξη. Κλείστηκε στο δωμάτιό της και ἐκτοτε δεν την ξαναείδα. Την άλλη μέρα πήγα στον Ντάρρελ. Εἶχε κι' αὐτός εξαφανισθῇ.

— Τι σάς κάνει να πιστεύετε ὅτι έφυγαν μαζί; ρώτησε ο Τζέφ.

— Δεν μου έγραψε, ούτε φρόντισε να...

νεκρή. Γιατί, παιδί μου, θέλησε ν' ακολουθήσῃ αὐτὸν τὸν κακοῦργο; Αὐτός, αὐτός τῇ σκότωσε... ὁ δολοφόνος Ντάρρελ.

Εγύρισα πρὸς τὸν Τζέφ πὺ παρακολουθοῦσε τῇ σκηνῇ σιωπηλὸς καὶ τοῦ εἶπα: «Έχει δίκιο. Αὐτός φαίνεται να εἶνε ὁ δολοφόνος».

— Πολὺ πιθανόν! μου απήντησε λακωνικά.

Σε λίγο τράθηξα τὸν Βάν-Ζέντ παρῆκα μερα καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὸν παρηγορήσω. Φώναζε καὶ ἐκλαίγε τελείως ἀπελπισμένος γιὰ τὸν ἀδικο θάνατο τῆς κόρης. Κατεβαίνοντας πρὸς τὴν πόλι, εἶδα πάλι τὸν Τζέφ σκεπτικό. Θυμᾶμαι μάλιστα πὺς τὴν τελευταία στιγμή πὺ φεύγαμε ἔσκυψε με τρόπο στὸ μέρος πὺ ὁ δολοφόνος εἶχε θάψει τὸ θῶμα του καὶ καὶ ἐκείνη.

Δὲν ἔδωσα ἐξαιρετικὴ σημασία, γιατί ήξερα ὅτι ο Τζέφ συνήθιζε πάντοτε, σὰν εὐσυνειδητὸς άστυνομικὸς, νὰ ἐξακριβῶνῃ τελείως τὰ γεγονότα.

Όταν φθάσαμε στὴν άστυνομία, βλέποντας τὸν Βάν-Ζέντ σε κακὰ χάλια ἀπὸ τὴ δυνατὴ συγκίνησι πὺ εἶχε δοκιμάσει, παρακάλεσα τὸν Τζέφ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ σπίτι του.

— Εἶνε πτώμα, Τζέφ, τοῦ εἶπα. Κάνε μου τὴ χάρι νὰ τὸν πᾶς με τὸ αὐτοκίνητο στὸ σπίτι.

— Εὐχαρίστως, ἀρχηγέ! μου απήντησε γελῶντας εἰρωνικά. Μείνετε ἡσυχος καὶ ἔχω ἐτοιμάσει ἕνα ὑπέροχο δωμάτιο στὸν κύριο Βάν-Ζέντ. Τὸ κελλί ὕπ' ἀριθμὸν 7.

Έπειτα γυρίζοντας πρὸς ἐκεῖνον, με αὐστηρῇ φωνῇ:

— Βάν-Ζέντ, ἄσε τὶς κλάψεις καὶ διηγήσου πὺς σ' ὅτωσες τὴ βαπτισιμιά σου καὶ τὸν φίλο τῆς Ντάρρελ. Μπρὸς γρήγορα... γιατί ὁ λοχαγὸς Κέντ ἀνοίξει τόσο πολὺ τὸ στόμα του ἀπὸ τὴν ἐκπληξῇ, ὥστε θά τοῦ φύγῃ ἡ μασέλα. Ἐμπρός, μίλα...

Γιὰ μιά στιγμή ὁ Βάν-Ζέντ ἔμεινε σὰν παγωμένος στὴν καρέκλα του, ἔπειτα κυττώντας μας μ' ἕνα βλέμμα ἀγρίου ζώου, ἔμπηξε μιά ἀναρθρὴ κραυγὴ καὶ ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ στὸν Τζέφ. Αὐτὸς ὀ-

Έδωκε το πιστόλι, σημάδεψε και επιπορόδωσε.

Γιάννη Έλευθεριάδη

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΙΑΣ ΦΕΛΛΑΧΑΣ

Καλοκαίρι απόγευμα στο γούνεζι. Ξαπλωμένοι, παραλυμένοι από τη ζέση, ο γιατρός του στρατιωτικού νοσοκομείου κ' εγώ, πίναμε νερά παγωμένα να δροσίσουμε το στεγνό μας λαρύγγι. Ένας ζεστός αέρας μάς πούσκωνε τα στήθη, και σύννεφο άσπρη σκόνη μάς έκανε άγνωριστους.

Ο γιατρός μουρμούριζε: — Φρίκη, φρίκη, φυσά πάλι ο καταραμένος ο λίβας της Αφρικής. Χριστέ μου πότε θα μάς απαλλάξει από την άθλια αποικιακή ζωή;

μως πιο ταχύς, τον είχε ήδη ακινητήσει, περνώντας του τις χειροπέδες.

— Βλέπω πως ο φίλος μας είναι άνοιος και πεισματάρης! είπε γυρνώντας προς το μέρος μου, ενώ εγώ έκπληκτος για όλα όσα συνέβαιναν μπρός μου με κινηματογραφική ταχύτητα, έμεινα άκίνητος. — Γι' αυτό θα σάς εξηγήσω εγώ τι συνέβη λοχαγέ.

» Ο Βάν-Ζέντ, απ' έδω, καθώς ύπωπτευθηκα από την πρώτη στιγμή, άγαπούσε την Κάθριν μ' όλο το πάθος ενός γεροραμολυμένου. Όταν είδε πως το κορίτσι άγαπούσε τον Ντάρελ και ότι απέναντί του έμενε έξω από τον χορό, σε μία στιγμή παραφοράς, άρπαξε το γερμανικό του περιστρεφόμενο μάρκας «Σίλφιντ» — που κάνει κάτι περίεργα μεγάλα τραύματα — και σκότωσε τους δύο έραστές. Όλα τα μέχρι τοδευγεγονότα τα εξακρίβωσα άπολύτως, άρχηγέ, άφ' ενός μόνον διότι στο ήμερολόγιο του κοριτσιού διάβασα τις έκδηλώσεις του Βάν-Ζέντ, άφ' έτέρου δέ γιατί βρήκα σ' ένα πηγάδι πεταμένο αυτό το πιστόλι μάρκας «Σίλφιντ», το όποιο άνήκει στον φίλο μας απ' έδω. Όταν αντίκρισα το πτώμα, παρατήρησα ότι το θαντηφόρο πρσώμα ήταν ακριβώς γερμανικό βλήματος. Τότε βεβαιώθηκα άπολύτως για την ένοχη του κακούργου.

— Καλά, ρώτησα, και ο Ντάρελ; Όταν με είδατε να σκύβω την τελευταία στιγμή πάνω από τον λάκκο που είχε θάψει το πτώμα της Κάθριν και να εξέταζω προσεκτικά, είχα άπλοούστατα ανακαλύψει το πτώμα του Ντάρελ. Ο δολοφόνος σκεπτόμενος, λογικά, έβαλε το ένα πτώμα πάνω από το άλλο, ύπολογίζοντας ότι ή άστυνομία μόλις όρη τη νεκρή, δέν θα έχη λόγους να σκάψη πιο βαθειά στο ίδιο μέρος. Έδω όμως την έπαθε, γιατί παρατήρησα πως το σκυλί που είχαν τα παιδιά μαζί τους και που ανέκάλυψε πρώτο τα πτώματα εξακολουθούσε να σκάβει και να μυρίζει το μέρος. Αυτό τράβηξε την προσοχή μου. Ο Τζεφ έλαμπε όλος από χαρά, γύρισε προς το μέρος του κακοποιού και κυτώντας τον ειρωνικά, ρώτησε: — Μήπως παρέλειψα τίποτε;

— Όλο γκρίνια είσαι γιατρέ, είπε μια φωνή πίσω μας.

Στρέψαμε και είδαμε έναν ύπολοχαγό του άποικιακού στρατού. Μαύρος από τον ήλιο, με το σαρίκι και την άσπρη μπλερίνα, φαινότανε σαν Ιθαγενής. Μόνο από τα βαθειά γαλανά του μάτια μπορούσε να ξεχωρίσης πως ήταν ξένος.

— Καλησπέρα, Πάω, του άπηντησε ο γιατρός. Έλα να σου συστήσω έναν καλό φίλο.

Χαίρω πολύ, μου είπε ο άξιωματικός και κάθησε.

Υστερα από τις τυπικές φιλοφρονήσεις, ο γιατρός άρχισε πάλι το τροπάριο της ζέσης.

— Και να σκέπτεται κανείς πως είμαστε κοντά στη θάλασσα, λίγο να φρεσκάρη ο μπάτης θα δροσίση να μπορούμε ν' αναπνεύσουμε.

Ο άξιωματικός τον κύτταζε ειρωνικά και χαμογελούσε.

— Βέβαια συ δέν μπορείς να νοιώσης από ζέση. Άφωμιώθηκες πιά και πολύ φοβούμαι μήπως ζητήσης και Ιθαγένεια. Έχεις όχτω δόκκληρα χρόνια έδω πέρα.

— Όχτω χρόνια ύπολοχαγέ μου; είπα, διακόπτοντας. Και στο διάστημα αυτό δέν νοσταλγήσατε ποτέ λίγη πατρίδα; Θαρρώ πως είνε πολύ μακριά διαμονή δώ κάτω στην άφιλόξενη Αφρική.

Θέλησε να πη κάτι, μα την ίδια στιγμή τον πλησίασε ένας σπαχής και τουπε πως τ' άλογο έτοιμο, περίμενε στη γωνία. — Με συγχωρείτε, είπε. Κάποια έπείγουσα ύπηρεσιακή άναγκήρισις. Θά τ' απούμε το θράδυ στο δείπνο. Είθε φιλοξενοούμενός μας άπόψε.

Πήδησε στο μαύρο του άλογο το σπηρούνιασε και χάθηκε σαν σίφουνας στην πλατειά λεωφόρο.

Ο γιατρός κουνούσε το κεφάλι του.

— Φτωχέ μου φίλε, που κυνηγάς μια όπτασία. Είνε μερικές Ιστορίες που όσο κι' άν φαίνονται άπίθανες και κωμικές, κρύβουνε στο θάθος μια άληθεια, ένα κομμάτι από τον ανθρώπινο πόνο.

— Δέν σε καταλαβαίνω γιατρέ.

— Δυστυχώς δέν έχω καιρό. Πρέπει στις έξη να είμαι στο Νοσοκομείο. Το θράδυ όμως ρώτησε μόνος σου τον Πάω γιατί μένει τόσα χρόνια στην Αφρική και θά μάθης. Του άρέσει να διηγείται πάντα την ίδια Ιστορία. Ωρεβούαρ λοιπόν, στις δέκα.

Άρχισα να άμφιβάλλω για τα λόγια του γιατρού. Άσφαλώς, έλεγα μέσα μου τον πειραξε ή ζέση. Γι' αυτό το θράδυ βιάστηκα να θρεβώ πρώτος στο ραντεβού. Σε λίγο φθάσανε σχεδόν μαζί ο γιατρός κι ο ύπολοχαγός. Είχε αλλάξει στολή και δέν έμοιαζε καθόλου με κείνον που είχα γνωρίσει.

— Πώς πήγε ή άναγνώριση ύπολοχαγέ μου; Θά κουραστήκατε άσφαλώς τόσες ώρες Ιππασία και μ' αυτή τη ζέση μάλιστα.

— Θαυμάσια φίλε μου. Συνήθισα Σε παληότερες μάστιχα έποχές που ναγνώρισις είχε και κάποιο θετικό τέλεσμα, δέν με κούραζε καθόλου.

Τόν κυττούσα σαν χαζός.

— Ενδόμια ότι ο γιατρός θά δέντανε να σάς πη σχετικώς. Βλέπω ότι δέν είσθε ένήμερος. Θά σάς διηγώ ευχαρίστως την Ιστορία των άναγνώσεων, μπορώ μάλιστα να πω ότι δέν πλήξετε καθόλου. Την έχω διηγηθεί πολλές φορές όσοι οι κατά καιρούς γινώμοι και φίλοι.

— Σας άκούω ύπολοχαγέ μου, θά παρακολουθήσω ευχαρίστως ως την τελευταία λεπτομέρεια.

— Τα χρόνια της μαθητικής μου ζωής στη στρατιωτική σχολή τα πέρασα με νοσταλγία της Αφρικής. Ο έμφυτος δικός ρωμαντισμός, τα βιβλία, οι έννοιες των άξιωματικών, νανούριζαν φαντασία μου. Μπορώ να σάς βεβαιώδ ότι ή χαρά μου έγινε πιο μεγάλη, δέν άπόφοιτος πιά, με έτοποθέτησαν αιτήσει μου φυσικά, στον άποικιακό στρατό.

Πραγματοποιούσα την πρώτη μου ανική φιλοδοξία. Το όνειρο έγινε πραγματικότητα. Καθάλλα σ' άλογό μου ρισα όλες τις άπέραντες άφρικανικές τάσεις. Από το έσωτερικό που με έτοθέτησαν για πρώτη φορά, ως τα πάλια που σήμερα με βρίσκατε.

Έπεισόδια από άποψέως στρατιωτικής περιπετειών, μπορεί να πη κανείς ότι λάχιστα πέρασα, και άν άφαιρέσω κάτι μικροσυμλοκές με τους Ιθαγενείς στο έσωτερικό, τίποτε άλλο δέν μάς πασχολούσε.

Όσο για αισθηματικά, μάλλον άπτά. Γλεντούσα με συναδέλφους, με έμεσ συντροφίες από γυναίκες, Ιθαγενείς και ξένες που πάντα έρχονταν στην Αφρική. Θά ήμουνα πολύ ευχαριστημένος, έφευγα από δώ με αυτές τις άναμνημόνι. Φαίνεται όμως πως θά σέρνω μου άγιατρευτη μια πληγή όχι από σφα, αλλά από δυο μαύρα, καταμαμάτια. Υπάρχουν μερικές μορφές που σο κι' άν θέλουμε να ξεχαστούν, βρίσκται πάντα στη μνήμη μας.

Άλλά άς άνακεφαλαιώσω.

Είνε χρόνος τώρα που ύπηρετώ Τούνεζι. Θά έξέρετε βέβαια ότι λίγο έξω από δώ βρίσκονται τα έρείπια Καρχηδόνας. Θά είνε ίσως έγκλημα, πρό παντός για κάθε άξιωματικό που χεται δώ, άν δέν έπισκεφθί αυτό τα έρείπια, τα γεμάτα Ιστορικές σελίδες.

Κάποιο θράδυ σεληνοφώτιστο δρεκέι. Άπό ένα ύψωμα θαύμαζα το ροχο τοπίο.

Κάτω στο θάθος ή θάλασσα, άπτο γαλάζιο σεντόνι ξεκούραζε το βλέμμα μου. Καί από τα γκρεμισμένα άσφαθηρούσα πως έβλεπα τους στρατιώτες του Άννίθα. Μου φάνηκε πως άνα

κρυμμένοι πίσω στο θράχο αύξησαν την προσοχή μου. Σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά μου ένα ύπεροχο θέαμα. Δύο Ιθαγενείς, κόρες, όπως θά σάς πω άργότερα κάποιου φυλάρχου, προχωρούσαν προς το ύψωμα. Έφθασαν σχεδόν δίπλα μου. Ξεσκέπασαν τα πρόσωπά τους κι' άρχισαν να τραγουδούν.

Τι όμορφες φίλε μου! τί μάτια! ποτέ μα ποτέ στη ζωή μου δέν θά ξαναντικρύσω τέτοια μάτια. Το άθλιο το φεγγάρι που έπεφτε πάνω τους, έδινε μια χλωμάδα κάνοντας πιο χτυπητή την αντίθεση των μαύρων ματιών. Δέν θυμούμαι πόσην ώρα έτρωγα με το βλέμμα μου τις άγγελικές μορφές. Νόμιζα πως έβλεπα νεράιδες και ζωντανέυε μέσα μου ο θρύλος της Αφρικής. Άλλά ποιος μπορεί ν' άνθεξη σ' ένα τέτοιο θέαμα πολύ; Μ' ένα θήμα βρέθηκα μπροστά τους.

Τρόμαξαν και σκεπάστηκαν διαστικτά με τα χέρια. Κατάρρα, Ιεροσυλία, ένας άπιστος είδε ξεσκεπα τα ώραία κείνα πρόσωπα. Κυνηγημένα πουλιά, τρομαγμένα έτρεχαν να κρυφθούν. Πίσω τους έγώ τρελλός από τον πόθο, ήθελα να ξαναδω τα κατάμαυρα μάτια.

Έπί τέλους πιο κάτω, άφοι έννοείται σκέπασαν το πρόσωπό τους με το φερετζέ, προχωρούσαν πιο σιγά. Πλησίασα. Ένοιωθα κάτω από το φερετζέ τα ύπεροχα μάτια να με κυττούν δειλά, έρωτηματικά. Το κάκου προσπαθούσα να τους πάρω δυο λόγια. Άφσαν να καταλάβω ότι έπρεπε να φύγω, να χαθώ. Τί μπορούσα να κάνω άλλο; Εύτυχώς διέκρινα το σπίτι που πήγανε. Όλόκληρο παλάτι, ένός εκ των πιο γνωστών φυλάρχων....

Τί έφιαλτική νύχτα κι' εκείνη! Το ήμερωμα με έβριχε άύπνο.. Καί το ίδιο θράδυ καθάλλα σ' άλογό μου περνούσα μπρός απ' το παλάτι. Νύχτες δόκκληρες γυρνούσα κάτω από τα καφασωτά παράθυρα. Ηθελα να διακρίνω δυο ζευγάρια μάτια. Χωρίς να μπορώ να ξεχωρίσω ποιά ποθούσα πιο πολύ. Μου έγινε ψύχωση πλέον αυτό. Φαίνεται όμως ότι μπρός στην ύπομονή όλα ύποχωρούν. Έπί τέλους κάποιο θράδυ ένα κόκκινο τριαντάφυλλο έπεσε στην άγκαλιά μου. Είχε λίγα πέταλλα κι' ένα ρουζ χαρτί που μου έδινε ραντεβού το άλλο θράδυ.

Στην άριστερά πλευρά του κήπου, έγραφε το χαρτάκι, είνε μια πορτούλα. Ακριβώς τα μεσάνυχτα θά την βρήτε άνοιχτή. Μη φοβηθήτε. Δυο χεράκια θά σας άγκαλιάσουν.

Μου είνε αδύνατον να σάς περιγράψω τη χαρά κείνης της στιγμής. Γύρισα στην πόλι γεμάτος έλπίδες και όνειρα.

Ηπια ένα ποτήρι κρασί και ξανάπε:

Ναρίς την έπομένη φώναξα το μαύρο μου ύπηρετή. Άκουσε Μπραίμ του είπα. Άπόψε το θράδυ, στις δέκα ακριβώς θά βρίσκεσαι στη γωνία της μεγάλης λεωφόρου. Έκτός από το δικό μου άλογο θά φέρης έκει και το δικό σου. Πάρε αυτά τα δέκα φράγκα και πρόσεξε να μη σου φύγη μυλιά, θά σου κόψω το λαρύγγι.

— Αι ούα σαχίμπ.

Στις δέκα κι' ένα λεπτό κάλπαξα. Πετούσα σαν τα πουλιά. Πριν φθάσω κοντά ξεπέζεψα. Άφσαν τον ύπηρετή με τ' άλογα λέγοντάς του να περιμένη όσο κι' άν άργήσω. Έσφίξα στα χέρια μου το πιστόλι και κατ' ευθείαν για το μικρό πορτάκι.

Κόντευε να έξημερώση όταν έφευγα. Δέν μ' ένδιέφερε να μάθω ποιά από τα δυο ζευγάρια μάτια που είχα δη, ήταν κείνο που άρες με κύτταζε επίμονα. Ούτε και τα στοργικά χεράκια που μ' άγκάλιασαν. Τα χείλη που με φιλούσαν ήταν τόσο θερμά κι' αυτά! Τί ύπεροχη νύχτα θεέ μου! Άς μη σου μιλήσω πολύ γι' αυτή τη νύχτα αισθάνομαι μια θλίψη για ό,τι πέρασε έτσι σύντομα. Για το όνειρο που έσβυσε άδοξα. Οι στιγμές της

ετυχίας μου δέν μπορούσε να γιαιτρέψουν πόνον μου. Αϊώνες μου φάνηκαν οι νύχτες κι' οι μέρες που διάβηκαν. Υστερα από καιρό ξαναπήρα μια άπόφασι. Θά ξαναπήγαινα πάλι όπως στην άρχή. Μα του κάκου, πάω τακτικά, δέν βλέπω τίποτε άλλο από το παλάτι που στέκει μπροστά μου άμίλητο, πίσω από τα καφασωτά παράθυρα προσπαθώ να διακρίνω δυο μάτια που τά γνωρίζω πολύ καλά. Μα δέν μπόρεσα να τα ξαναδω....

Αυτή φίλε μου είνε ή Ιστορία των άναγνώρισεων. Δέν έξρω άν σάς φάνηκε κωμική, πιθανόν να σάς κούρασε. Σε λίγο θά φύγω από την Αφρική ύποχρεωτικά, πρέπει να άκολουθήσω μαθηματοπυροβολικού. Θ' αφήσω όμως έδω στην άφιλόξενη όπως είπατε Αφρική ένα κομμάτι από τον εαυτό μου, την καρδιά μου που θάφτηκε κι' αυτή 'κει πάνω στα σιωπηλά έρείπια της Καρχηδόνας, θύμα των προλήψεων και των φραγμών που δημιούργησαν οι άνθρωποινοι έγωϊσμοί.

Αυτά μάς είπε ο ύπολοχαγός και γέμισε τα ποτήρια. Δίπλα μας ένας άράπης γονάτιζε στο πεζοδόρμιο κάνοντας μετάνοιες στον Άλλάχ!

— Σαχίμπ, μου είπε γονατίζοντας, μην ξαναπάς, ο Άλλάχ θά σε πληρώση εισαι ένας ξένος ένας άπιστος.

Κατάλαβα, έσκυφα το κεφάλι μου. Ο άράπης είνε πιστός σαν το σκυλί, ως την ώρα που θά το θίγης κάτι που συνδέεται με την θρησκεία του, με τις παραδόσεις του.

Αναψε ένα τσιγάρο και συνέχισε: Καί άρχισε ύστερα ή άλλη όψη της ζωής. Στις στιγμές της μεγάλης μου άπελπισίας ξεκίνησα για το στρατών να πάρω μια διμοιρία σπαχήδες να τρέξω στο παλάτι, μα σαν έφθανα στην είσοδο έβλεπα μπροστά μου το Μπραίμ.

Η ματιά του με ύποδοούλωνε. Έτρεχα στην έρημο μήπως ή μοναξιά μου έκανε καλό στα τσακισμένα μου νεύρα. Άλλά

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΗΤΕΡ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

«σκέπασαν τα πρόσωπά τους κι' άρχισαν να τραγουδούν.»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Πολύ σωστά

ΈΚΕΙΝΟΣ. — Άχ! Με πιάνει τρέμουλα όταν βλέπω τον λογαριασμό του αυτοκινήτου ν' αναβαίνει κάθε μέρα. Ξέρεις ότι έχάλασα αυτούς τους έξι μήνες πενήντα χιλιάδες δραχμές;

ΕΚΕΙΝΗ. — Δέν πρέπει να κατηγορής έμένα γι' αυτό το πράγμα. Δέν σου είπα να μη κρατάς λογαριασμό;

Ηθη τῶν προγόνων μας

Όλοι οί νομοθέται τῆς ἀρχαιότητος κατάλαβαν, ὅτι μόνο ἐπὶ τοῦ γάμου μπορεῖ νὰ στηριχθῇ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ μιά καλῶς ἐννοουμένη κοινωνία καὶ φρόντισαν μὲ σοφοὺς νόμους νὰ τοῦ δώσουν τὸ ἀπαραίτητο κύρος.

Ο Λυκούργος, ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα ἀπέκλεισε τοὺς «ἐργένηδες», μὰ καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ περπατοῦν στὸ «καλντερίμι» ἐνδύοντες χεῖμῶνα - καλοκαίρι καὶ νὰ τραγουδοῦν στὸ δρόμο ὠριμένα τραγούδια. Τοὺς ἐπέβαλεν δηλαδὴ μιά τιμωρία πολὺ πῶς πρακτικὴ ἀπὸ ἐκείνη πού ἐπρόκειτο ἐδῶ καὶ μερικά χρόνια νὰ ἐπιβάλλῃ σ' αὐτοὺς ὁ στρατηγὸς κ. Θ. Πάγκαλος (φορολογία).

Στὴν Ἀθήνα ὑπῆρχε νόμος πού ἀπηγόρευε στοὺς λευτέρους νὰ καταλάθουν τὰ ἀξιώματα τοῦ ρήτορος, τοῦ νομοθέτου καὶ τοῦ ἀρχόντος.

Γιὰ νὰ εἶσαι ὑπολογισμὸς καὶ γιὰ νὰ σταδιοδρομήσῃς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, σὲ ὀν- τίθεσι μὲ τὴν σημερινή, ἔπρεπε νὰ παντρευθῇς. Ἐπρεπε νὰ θάλῃς τὸ κεφάλι κάτω καὶ νὰ πάρῃς, θέλοντας καὶ μὴ μὴ γυναῖκα! Μὰ μόνο μιά, γιατί ἡ πολυγαμία δὲν ἐπετρεπότο.

Ο Διογένης ὁ Λαέρτιος, μὰς λέει, πὼς ὁ Σωκράτης, ὁ μακαρίτης, ἐν τούτοις, εἶχε δύο γυναῖκες, τὴν «ἐρίγδουπο» Ξανθίππην (πού λένε πὼς τὸν ξυλοφόρτωνε ἄγρια τὸν συωρεμένο) καὶ τὴν «ροδοπάριον» Μυρτώ.

Κι' ὕστερα λένε πὼς ὁ δυστυχὴς δὲν ἔτρεφε καμμιά περιπάθεια στὸ... ὠραῖο φύλο.

Οἱ ἀρχαῖοι νομοθέται, ὅπως μὰς τοὺς παρέδωσαν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Πλουταρχος, ὠρίζον ἡλικίαν γάμου γιὰ τὸν ἄνδρα τὰ 30 χρόνια καὶ γιὰ τὴν γυναῖκα ὅπως μὰς λέει καὶ ὁ Ἡσίοδος, τὰ 15 ἕως 18 χρόνια.

Τί γίνονταν μὲ τὶς γεροντοκόρες; Στὴ «Λυσιστράτη» τοῦ ὁ Ἀριστοφάνης μὰς τὸ δείχνει.

Ὡστόσο ὁ ἔρωτας στὴν ἀρχαιότητα ἦταν σπάνιο πράγμα. Οὐτὲ ζευγαράκια ἔθλαπες στὶς γωνιές, οὐτὲ ἀπαγωγές (ἡ ἀρπαγὴ τῆς ὁραίας Ἐλένης φαίνεται τοὺς εἶχε γίνει μᾶθημα), οὐτὲ αὐτοκτονίες ἐσημειώοντο. Τότε ἡ Ἀκρόπολις, τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου καὶ οἱ στήλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς εἶχαν ἄλλον προορισμό.

Τὸν λόγο εἶχαν οἱ γονεῖς.

«Νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν

Πατὴρ ἐμὸς κρίνειν τάδε» λέγει ἡ Ἑρμιόνη εἰς τὴν «Ἀνδρομάχην» τοῦ Εὐριπίδου.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πολλὰς φορὲς συ- νέβαινε νὰ παντρευτοῦν πρόσωπα τὰ ὁποῖα λόγῳ τῆς μεγάλης διαφορᾶς τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἦσαν καταδικασμένα σὲ δυστυχία. Ὅταν ἡ κόρη ἦταν ὀρφανή, τὴν θέσιν τοῦ πατρὸς κατελάμβανον οἱ ἀδελφοί. Ἔτσι ὁ Ὀρέστης παντρεύει τὴν ἀδελφὴν του Ἥλέκτραν μὲ τὸν φίλο του Πυλάδην. Ἀμα ἔλειπαν καὶ οἱ ἀδελφοί, τὰ παιδιά τὰ πάντρευε ὁ παπποὺς καὶ τέ- λος ἂν κι' αὐτὸς εἶχε πεθάνει, οἱ λεγόμε- νοι «ἐπίτροποι».

Στὴν περίπτωσι πού ὁ γάμος γίνον- ταν παρὰ τὴν θέλησι τῶν γονέων, ἔθεω- ρεῖτο παράνομος καὶ ἄκυρος.

Στὴν Ἀθήνα κυρίαζε καὶ ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἔπρεπε νὰ ἦσαν ντόπιοι, κα- θαρότατοι, γιατί τότε μόνο τὰ παιδιά πού ἐγεννῶντο θεωροῦντο νήσιοι πολῖτες (δὲν εἶνε περιέργω νὰ ἀκούσετε καμμιά φορὰ τὸν Χίτλερ νὰ λέῃ πὼς καὶ οἱ ἀρ- χαιοὶ Ἕλληνες ἦσαν... ἐθνικοσοσια- λισταί).

Ο Θεμιστοκλῆς πού γεννήθηκε ἀπὸ μη- τέρα Καρία ἢ Θρακιώτισσα καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἦταν νόθος, εἶδε καὶ ἔπαθε ἴσαμε πού νὰ τὰ καταφέρῃ νὰ θεωρηθῇ Ἀθη- ναῖος πολῖτης.

Ὅπως στὴ σημερινὴ ἐποχὴ, ἔτσι καὶ στὴν ἀρχαία ὑπῆρχαν πονόψυχες γυναῖ- κες πού ἔκαναν «προξενεῖα». Αὐτὲς λέγον- ταν «προμνηστρίδες» ἢ «προμνηστρίδες» καὶ εἶχαν ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ τὴν ὑ- ποχρέωσι νὰ συγκεντρώνουν τοὺς καλε- σμένους στὸ γάμο.

Ὅπως σήμερα, ἔτσι καὶ τότε, πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, ἐγίνοντο τὰ ἀρραβωνιάσματα, πού ἐλέγοντο «ἐγγυήσεις». Κατὰ τὸ διάστη- μα τῶν ἀρραβωνίων ὠρίζετο καὶ ἡ προί- κα «φερνὴ» πού θὰ ἔδιδε ἡ νύφη στὸ γαμ- πρό. Καὶ τότε γίνονταν ὁλόκληρος καυγᾶς στὰ παζάρια.

Στὴν πολὺ ἀρχαία ὁμῶς ἐποχὴ, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ὀμηρος, ὁ ἄνδρας ἀγόραζε τὴν γυναῖκα, παρέχων εἰς τὸν πεθερὸ «ἀ- περίερα ἀποινα» καὶ ὁ πεθερὸς ἔκανε δῶρα «ἔδνα» στὸ γαμπρὸ.

Σιγά - σιγά καὶ μὲ τὴν πρόοδο τοῦ πο- λιτισμοῦ, τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἐξέλιπε καὶ ἡ ἀγορὰ τῶν γυναικῶν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες διετηρήθη μόνο σὲ μερικές ὀρεινὲς περιο- χές.

Ἀλλὰ οἱ Ἕλληνες πού ὅσοι αἰῶνες καὶ ἂν περάσουν θὰ εἶνε πάντα οἱ ἴδιοι, τὸ εἶ- χαν παραξυλῶσαι μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν. Δὲν παντρεύονταν (ἰδίως οἱ Ἀθηναῖοι), νὰ νὰ κάνουν παιδιά, μὰ γιὰ νὰ θάλουν σὺν χερί τὴν προίκα. Τὸ κακὸ αὐτό, ὅπως μὰς λέγει ὁ Πλούταρχος, τὸ σταμάτησε νομοθετικῶς ὁ Σόλων, ὁ ὁποῖος περιώ- ρισε τὴν προίκα σὲ τρεῖς... ἀλλαξίες καὶ μερικά ἐπιπλά.

Φαντασθῆτε τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀπελπι- σία τῶν... προικοθηρῶν τῆς ἀρχαιότη- τος.

Ὅταν ἡ κόρη ἦταν μοναχοπαῖδι, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἡ περιουσία σὲ ξένα χέρια, ὁ πατέρας τὴν πάντρευε πάντα μ' ἕναν συγγενὴ τοῦ.

Τὶς ὀρφανὲς καὶ ἀπρικοὲς τὶς προίκι- ζαν ἀναγκαστικῶς οἱ πιὸ στενεῖς συγ- γενεῖς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς «ἐγγυήσεως» (ἀρ- ραβωνίων) ὁ γαμπρὸς ἀπὸ τὴν προίκα πού ἔπαιρνε, ὠρίζε ἕνα μερδικὸ τὴν «ἀντι- φερνὴν» ἢ «ὑπόβολον» πού μετὰ τὸν θά- νατό του (ἂν πέθαινε πρῶτος) ἔπαιρνε ἡ γυναῖκα.

Ἄν πέθαινε ἡ γυναῖκα ἢ ἂν χώριζε, ἡ προίκα ἐπεστρέφετο ὑποχρεωτικὰ ἀπὸ τὸν γαμπρὸ στὸν πεθερὸ ἢ στοὺς συγ- γενεῖς πού προίκισαν τὴν κόρη.

Ἄν ὁμῶς πεθαίνοντας ἄφινε παιδιά, τότε μετεβιβάζετο σ' αὐτὰ.

Στὴν περίπτωσι πού ὁ... χήρος ἔκανε τὸ... κορόιδο, δηλαδὴ ἠρνεῖτο νὰ ἐπιστρέ- ψῃ τὴν προίκα, τότε ἐπηκολούθει ἐνώπιον τοῦ Ὁδείου «Γραφὴ αἴτους».

Οἱ γάμοι ἐτελοῦντο κατὰ τὸν μῆνα Γα- μηλιῶνα πού ἔπεφτε μετὰξὺ τέλους Φε- βρουαρίου καὶ ἀρχῆς Μαρτίου, ὁπότε γι- ωρτάζονταν τὰ θεογάμια. Ἐπρεπε δὲ νὰ εἶνε πανσέληνος.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἀγαμέμνων ἀπαντᾷ στὴν Κλυταιμνήστρα, ὅταν τὸν ρώτησε γιὰ τὴν ἐποχὴ τῶν γάμων τῆς κόρης τῶν:

«Ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος» καὶ ἡ Θέμις συμβουλεύει τὴν Θέτιδα νὰ παντρευθῇ τὸν Πηλέα «ἐν διχομνηνίδεσιν ἐσπέραις».

Πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο ἐτελεῖτο ἡ «προ- τέλεια γάμων» λεγόμενη, δηλαδὴ διαφο- ροὶ τελεταί, κατὰ τὴν διάρκειά τῶν ὁ- ποίων προσεφέροντο μέσα σὲ πανέρια δῶρα στὴν Εὐκλεία Ἀρτέμι (ὅθεν καὶ «κνηφορεῖν» καὶ «κνηφόρος παρθέ- νος»). Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ἐπακολουθοῦ- σαν αἱ θυσίαι εἰς τοὺς «γαμηλίους θεοὺς» δηλαδὴ στὸν τέλειον Δία, τὴν Ἥρα καὶ τὴν Ἀφροδίτη.

Καμμιά φορὰ οἱ μελλοντοίμοι ἀφιέρω- ναν στὴν Ἀφροδίτῃ καὶ ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ μαλλιά τῶν.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν θυσία οἱ ἀρραβωνια-

σμένοι πρὸ τὸ νερὸ τὸν ἐλαμβάνετο ἀπὸ ἕνα ἐν- δικτὸ παιδί «λουτροφόρος παῖς» ἀπὸ πηγῇ ἢ ποτάμι.

Οἱ Θηβαῖοι ἔπαιρναν νερὸ γιὰ τὸ νυ- φικὸ λουτρὸ ἀπὸ τὸν Ἰσμηνὸ ποταμὸ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς Καλλιρ- ρόης, τῆς ὀνομαζομένης «ἐννεακροῦνον».

Κατόπιν νύτνονταν μὲ πολυτελέστατα φορέσματα καὶ ἐστεφάνωναν τὰ κεφάλια τοὺς μὲ λουλουδένια στεφάνια.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ ὅλα ὁ γαμπρὸς πα- ρελάμβανε τὴν νύφη ἀπὸ τὸ πατρικὸ τῆς σπῆτι πού οἱ πόρτες τοῦ ἦσαν στολισμένες μὲ δάφνες καὶ ἐλῆες καὶ τὴν μετέφερε μὲ ἀμάξι πού τὸ ἔσερναν βῶδια ἢ... μου- λάρια στὸ δикό του.

Τὸ ζευγάρι συνάδευε καὶ ὁ κουμπάρος «πάρροχος» καὶ ἀκολουθοῦσαν οἱ συγγε- νεῖς καὶ οἱ καλεσμένοι κρατώντας ὁ κα- θένας ἀπὸ μιά... ἀναμμένη λαμπάδα, κα- θὼς μαρτυρεῖ ὁ Εὐριπίδης.

«...Λαμπάδων μεμνώμεθα,

ἅς τετράροχες ἵπποις τροχάξην παρέφερον.» Μπροστὰ πηγαιῖν χορευταί, αὐλῆται καὶ ἄλλοι καλοῦμενοι «δαδοῦχοι», γιατί κρατοῦσαν τὰ νυφικὰ δαδιά!

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἂν ἡ νύφη ἦταν χήρα καὶ παντρευόταν γιὰ δευτέρ- φορά, στὸ σπῆτι τοῦ συζύγου τὴν ἀδ- γούσαν φίλοι τοῦ «νυμφαγωγοί».

Μπροστὰ ἀπὸ τὴν νύφη προχωροῦσαν τρεῖς κόρες πού κρατοῦσαν ἕνα κῶλον, ἕνα δράχτη καὶ μιά ρόκα, πού συ- νόλίζαν τὰ καινούργια καθήκοντα τῆς μελλοντομῆς. Ὁ λαὸς στὸ δρόμῳ συγ- χαιρε τὸ ζευγάρι καὶ τὸ κουτομπολεῖ δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ γίνονταν.

Στὸ σπῆτι τοῦ γαμπροῦ πού ἦταν καὶ αὐτὸ στολισμένο μὲ δάφνες καὶ ἐλῆες, μὴτέρα του, τοὺς ὑπεδέχετο, ἀντὶ γιὰ το- ζι δὲ καὶ κουφέτα, ἢ σιτάρι, ἔρριπναι τὸ γαμπρὸ μὲ... σῖκα.

Στὰς Θῆβας ὑπῆρχε τὸ συμβολικὸ ἔθι- μο, νὰ καίεται ὁ ἕνας τροχὸς καὶ ὁ ἄλ- λος τῆς ἄμαξας πού ἔφερε τὸ ζευγάρι καὶ τοῦτο γιὰ νὰ σημάνῃ πὼς στὸ ἐξῆς συνέδεε τοὺς μελλοντομῆς ἀδιάρρηκτο δεσμὸς «οὐδενὸς ἀπάξοντος» τὴν γυ- ναῖκα, ἀφροὺ τὸ ἀμάξι οὐτε ἄξονα εἶχε οὐτε τροχὸ.

Ὑστερα ἀπὸ μερικές θυσίες, ἐπηκ- λούθει ἡ γαμήλια «θοῖνη», δειπνο δὴλα- δὴ, πού ἐλαμβάναν μέρος ἄνδρες (χαρ- στά) καὶ γυναῖκες (ἐπίσης). Τὴν θέσι τοῦ συμποσιάρχου κατεῖχε ἡ νύφη.

Μετὰ τῶν φαγητῶν πού προσέφεραν το ἦσαν καὶ πῆττες μὲ σουσάμι, σύμβολο πολυτεκνίας.

Καὶ τέλος, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια τραγουδοῦσαν μὲ συνοδεία α- λοῦ ἢ κιθάρας τὸν Ὑμέναιο πού παρὰ δειγμάτα μὰς ἄφησαν ὁ Ἀλκμάν καὶ Σαπφώ.

Μετὰ τὸ δειπνο τὸ ζευγάρι ἔμπαινε σὲ νυφικὸ θάλαμο, ὅπου ἡ πρώτη δουλειά τῆς νύφης ἦταν νὰ ἀποκαλυφθῇ μπροστὸ στὸ γαμπρὸ καὶ ἔτρωγαν καὶ οἱ δύο κ- ἄδων, ὅπως ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ἐν- ἀπ' ἑξῶς νέες καὶ νέοι τραγουδοῦσαν τὸ «Ἐπιθαλάμια».

Τὴν ἄλλη μέρα ἐδίδοντο στὸ γαμ- πὸ δῶρα «ἀπαίλια», μετὰξὺ τῶν ὁποῖων καὶ ἡ «ἀπαλειστρία» χλαμύδα δη- λαδὴ πού ἐδίδε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατ- ρὸς ἡ νύφη στὸ γαμπρὸ.

Τέλος τὴν τρίτῃ μέρα γίνονταν τὰ γόμμενα «ὀπτήρια» ἢ «ἀποκαλυπτῆρια». Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐγίνοντο οἱ τῶν θῆνας καὶ εἰς τὰς περισσότερὰς ἑλ- ληνικὰς πόλεις οἱ γάμοι κατὰ τὴν ἀρ- χότητα.

Εἴπαμε στὴν ἀρχή, ὅτι δὲν ἐσημειώ- ντο ἀπαγωγές. Στὴ Σπάρτῃ ὁμῶς καὶ κά- ποις συνέβαινον καὶ ἀρπαγαὶ παρ- νων «ἀπαγωγαί», καλοῦμεναι.

Στὴν Κόζικο, ὁ γαμπρὸς ἔδινε στὸ θερὸ ἕνα ποσόν. Ἀντίθετα στὴν Ἡ- ῤο ὁ γαμπρὸς ἔδινε τὴν νύφη ἕνα πῶς. Πάντως ὁμῶς τὸ κύριον μέρος τῆς λετῆς τοῦ γάμου ἦταν σ' ὅλες τὶς ἑλ- ληνικὰς πόλεις τὸ ἴδιο.

Ο ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ὁ "Ερως πάντοτε νικᾷ...

Οἱ δύο ἀντίζηλοι

— Παι εἰσι — συνεπέρανε ὁ πᾶστωρ — ἔμαστε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.

— Καταλαβαίνω! εἶπα τακτοποιῶντας μὲ ἀδμοναβία τὰ χαρτιά, πού κατέκλυ- ζαν τὸ γραφεῖο μου, θέλοντας ἔτσι νὰ τοῦ δείξω πὼς μὲ ἀπασχολοῦσε.

— Ἀσφαλῶς θὰ εἰσάσεται πνιγμένος στὴ δουλειά, μοῦ εἶπε κυττώντας με ἀμ- φίβολα.

— Μέχρι τὸν λαϊμό! τὸν ἐβεβαίωσα. Βλέπετε ἐμεῖς οἱ συγγραφεῖς φαινόμεστε στὸν ἐπιπολαῖο παρατηρητὴ ὅπως οἱ με- γαλύτεροι τεμπέληδες, ἐν τούτοις ἐργα- ζόμεστε ὅσο κανένας ἄλλος.

Ἐγινε μιά μικρὴ αἰδώς.

Ὁ ἀγαθὸς πᾶστωρ εἶχε ἔρθει στὸ γραφεῖο μου καὶ μὲ ὑποπτο ὕφος μοῦ εἶπε ἀναγγεῖλαι ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ «Συνδέσμου ὑπὲρ τῆς ἀνακουφίσεως τῶν πασχόντων Μπλάθερ» εἶχε παραιτη- θῇ καὶ ὅτι ἦταν καιρὸς πιά ν' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν προεδρία.

Φυσικὰ παρ' ὅλα αὐτὰ, ἡ πρότασις μὲ τιμωρὸς ὑπερβολικά! ἔσπευσα νὰ ἀπο- ποιηθῶ τὴν εὐγενικὰ πρότασι.

— Ἀφροὺ λοιπὸν ἐσεῖς δὲν δέχεσθε... θὰ μποροῦσατε νὰ μὰς ὑποδείξετε...

Μιά ξαφνικὴ ἔμπνευσι μ' ἔκανε νὰ προσφέρω τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μου Τζῶρτζ Χάσταμπλ.

— Ἐχετε δίκην! φώναξε ἐνθουσιασμέ- νος ὁ πᾶστωρ χτυπώντας τὸ μέτωπό του. Ἐχετε δίκην! Εἶνε ὁ ἄνθρωπος πού μὰς χρειάζεται. Πηγαίνω εὐθὺς νὰ τὸν συ- ναντήσω.

Συνάδευσα ἕως τὴν ἐξώπορτα τὸν ἐ- πισκέπη μου τρίθοντας τὰ χέρια μου ἀ- πὸ χαρὰ. Μὲ τὸν Χάσταμπλ δὲν εἶχα τί- ποτε προηγούμενα, οὔτε μὰς χωρὶς καμμιά διαφορά, ἀλλὰ εἶνε νέος καὶ ἄ- νεργος καὶ χάνει πολὺν καιρὸ φλερτά- ροντας τὴν Καίτη Ντάντπριτ. Ἔτσι μὲ μιάς ξεφορτωνόμουν τὸν ἀγαθὸ πᾶστο- ρα καὶ τὸν σύνδεσμό του, πού τὸν φόρ- τωνα στὴν ράχη τοῦ Τζῶρτζ.

Τὸ ἄλλο βράδυ ἐνῶ ἀρχίζα ἕνα ὠραῖο ρωμάντζο, νὰ τὸ διαβάξω, ὄχι νὰ τὸ γρά- φω), ἀκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Χάσταμπλ, πού φώναζε στὸν ὑπηρέτη μου. Ἐκρυ- ψα ἀμέσως τὸ βιβλίον καὶ ἀνακάτεψα τὰ χαρτιά τοῦ γραφείου μου.

— Ἀστα αὐτὰ! μοῦ εἶπε μπαίνοντας. Ἐμένα δὲν θὰ μοῦ τὴν φέρῃς. Τὰ ξέρω τὰ κόλπα σου. Ἔστειλες σ' ἐμένα τὸν πᾶ- στορα, ἔ;

— Δέχτηκες τὴν τιμὴ;

— Ναι, μὲ κατέλαβε ἀπροετοίμαστο. Ἀλλὰ ἔννοια σου καὶ ἔχεις καὶ ἐσὺ δου- λειά...

— Ἐγὼ ; μουρμούρισα. Ἐγὼ ἔχω τὴ δουλειά μου, δὲν μπορῶ νὰ διαθῶ οὔτε μιά ὥρα...

— Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ὑποχρέωσι νὰ βοηθῇ τοὺς δυστυχισμένους. Σκέψου τὴν ἀγάπῃ πρὸς τὸν πλησίον πού ἐδίδασκε ὁ Κύριος.

— Ναι... Ναι, τὰ ξέρω ὅλα πολὺ κα- λά, μά...

— Σκέψου — συνέχισε μὲ ὕφος εὐαγ- γελιστοῦ — πού υποφέρουν στὸ κρεθῶ- τι τοῦ πόνου. Σκέψου ὅτι κάθε...

— Τέλος, γιὰ νὰ δοῦμε τί ζητᾶς ἀπὸ μένα! τὸν διέκοψα.

— Νὰ συνεισφέρῃς στὸ ἔργο μὰς ὅ,τι ἔχεις, βιβλία, περιοδικὰ, χαρτιά. Τὰ δε- χόμαστε ὅλα.

— Εὐχαρίστως! φώναξε ἀνακουφισμέ- νος. Ἐνῶ ἐγὼ θὰ σοῦ ἐτοιμάξω ἕνα πα- κέτο, εὐὸ πῆ, ἂν θέλῃς, λίγο οὐτάκου. Ἐξ ἄλλου, ἂν μπορῶ νὰ σὲ ἐλαφρῶσω λίγο ἀπὸ τὶς ἀσχολίες σου τοῦ νέου ἀξιώμα- τός σου, εὐχαρίστως.

— Εὐχαριστῶ πολὺ. Κανονίσαμε τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε δὲν ἔχω καὶ μεγά- λη ἀνάγκη. Ὁ πᾶστωρ ἀνέλαβε τὴν προ- εδρία, ἐνῶ ἐγὼ καὶ ἡ Καίτη ὄλη τὴν ὥ- ρα...

πολοῖτῃ ἐργασία...

— Ναι, ἐγὼ καὶ ἡ Καίτη. Ἀλλὰ γιατί ἔκανες αὐτὰ τὰ μούτρα;

— Τί εἶπες. Ἐσὺ καὶ ἡ Καίτη;

— Τζῶρτζ Χάσταμπλ, τοῦ εἶπα ψυχρά, δώσε μου αὐτὸ τὸ ποτήρι καὶ δίνε τοῦ!

Ἀλλὰ ἡ ἀτυχία δὲν σταμάτησε μέχρως ἐδῶ. Ὅλη τὴ βδομάδα ἔστειλα στὴν Καί- τη προσκλήσεις γιὰ ἐκδρομές, εἰσιτήρια γιὰ τὸ θέατρο, λουλουδία καὶ ὅλα τὰ μι- κροπράγματα πού ἤξερα ὅτι τῆς ἀρέσα- νε. Δὲν δέχτηκε ὅμως τίποτε καὶ μοῦ ἐ- πέστρεψε ὅλα τὰ μικρά μου δῶρα. Ἐ- πνεα μένεα κατὰ τοῦ Χάσταμπλ, πού μοῦ εἶχε καταφέρει τὴν προηοδουλειά. Τέλος ἀπεφάσισα νὰ πάω προσωπικῶς νὰ τῆς ἐξηγήσω τί συμβαίνει. Τὴ βρῆκα μωτρω- μένη καὶ φαινομενικὰ ψυχρή.

Φαίνεται πὼς δὲν ἔχετε αἰσθήματα, οὔτε καρδιά! μοῦ εἶπε σκληρά. Δὲν σκέ- πτεσθε ποτὲ τοὺς ἄλλους. Πρέπει νὰ εἰ- σθε τρομερὰ ἐγωϊστῆς. Δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε πὼς φτάνει μιά μικρὴ ἀχτί- δα ἡλίου γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τίς δυστυ- χισμένες αὐτὲς ψυχές;

Θέλησα νὰ τῆς ἐξηγήσω, νὰ δικαιολο- γηθῶ. Δὲν μ' ἄφησε νὰ πῶ μιά λέξι.

— Εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένη μὲ τὸ ἔρ- γο πού ἀναλάθαμε ἐγὼ καὶ ὁ Τζῶρτζ... Μὴ μὲ ἀπασχολεῖτε.

Ἐφύγα μὲ κατεθασμένα τ' αὐτιά ἐξω φρενῶν μὲ τὸν Χάσταμπλ γιὰ τὴ δουλειά πού μοῦ σκάρωσε. Πέρασε μιά ἐβδομάδα ὅταν μὲ μέρᾳ μπαίνοντας σ' ἕνα καφέ- ρεστωρὰν εἶδα τὴν Καίτη, τὸν πᾶστορα καὶ τὸν Τζῶρτζ νὰ κάθονται καὶ νὰ συ- ζητοῦν μὲ ὕφος ἀπελπισμένο.

Ζήτησα συγγνώμῃ γελώντας εἰρωνικά.

— Μὰ ὁ κύριος Χάσταμπλ;

— Παρατιήθηκε ἀπόψε τὸ βράδυ μετὰ ἀπὸ τὴ συναντία.

— Πῶς αὐτό;

— Μόλις ἀρχίζε νὰ τραγουδᾷ τὰ τρα- γούδια τοῦ Ραϋμόντ Πράουλ, οἱ ἄρρω- στοὶ ἀρχίσαν νὰ χειροτερεύουν. Ἐνὸς ὁ πυρετὸς ἔφθασε 40°. Ἐνας ἄλλος πέτα- ξε στὸν κύριον Χάσταμπλ ὁλόκληρο ἕνα βάζο μὲ γιανθικά πού τὸν πέτυχε στὸ κε- φάλι. Βλέπετε κάποιος χάρισε ἕνα ρα- διόφωνο στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἔτσι οἱ ἀσθε- νεῖς ἐπὶ 5 μέρες δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλ- λο παρὰ νὰ παίρνουν τὸν ἀληθινὸ Πρά- οὐλ κάθε βράδυ. Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ ὁ κ. Χάστα

—Τσιγγάνα μου, τὰ μάτια σου νὰ τὰ φιλήσω! Τσιγγάνα, τὸ κεφάλι μου στὰ στήθεά σου ν' ἀκουμπήσω.

Τῆς ἔλεγε τὸ φτωχὸ παλληκάρι πεσμένο στὰ γόνατα μπροστὰ στὴν ξελογιάστρα τὴ μελαχροινὴ τσιγγάνα...

Τὴν εἶχε γνωρίσει στὸ πανηγύρι. Ἦλθε κι' αὐτὸς μαζί με ἄλλους φίλους γιὰ νὰ δῇ τοὺς ἐξακουστὺς τσιγγάνους... Καὶ τοὺς εἶδε... Εἶδε τὸ καραθάνι ὀλόκληρο νὰ σταματᾷ ἔξω ἀπ' τὴν πολιτεία καὶ νὰ στῇ τὰ τσαντήρια, εἶδε τοὺς τσιγγάνους νὰ σκορπιῶνται ἔπειτα μέσ' στὰ χωράφια καὶ νὰ ἀνάβουν φωτιές. Εἶδε, εἶδε τὶς τσιγγάνες νὰ τρέχουν ἀνάλαφρες, τραγουδώντας καὶ μέσα σ' ὅλες ἐσχέρισε τὴν ὥμορφη, γλυκεῖα Ζαῖρα, ποὺ τράβηξε μονάχη γιὰ τὸν κάμπο.

Πῆγε μακριὰ ἀπ' τὰ τσαντήρια, κάθησε ἀπόμακρα κι' ἀκουμπῆσε τὸ συλλογισμένο βαρὺ κεφάλι τῆς στὰ δυὸ χέρια.

Κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, κρυφοκύτταζε, τὴν εἶδε ἔπειτα νὰ σηκώνεται καὶ νὰ πηγαίνει πίσω στὰ τσαντήρια... κι' ἐκεῖ κάποιον τσιγγάνο νὰ τὴν περιμένει.

Κάτι εἶπανε. Δὲν τᾶκουσε. Κάτι τοῦ εἶπε ποὺ ἔμοιαζε μεθ' ἑλλά... Εἶδε τὰ μάτια τῆς τσιγγάνας νὰ πετοῦνε φλόγες καὶ εἶδε τὸ χέρι τοῦ νὰ σηκώνεται καὶ νὰ τὴ χτυπᾷ βαρεῖα, σκληρά, ἀλύπητα.

...Φτωχὴ τσιγγάνα! Πόσο πονοῦσε!

Πέρασαν δυὸ-τρὶς μέρες, δὲν τὴν ξανάειδε πιά!... Κι' ἔτσι μιά μέρα ποὺ τὸ πανηγύρι εἶχε ἀρχίσει, τὴν εἶδε νὰ χορεύῃ στὴ μέσῃ τῆς πλατείας.

Ἐπειτα κουρασμένη τράβηξε μόνη τῆς πιά στὰ στενοσόκακα.

Τὴν πῆρε τὸ κατόπι, βγῆκαν ἔξω, μακριὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία. Βρῆκε μπροστὰ τῆς ἕνα δέντρο πεσμένο καὶ κάθησε νὰ ξεποστᾷ.

Δίπλα τῆς φοβισμένο τὸ παλληκάρι κάθησε.

Ἦταν ὥμορφος ὁ Γεράρδος, με κάτι μάτια φλογερά, ποὺ μίλουσαν μονάχα τοὺς γιὰ τὴν ἀγάπῃ πουνοῖτο γιὰ τὴ Ζαῖρα.

—Ζαῖρα, σ' ἀγαπῶ... Ζαῖρα, ἔξερω τὸν πόνο σου... Ἀφήσέ με νὰ γείρω τὸ κεφάλι μου στὰ γόνατά σου...

Ἐκείνη χαμογέλασε, τοῦ χάιδεψε τὰ μαῦρα τοῦ μαλλιά καὶ μέσα ἀπ' τῆς ψυχῆς τῆς τὸν πόνο, κατράκυλλε ἕνα δάκρυ. Τοῦ ἔκαψε τὸ χέρι! Ἦταν τόσο καφετὸ τὸ δάκρυ τῆς Ζαῖρας...

—Ζαῖρα, πάμε νὰ φύγουμε... Πάμε νὰ στῆσωμε φωλὴν μακριὰ ἀπ' τοὺς τσιγγάνους.

—Παῖδι ποὺ εἶσαι!... Ἄν ἡ ψυχὴ μου φτερουγίσῃ μακριὰ, πολὺ μακριὰ, μιά ἀλυσίδα ὅμως με σφιχτοδένει με τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς μου... Τί καὶ ἂν τὸ χέρι τοῦ Ζανῶ με βαρειοδέρῃ, τί καὶ ἂν πονῶ, ἀνήκω σ' αὐτούς, εἰμαι γυναῖκα του, εἰμαι κτῆμα του καὶ πρέπει νὰ χορεύω γιὰ νὰ ζήσουν ὅλοι... ὅλοι, μαζί μ' αὐτούς κι' ἐγώ...

—Ζαῖρα, νοιώθω πιότερο τὸν πόνο σου, γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μείνῃς μαζί τους. Εἶσαι ἀλλοιώτικη, εἶσαι ἐξωτικιά. Δὲν πρέπει νὰ χορεύῃς, ὅχι, ἔλα νὰ φύγωμε, Ζαῖρα.

Χαμογέλασε, κατεβάζει τὸ κεφάλι τῆς καὶ τὸ σφίγγει πάνω στὰ χεῖλη τοῦ. Κι' ἔπειτα, σὰν ξαφνιασμένο πουλί σηκώθηκε κι' ἀρχισε νὰ τρέχῃ γιὰ τὰ τσαντήρια τῶν τσιγγάνων.

Ἀπὸ δέκα χρονῶν παῖδι τὴν εἶχαν παντρέψει οἱ δικοί τῆς στὸν Ζανῶ, τὸν ἀργιὸ ἀρχηγὸ τοῦ καραθάνου. Ἀπὸ μικρὴ τὴν ἔβαζε νὰ χορεύῃ, νὰ δείχνῃ τὸ γυμνὸ τῆς κορμὶ, γιὰ νὰ μαζεύουν λεφτὰ οἱ τσιγγάνοι. Κι' ὅταν δὲν χόρευε, ὅταν δὲν γελοῦσε, ὅταν ἔφευγε μακριὰ ἀπ' αὐτούς, τὴν ἔδερνε, τὴν ἔδερνε ὁ Ζανῶ.

Τὸ βράδυ ὅμως, σὰν ἀναψαν στὴν πλατεία οἱ τσιγγάνοι τὰ δαυλιά καὶ ὁ τόπος

φεγγοβόλησε παντοῦ, σὰν ἀρχισαν νὰ παίξουν τὰ βιολιά, μαζεύτηκε ὁ κόσμος ὅλος γιὰ νὰ δῇ τὸν χορὸ τῆς Ζαῖρας.

—Ἀπόψε θέλω λεφτὰ πολλὰ, πολλὰ λεφτὰ, ἀκούς; τῆς εἶπε ὁ Ζανῶ.

Κατεβάζει τὸ κεφάλι ἡ Ζαῖρα καὶ πέταξε τὰ πέπλα τοῦ νεραϊδένιου τῆς κορμιού. Χορεύει τρελλὰ ἡ ὥμορφη τσιγγάνα καὶ τὸ φειδίσιο τῆς κορμὶ σκορπᾷ τὸν πόθο καὶ τὴν ἡδονή.

Δυὸ μαῦρα φειδιά τὰ χέρια τῆς, χτυποῦν μανιασμένα τὸ ντέφι... Στριφογυρίζει ὀλόγυρα τὸ λάγνο τῆς κορμὶ, ποὺ τὴν κυττῶν λογιῆς-λογίης ἄνδρες, γεμάτοι πόθο καὶ ὀρμὴ, ἀπλώνοντας τὰ ροζιάρικά τους χέρια γιὰ νὰ τὴν πιάσουν, μ' αὐτὴν ἐξεγυστρά σὰν χέλι, ἀφίνοντας μονάχα τὸ ἀρώμα τοῦ κορμιού τῆς.

Δυὸ ὀλόμαυρα μάτια, ποῦνε γεμάτα λαγνεία, βγάζουν μιά λαύρα ἡδονῆς καὶ καίει ὅποιον τ' ἀντικρύσῃ... Μιά μαῦρη νύχτα εἶνε τὰ μακρεῖα μαλλιά τῆς, ποὺ κυματιστα ἑχύνονται στὸ γυμνὸ τῆς κορμὶ. Τὰ φλογισμένα χεῖλη τῆς, ὑγρά ἀπὸ τὸν πόθο, ἀνοίγουν κάθε τόσο γιὰ ν' ἀφήσουν νὰ φανοῦν δυὸ σειρὲς κάτασπρα μαργαριτάρια, ποὺ τόση ἀντίθεσι κάνουν στὸ σοκολατένιο τῆς χρώμα. Καὶ εἶνε τόσο ὥμορφη ἀπόψε ἡ τσιγγάνα καὶ ὁ χο-

ρὸς τῆς τόσο ἡδονικός, ποὺ κάνει νὰ χοῦν ἀπ' τὸ πάθος τόσα κορμιά... Νά, ὅμως, ὁ Ζανῶ, ποὺ ἐξεγυστρά σὰν σκιά ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ σοκάκι... Μα αὐτὴ χορεύει ἀκούραστα τὸν ἡδονικὸ ρὸ τῆς σάρκα... Χορεύει ἐξγνωστα ὡμορφη τσιγγάνα, χωρὶς νὰ ξέρῃ πὺς ποῖο φονικὸ χέρι παραμονεύει γιὰ τῆς σβῆση τῆ ζωῆς.

Σὰν ἀστραπὴ ὀρμᾷ μπροστὰ τῆς ὁ Ζανῶ... καὶ τὸ μαχαίρι, ἔχει μὴ βαθεῖ στὴν καρδιά τῆς... Μὰ κείνη... χορεύει ἀκόμα καὶ σ' ἕνα λίκνισμα τρελλὸ ποῦταν γεμάτο πόθο, πέφτει χάμω ὡμορφη τσιγγάνα, χωρὶς ζωῆς... χωρὶς κανένα πόθο.

Ἐσθῶσε ἡ ζωὴ τῆς μαζί με τὴ λαγνεία. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔμεινε τώρα τὴν ὡμορφη τσιγγάνα, ποὺ ἀμέρμα σκορποῦσε τὸν πόθο καὶ τὴν ἡδονή.

Νεκρὴ βρίσκεται χάμω μ' ἕνα στέλεχος στὴν καρδιά.

Φτωχὴ τσιγγάνα. Τί φταῖς ἐσὺ ποὺ τὴ λάγνα ὡμορφιά σου ἔκανες νὰ ποῖς τόσους καρδιές γιὰ τὴν ἀγάπῃ σου; τὸν τόσο ὡμορφη, φτωχὴ τσιγγάνα, ποὺ μονάχα τὸν πόθο καὶ τὸ μῖσος σκορποῦσε, μὰ, τίποτε, τίποτε ἀπὸ τὴν καρδίαν σου δὲν χάριζες καὶ ἀπ' τὴν ἀδολή σου...

Τώρα πιά δὲν ζῆς... Ἐσθῶσε μαζί τὸν λάγνο τὸν χορὸ σου, σὰν μιά φλόγα ποθητὴ μέσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι τοῦ θανάτου...

ΕΛΕΝΑ ΝΤ' ΟΡΒΙΤ

ΜΑΡΙΣ
ΛΕΜΠΛΑΝ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

—Μά, ναι! Μά, ναι! Γιὰ-Μπόν, ἀρχίζει νὰ διαφωτίζεται ἡ ὑπόθεσις. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ Κοραλία δὲν βρίσκεται ἐν κινδύνῳ. Ὁπὼς ἤλπιζα, ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ μακριὰ ἀπὸ κείνην, ἀσφαλῶς μεταξὺ ἐκείνων ποὺ θέλησαν νὰ μοιρασθοῦν μεταξὺ τους τὰ ἐκατομμύρια. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀνυχο ἐκείνον, ποὺ μοῦ τηλεφώνησε καὶ ἀκούσα τὴν κραυγὴ ἀγωνίας του, θὰ ἦταν ἀσφαλῶς κανένας ἀγνώστος φίλος, ἀφοῦ μ' ἐφώνασε Πατρίκιό καὶ μοῦ μίλουσε στὸν ἐνικό.

Αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ μοῦ ἔστειλε καὶ τὸ κλειδί τοῦ κήπου. Δυστυχῶς, τὸ γράμμα ποὺ μοῦστεῖλε μαζί, ἐχάθηκε. Τέλος, τὴ στιγμή ποὺ ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ μοῦ τὰ πῇ ὅλα, τοῦ ἐπετέθησαν. Ποῖος τοῦ ἐπέτεθε; Πές μου; Ἀσφαλῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς συνενόχους, ὁ ὁποῖος ἐτρόμαξε ἀπὸ τὶς ἐξομολογήσεις του. Βλέπεις, Γιὰ-Μπόν, ὅλα καθαρά. Μπορεῖ ἐξ ἄλλου νὰ εἶνε διαφορετικὰ ἀπ' ὅτι τὰ σκέπτομαι. Μὰ ἐγὼ γελά.

Μετὰ τὴν Πόρτ Μαγιῶ μπήκανε σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ὁ Πατρίκιος σκέφτηκε νὰ κάνουν ἕνα γύρο ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ρενουάρ. Ἐνῶ περνοῦσαν τὸ σταυροδρόμι τοῦ Πασύ, εἶδαν τὴν ἀδελφὴ Κοραλία, ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ρενουάρ καὶ συνωδεύετο ἀπὸ τὸν γέρο Συμεῶν.

Ἐσταμάτησε ἕνα αὐτοκίνητο τῆς πιάτσας, ἀνέβηκε καὶ ὁ Συμεῶν κάθησε δίπλα στὸ σωφέρ.

Ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὸν Πατρίκιό, ἐπῆγαν μέχρι τὸ νοσοκομεῖο-τῶν Ἑλυσίων Πεδίων.

Ἡ ὥρα ἦταν ἐντεκα.

Θαυμάσια, εἶπε ὁ Πατρίκιος. Ἐνῶ ὁ ἄντρας τῆς τὸ σκάζει, αὐτὴ δὲν θέλει ν' ἀλλάξῃ τίποτα ἀπὸ τὶς συνήθειές τῆς.

Ἐφαγαν κάπου ἐκεῖ κοντὰ στὴ γειτονιά, κάνανε ἕναν περίπατο στὸ διπλανὸ δρόμο, ἐπιβλέποντας πάντοτε τὴν ἔξοδο τοῦ νοσοκομεῖου, καὶ τέλος μπήκανε στὸ νοσοκομεῖο κατὰ τὴ μιάμιση.

Ἀμέσως ὁ Πατρίκιος ἀντίκρουσε τὸ γέρο Συμεῶν, τυλιγμένο στὸ κασκόλ, μετὰ τὰ μεγάλα γυαλιά του, νὰ καπνίζῃ τὴν πίπα του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀδελφὴ Κοραλία, αὐτὴ θρискότανε στὸ τρίτο πάτωμα, μέσα σὲ μιά μεγάλη αἰθουσα, καθισμένη δίπλα στὸ μαζιάρι ἐνὸς ἀρρώστου, τοῦ ὁποῖου κρατοῦσε τὸ χέρι ἀνάμεσα στὸ δικό τῆς.

Ἡ Κοραλία φαίνετο πολὺ κουρασμένη. Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν χλωμό.

Φτωχὴ Κοραλία, ψιθύρισε. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ παληανθρώποι θὰ καταλήξουν νὰ τὴ σκοτώσουν.

Καταλάβαινε τώρα τὴν ἀπόστασι τῆς γυναικας αὐτῆς ἀπὸ τὸ περιβάλλον ποὺ ζοῦσε.

Ἐάντων, ἐνῶ ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἀκούσε μιά νέα, ποὺ εἶχε ἀνεβῇ λαχανιασμένη τὴ σκάλα, νὰ ρωτᾷ τὸν Συμεῶν:

—Ποῦ εἶνε ἡ κυρία;... Πρέπει νὰ ἔλθῃ ἀμέσως... Συμεῶν...

Ὁ γέρο Συμεῶν τῆς ἔδειξε ποὺ καθόταν ἡ Κοραλία.

Ἐκείνη πῆγε κοντὰ τῆς, κάτι τῆς ψιθύρισε.

Τότε ἡ Κοραλία σηκώθηκε καὶ προχώρησε. Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸν Πατρίκιό, καὶ ἀνέβηκε τὴ σκάλα.

—Ἐχὼ κάτω τὸ αὐτοκίνητο... Κάνετε γρήγορα κυρία... Περιμένει ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Πατρίκιος, ποὺ κατέβαινε κοντὰ των, δὲν ἄκουσε πιά τίποτα.

Αὐτὰ ὅμως τὰ τελευταῖα λόγια τὸν κάνανε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του.

Ἀρπάξε τὸ Γιὰ-Μπόν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ πηδῆσανε κι' αὐτοὶ σ' ἕνα αὐτοκίνητο.

Τὸ αὐτοκίνητό τους θὰ ἀκολουθοῦσε τὸ αὐτοκίνητο τῆς Κοραλίας.

—Υπάρχουν νέα, Γιὰ-Μπόν, εἶπε ὁ λοχαγός. Τὰ γεγονότα. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ ἦρθε, θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ἡ ὑπηρετρία τῆς. Φαίνεται πὺς τὸ γράμμα τοῦ ταγματάρχου ἔφτασε στὴν ἀστυνομία. Λοιπὸν ἀρχίσαν οἱ ἀνακρίσεις. Καὶ φαντάζεσαι ὅτι θὰ τὴν ἀρήσω μόνη σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή;

Ξαφνικά τοῦ ἦρθε μιά ἰδέα. Φτάνει νὰ μὴν τσακώσουν τὸν Ἐσέρ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατόν. Ὁ Ἐσέρ δὲν ἦταν τόσο κουτός.

Πάντως, ὅσο προχωροῦσαν, αὐτὸ γινότανε μέσα τὸν πεποῖθισι. Γιὰ νὰ εἶνε τόσο τρομαγμένη ἡ ὑπηρετρία καὶ νὰ φύγῃ τόσο γρήγορα ἡ Κοραλία;

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, γιατί νὰ διαστάσῃ νὰ ἐπέμθῃ σὲ μιά ὑπόθεσι, ποὺ ἡ μαρτυρία τοῦ θὰ διεφώτιζε τὴν δικαιοσύνη;

Πάντως, θὰ ἔλεγε ὅσα δὲν ἔβλαπτον τὴν Κοραλία.

Τὰ δύο αὐτοκίνητα σταμάτησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως μπροστὰ στὸ μέγαρο τοῦ Ἐσέρ.

Ἡ Κοραλία κατέβηκε καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα. Τὴν ἀκολούθησαν ἡ ὑπηρετρία καὶ ὁ Συμεῶν.

—Ἐλα — εἶπε ὁ Πατρίκιος στὸ Σενεγαλέζο.

Ἡ πόρτα ἦταν μισανοιχτή. Ὁ Πατρίκιος ἐμπήκε.

Στὸ μεγάλο διάδρομο ὑπῆρχαν δύο χωροφύλακες.

Ὁ Πατρίκιος τοὺς χαίρεται καὶ πέρασε θιαστικὸς σὰν νάτανε ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀριστερά τοῦ ὑπῆρχε ἕνα δωμάτιο. Ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο πέρασε ἡ συμμορία μετὰ τὸ πτώμα τοῦ ταγματάρχου.

Ἐνας θόρυβος ἀπὸ φωνές ἐρχότανε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἐπέρασε τὸ δωμάτιο.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούσε τὴν Κοραλία ποὺ φώναζε με φρίκη:

—Ἀχ, θεέ μου, θεέ μου! Εἶνε δυνατόν!

Δυὸ ἄλλοι χωροφύλακες τοῦ ἐμπόδισαν τὴν εἰσοδὸ στὴ βιβλιοθήκη.

Ἐκεῖνος εἶπε:

—Εἰμαι συγγενὴς τῆς κυρίας Ἐσέρ... Ὁ μόνος τῆς συγγενῆς.

—Ἐχομε τέτοια διαταγὴ, κύριε λοχαγέ.

—Τὸ ἔχω πολὺ καλά! Νὰ μὴν ἀφήστε νὰ μὴν κανεῖς! Γιὰ-Μπόν, μείνε ἐδῶ.

Καὶ πέρασε.

Μέσα ὅμως στὴ μεγάλη αἰθουσα μιά ομάδα ἀπὸ ἑπτὰ πρόσωπα, ἀστυνόμοι καὶ ἀνακριτὰ βέβαια, τὸν ἐμπόδισαν νὰ δῇ, σκυμμένοι ὅλοι μπροστὰ σὲ κάτι ποὺ δὲν τὸν διέκρινε.

Ἀνάμεσά τους ἐξέφυγε ἡ ἀδελφὴ Κοραλία καὶ ἦλθε πρὸς τὸ μέρος του. Παρὰ λίγο νὰ πῆσῃ.

Ἡ ὑπηρετρία τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴν μέ-

λυθρόνα.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Πατρίκιος.

—Ἡ κυρία εἶνε ἀδιάθετη, ἀπήντησεν ἡ ὑπηρετρία, πάντοτε ταραγμένη... Ἀχ, θὰ χάσω τὸ κεφάλι μου.

—Μα, ἐπὶ τέλους, γιατί;... Γιὰ ποιά αἰτία;

—Ὁ κύριος... Φαντασθῆτε! Τί θέαμα! Κι' ἐγὼ εἰμαι ἄνω κάτω.

—Ποῖο θέαμα;

—Ἐνας ἀπὸ τοὺς κυρίους, ἀφίνοντας τὴν ομάδα, ἐπλησίασε:

—Ἡ κυρία Ἐσέρ εἶνε ἀδιάθετη;

—Ὅχι, τίποτα, ἀπάντησε ἡ ὑπηρετρία... Μιά λιποθυμία... Ἡ κυρία ὑποφέρει ἀπὸ...

—Καλλίτερα εἶνε νὰ τὴ μεταφέρωμε ἀπὸ δὴ μόλις συνέλθῃ. Ἡ παρουσία τῆς δὲν θὰ χρησιμεύσῃ.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Πατρίκιό, ἐρώτησε:

—Ὁ κύριος λοχαγός;

Ὁ Πατρίκιος ἔκανε πὺς δὲν κατάλαβε.

—Μάλιστα, κύριε, εἶπε. Θὰ μεταφέρωμε ἀπὸ δὴ τὴν κυρία Ἐσέρ. Ἡ παρουσία τῆς δὲν θὰ χρησιμεύσῃ... Μονάχα ποὺ εἰμαι ὑποχρεωμένος πρὶν ἀπ' ὅλα νά...

Καὶ κάνοντας μιά στροφή, μόλις εἶδε τὸν ὄμιλο τῶν κυρίων ἐκείνων ν' ἀπομακρύνεται λιγὰκι, ἐπλησίασε.

Αὐτὸ ποὺ εἶδε, τοῦ ἐξήγησε τὴν λιποθυμία τῆς Κοραλίας καὶ τὴν ἀνησυχία τῆς ὑπηρετίας.

Καὶ ὁ ἴδιος ἀκόμα ἐνοιώσε νὰ σηκώνεται ἡ τρίχα τοῦ μπροστὰ σ' ἕνα θέαμα ἀκόμα πιὸ τρομερὸ ἀπὸ κείνο, ποὺ εἶδε τὴ νύχτα.

Κάτ' οὗτῃ γῇ, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸ τζάκι, σχεδὸν στὸ ἴδιο μέρος ποὺ γενῆκαν τὰ βασανιστήρια, ὁ Ἐσέρ μπεῖς βρισκόταν ἐξαπλωμένος μετὰ τὴ ράχη.

Φοροῦσε τὰ ἴδια ρούχα τῆς προηγουμένης.

Τὸ κεφάλι καὶ οἱ πλάτες ἦσαν σκεπασμένες μετὰ μιά πετσέτα.

Ἐνας ὅμως, ποὺ φαίνεται νὰ ἦταν ὁ γιατρός, εἶχε σηκώσει μετὰ τὸν χέρι τὴν πετσέτα καὶ μετὰ ἄλλο ἔδειχνε τὸ πρόσωπο τοῦ πεθαμένου, οἰδώντας μετὰ χαμηλὴ φωνὴ τὴν ἐξήγησι.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο...

Μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ δώσῃ ὄνομα σὲ μιά μάζα ἀπὸ κρέατα, σ' ἕνα πρόσωπο, ποὺ τὸ μισὸ ἦταν ἀπαθρακωμένο καὶ τᾶλλο ἕνας κιμάς ἀπὸ κρέατα καὶ κόκαλα;

—Ὦ, ἐφώνασε ὁ Πατρίκιος. Τί φρίκη!

Τὸν ἐσκότωσαν κι' ἔπειτα τὸν ἔρριξαν μετὰ τὸ κεφάλι στὸ τζάκι. Τὸν βρῆκανε λοιπὸν ἔτσι:

Ἐκεῖνος, ποὺ τοῦ μίλησε προηγουμένως, τὸν ἐπλησίασε πάλι καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Μά, ἐπὶ τέλους, ποῖος εἶστε σεῖς, κύριε;

—Ὁ λοχαγὸς Μπελβάλ, ἕνας φίλος τῆς κυρίας Ἐσέρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς τραυματίας πολέμου, ποὺ ἐσώθη χάρις στίς περιποιήσεις τῆς.

—Ἐστω, κύριε, ἐπανελάβε ὁ ἴδιος, ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ. Κανεῖς ἐξ ἄλλου δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἐδῶ. Κύριε ἀστυνόμω, σὰς παρακαλῶ, ἀδειάσετε τὴν αἰθουσα. Νὰ μὴ μείνῃ, παρὰ μόνον ὁ Ιατρός, καὶ νὰ θάλετε φρουροὺς στίς πόρτες

—Κύριε, ξέπεμνε ο Πατρίκιος, όφειλω να σας δώσω ενδιαφερούσας εξηγήσεις.
—Θα τις ακούσω ευχαρίστως, λοχαγέ, αργότερα όμως. Με συγχωρείτε.

ΩΡΑ ΔΩΔΕΚΑ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙΤΡΙΑ

Σε ένα από τα δωμάτια του περιπτέρου των υπηρετών είχαν απομονώσει το λοχαγό Μπελβάλ και το Σενεγαλέζο Για-Μπόν.

Είχαν μείνει εκεί μισή ώρα περίπου. Εκεί φέρανε το Συμεών και την υπηρετριά.

—Ο Συμεών έσκυψε στ' ατί του και το έλεγε:

—Ακόμα δεν έτελείωσαν όλα... Θα συμβούν πράγματα... πράγματα άπίστευτα!... Σήμερα κίολας... Σε λίγο...

—Σε λίγο; είπε ο Πατρίκιος.

—Ναί... ναί... έβεβαιώσε ο γέρω Συμεών.

Και σιώπησε.

Η υπηρετρία όμως, όταν την ρώτησε ο Πατρίκιος:

—Σήμερα το πρωί, κύριε, όταν σηκώθηκα, δεν βρήκα ούτε τον υπηρετή, ούτε τον αρχιθαλαμηπόλο, ούτε το θυρωρό. Κι' οι τρεις τους είχαν φύγει. Στις εξήμισι ήρθε ο κύριος Συμεών να μάς πη ότι ο κύριος ήταν κλειδωμένος στη βιβλιοθήκη και δεν έπρεπε να τον ενοχλήσωμε, ούτε για το πρόγευμα. Η κυρία ήταν αδιάθετη. Της σερόβιαμε τη σκολάτα στις έννηα. Στις δέκα βγήκε με το Συμεών. Έσυγύρισα τις κάμαρες και πήγα στην κουζίνα. Πέρασαν οι έντεκα, το μεσημέρι... Και μόλις χτύπησε μία ή ώρα, χτύπησαν την πόρτα. Κυτάζω από το παράθυρο, βλέπω τέσσερες κυρίες, Άνοιγω άμέσως. Ήταν ο άστυνόμος και ήθελε να δη τον κύριο. Τον άδύγησα στη

βιβλιοθήκη. Χτυπάμε. Τιποτά. Σπάζομε την πόρτα. Και τότε... τότε. Τά είδατε και μόνος σας... Μά ήταν πιο χειρότερα, αφού την στιγμή εκείνη το κεφάλι του ήταν πάνω στα άναμμένα ξύλα. Τους άθλους! Άφου τον σκότωσαν, γύρευν και να τον ψήσουν. Ένας άπ' αυτούς είπε ότι πέθανε από άποπληξία κι' έπειτα έπεσε μόνος του στη φωτιά. Μά εγώ δεν τα πιστεύω.

Ο γέρος άκουε σιωπηλός. Ξαφνικά έβγαλε ένα γέλιο και έλεγε:

—Α, υπάρχουν πράγματα τρομερά... Πολύ τρομερά! Η κυρία Κοραλία... πρέπει να φύγη... γρήγορα... γρήγορα... Άν δεν φύγη, κινδυνεύει η ζωή της.

Ο λοχαγός ένοιωσε ένα ρίγος. Θέλησε να τον ρωτήσει περισσότερα πράγματα, αλλά δεν το κατόρθωσε. Έξ' άλλου, την στιγμή εκείνη ήρθε ένας χωροφύλακας και τον πήρε.

Η κατάθεσί του διήρκεσε πολύ. Έπηκολούθησε ή κατάθεσις της μαγειρίσας και της καμαριέρας.

Τότε οι δικαστικοί άνέθηκαν στο δωμάτιο της Κοραλίας.

Στις τέσσερες έφθασε ένα νέο αυτοκίνητο και ο Πατρίκιος είδε να κατεβαίνουν δυο κύριοι. Όλοι χαιρετούσαν με βαθειά υπόκλισι στο πέρασμά τους. Άνεγνώρισε άμέσως σ' αυτούς τον ύπουργό της Δικαιοσύνης και τον ύπουργό των Έσωτερικών.

Συζήτησαν μισή ώρα περίπου μέσα στη βιβλιοθήκη και έπειτα ξαναφύγανε.

Τέλος, κατά τις πέντε, ένας χωροφύλακας ήρθε ν' άναζητήσει τον Πατρίκιο και τον άνέθεσε στο πρώτο πάτωμα.

Ο χωροφύλακας χτύπησε και παραμέρισε.

Ο Πατρίκιος μπήκε σ' ένα μακρύ γρα-

φείο, φωτισμένο από τη φλόγα της φωτιάς.

Μέσα σ' αυτό καθόντουσαν δυο πρόσωπα.

Η Κοραλία και ο κύριος που το του τομύλησε όταν μπήκε στο σπίτι.

Ήταν ένας κοντόχονδρος, με μάλαμπερά και έξυπνα.

Ο κύριος άνακριτής, βέβαια; ρώτησε ο Πατρίκιος.

—Όχι, είπε εκείνος. Έγώ είμαι ο Ντεμαλιόν, παλιός δικαστικός, έξουσιοδοτημένος έπίτηδες για να ξεκαθαρίσω στην την υπόθεσι...

—Όχι για να άνακνω, γιατί, όπως βλέπετε, δεν άρχει λικό για άνάκρισι.

—Πώς; έφώναξε ο Πατρίκιος κατάπικτος, δεν άρχει ύλικό για άνάκρισι.

Έκτύταξε την Κοραλία.

Έκείνη είχε προσηλώσει τα μάτια στην επάνω του. Έπειτα γύρισε και κοίταξε τον κύριο Ντεμαλιόν, ο όποιος έκολούθησε:

—Όταν θα εξηγηθοίμε, κύριε λοχαγέ, δεν άμφισβάλλω, ότι θα βρεθοίμε άφωνοι έφ' όλων των σημείων... όπως άφωνήσαμε έξ' άλλου ή κυρία και εγώ.

—Δέν άμφισβάλλω, είπε ο Πατρίκιος. Πάντως φοβόμην μήπως πολλά άπ' τα τα σημεία μείνουν σκοτεινά.

—Βεβαιότατα, αλλά. θα φάσουμε ζι στο φώς. Θέλετε να μου πείτε τι άθως γνωρίζετε;

Ο Πατρίκιος έσκέφθηκε λιγάκι και πε:

—Δέν σας κρύβω την έκπληξί μου, ριε. Αυτό που θα σας διηγηθώ, δεν ερείται ενδιαφέροντος κ' έν τούτοις βλέπω έδω κανένα που θα κρατούσε μειώσεις. Δέν θα έχη λοιπόν ή διηγήσή μου την αξία καταθέσεως, την όποια θεβαιώσω με τον όρκο μου και την πογραφή μου;

—Σείς ό ίδιος, κύριε λοχαγέ, θα θορίσετε την αξία των λόγων και τις νέπειες αυτών...

Πρός στιγμήν πρόκειναι για μία προκαταρκτική συνομιλία, ανταλλαγή άπόψεων σχετικώς με τα γονότα... επί των όποιων ή κυρία μου έδωσε τις ίδιες πληροφορίες, μ' ένες τις όποιες πιστεύω να μου δώσ και σείς.

Ο Πατρίκιος άργησε ν' άπαντήσει.

Είχε την έντύπωση, ότι μεταξύ της ραλίας και του δικαστικού είχε γίνει ποια συμφωνία. Έκείνος θα έπαιρνε θέσι ενός ένοχλητικού, που γύρευαν βάλλον κατά μέρος.

Άποφάσιζε λοιπόν να είνε προσκόος.

—Πράγματι, είπε. Η κυρία θα ρούσε να σας πληροφορήση. Έτσι θα ξέρετε την συνομιλία που έκανα στο έστιατόριο;

—Μάλιστα.

—Και την άπόπειρα άπαγωγής που έπλεψε θύμα ή κυρία Έσέρ;

—Μάλιστα.

—Και τη δολοφονία;

—Μάλιστα.

—Η κυρία Έσέρ σας περιέγραψε σκηνή της επιθέσεως, έναντιον του έσέρ, που έγινε την περασμένη νύχτα λεπτομέρειες των βασανιστηρίων, τανατο του ταγματάρχου, την παράδοση 4.000.000 φράγκων, έπειτα την φωνική συνομιλία μεταξύ Έσέρ και κάποιου Γρηγόρη και τέλος τις άπο το Έσέρ έναντιον της νύχτας.

—Μάλιστα, κύριε λοχαγέ. Τα έλα και ξέρω επί πλέον και εκείνη μ' έπληροφόρησεν ή προσωπική ρευνα.

—Πράγματι... πράγματι, επανέλα Πατρίκιος. Βλέπω ότι είνε άναγε διήγησις μου και ότι σείς έχετε στοιχεία για να βγάλετε κάποιο ρασμα.

Και έπρόσθεσε, εξακολουθώντας τον, με μία έρώτησι:

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

—Κά σέ τί συμπέρασμα έφθάσε;

ΚΑΤΣΕ ΧΑ-ΜΩ, ΡΕ!

Η ΕΙΘΥΝΗ ΠΛΕΥΡΑ ΙΗΣ ΒΙΟΠΑΛΛΗΣ

Ο ΚΟΥΡΕΥΣ

ΥΠΟ ΓΑΛΕΡΙΟΝ

φέρ και κομμωτάς, τους όποιους δικαίως ό θετεριανός αυτός της... τριχοκοπής κατηγορεί ως... αίρετι κούς, χαρακτηρίζων ως «καινά δαιμόνια» τους νεωτερισμούς που εισήγαγον και εισάγουν εις την «τέχνην» του.

Οί άσυχολούμενοι με την γλωσσολογίαν έχουν γνωματεύσει, ότι ό όρος «μπαρμπερς» έχει δημιουργηθή από το γαλλικόν «μπάρμπε», το όποιον δεν σημαίνει... «μπάρμπε», ως πιθανόν θα νομίσουν οι άμύητοι εις τα μυστήρια του... γαλλικού λε-

ξικού, αλλά γένειον. Πιοαλλήλως προς την έκδοχην αυτήν, υπάρχει και μία άλλη, δημιουργηθείσα όχι από γλωσσολόγους, αλλά από... φυσιογνωμistas, οι όποιοι ισχυρίζονται, ότι ή λέξις «μπαρμπερς» γίνεται από το «μπαρμπερίνους». Οί τελευταίοι αυτοί δικαιολογούν το πρᾶγμα τονίζοντας ότι φυσιογνωμικός οι μπαρμπερδες έχουν μεγάλην όμοιότητα με τους άγριωπούς την όψιν και άρειμα-νίους... τον μύστακα μερμπερίνους πειρατάς. Μολοντί ό φυσιογνωμικός όρισμός είνε επιτυχέστατος, εύρισκόμεθα εις την άδηρίτον άνάγκην να άπορρίψωμεν την σχετικήν ρίζαν και να έπιμείνωμεν εις το «μπάρμπε» των... γλωσσολόγων.

Τώρα που έγνωρίσαμεν από όλας σχεδόν τάς πλευράς του τον μπαρμπερίν, άξιζει τον κόπο να τον δοίμε και έργασόμενον. Πρώτα - πρώτα επάνω στη δουλειά του, βλέπετε, ότι άγνοεί τον... πληθυντικόν εκ πεποιθήσεως! Σας καθηλώνει στην καρέκλα, με ύφος έπιλοχίου διατάσσοντος νεοσύλλεκτον:

—Πέρασε και κάθησε. Τί θές; Μαλλιά ή ξύρισμα;

Το ύλετε ότι πήγατε για μαλλιά και είσθε διατεθειμένος να φύγετε... κουρεμένος — να, και μία φορά που δεν έχει κακά άποτελέσματα ή έφαρμογή της σχετικής παροιμίας — και άμέσως σας περνά με δύναμη την πετσέτα στον λαιμό. Με τόση δύναμη, που σκέπτεσθε ότι δεν είνε δυνατόν να είνε όλιγώτερον άβρός ό δήμιος όταν περνά τον βρόχον στον λαιμό του έτοιμοθανάτου κακούργου. Μην πολήσετε να το ύποδείξετε, καμμίαν λεπτομέρεια του κουρέματός σας, γιατί δεν είνε άπιθανο να σας... βρίση.

—Ξέρω, εγώ. Κάνε δουλειά σου, θα σας άπάντησι το λιγώτερο.

Αυτός είνε ό μπαρμπερς. Βίαιος, ίσχυροψών, άτίθασος, σαν κάθε άναχρονισμός. Όσοσο κατά βάθος είνε καλός άνθρωπος. Κι' αν φαίνεται κακός, είνε γιατί θέλει να έκδικηθί κι' αυτός. Μην έχνάτε και τί έχει πάθει. Άλλοτε έβγαζε τα δόντια, που βγάδουν σήμερα οι όδοντογίατροί. Έκοβε βεντοβές πύ τις κόβουν τώρα νοσοκόμοι. Και στο τέλος του άχρήστευσαν σχεδόν και τις βδέλλες του. Μπορούσε να μην άγριέψη, λοιπόν, ό άνθρωπος;

—Για τον κουρέα και τον κουαφέρ — όχι Γιάννη, Γιαννάκης — δεν θα γράψω πολλά, γιατί στο είδος του είνε τύπος άρκετά συγχρονισμένος. Διαφορά τους βασική είνε ό βαθμός της... λίμας. Ο πρώτος κουβεγνιάζει περισσότερο από

άναπτύξουν και οι δύο τις πολιτικές ποιήσεις των, τις άπόψεις των για τα ζητήματα της ημέρας και θα σας ζητήσουν σχετικώς τις γνώμες σας. Ένψ μιλάτε θα σας κόψουν και μερικές φορές, πράγμα που πρέπει να σας... κολακεύη, αφού άποδεικνύει ότι ή κουβέντα σας κατόρθωσε να τραβήξη όλη την προσοχή τους, ώστε να μη μείνη καθόλου προσοχή στη δουλειά.

Και έτσι ίσως βρεθήτε καμμία φορά στη δυσάρεστη θέσι, βλέποντας το πρόσωπό σας καθημαγμένο, να ζητήσετε και σείς από τον κουρέα σας ένα ξουράφι κι' αν σας ρωτήσει τί το θέλετε, να το άπαντήσετε:

—Γιά να... άμυνθώ, φίλε μου! Είσαι ώπλισμένος κι' εγώ άοπλος! Δώσε μου κι' έμένα ένα ξουράφι κι' όποιον πάρη ό Χάρος!...

Αν δεν άπατώμαι, αυτό θα είνε το άκρον άωτον όχι μόνον της εύγενείας, αλλά και της λογικής...

★

Ο κομμωτής θα μάς άπασχολήση κι' αυτός άρκετά, ως αντίθεσις του μπαρμπερ. Βλέπετε οι αντίθεσις έχουν πάντοτε σχεδόν προτεραιότητα ως προς το ενδιαφέρον και δικαίως άπολαμβάνουν σχετικής διακρίσεως. Ο κομμωτής, λοιπόν, δεν κόβει άπλως μαλλιά. Είνε καλλιτέχνης. Και σπανίως ξυρίζει, αφού ύποτίθεται ότι ή θηλυκή, ως επί το πλείστον, πελατεία του, κατά τεκμήριον, δεν χρειάζεται... ξούρισμα, στο πρόσωπο του λάχιστον.

Κοντά στα άλλα είνε εύγενέστατος. Έχω τη γνώμη πως κουράζεται περισσότερο ή μέση που από τις ύποκλίσεις παρά τα χέρια του. Γιατί, πραγματικά, ή δουλειά του είνε διαρκής ύπόκλισις.

—Περάστε, μαντάμ (ύπόκλισις). Καθήστε (ύπόκλισις). Τί γίνεσθε; (Υπόκλισις). Ο κύριος καλός; (Υπόκλισις). Τα παιδιά; (Υπόκλισις).

Και ούτω καθ' έξης. Άλλο στοιχείο του είνε ή έχευθεία. Ρωτήστε τον αν ή τάδε πελάτις του έχη περούκα ή όχι.

—Έπαγγελματικό μυστικό, θα σας πη. Δεν λέγονται αυτά.

Και δεν το λέει, ό κόσμος να χαλάση. Γενικώς ό κομμωτής είνε προοδευτικός τύπος. Δεν τον ενδιαφέρει τί κάνουν οι άλλοι και ούτε καταγίνεται στο να κατηγορή τον αντίπαλό του τον μπαρμπερ, αφού μάλιστα ό τελευταίος δεν μπορεί να τον άνταγωνισθί. Κι' αν άντιπαθί κάποιον συνάδελφό του, αυτός, κατά τη γνώμη μου, θα είνε ό... Κουρεύς της Σεβίλλης, γιατί έγινε ένδοξος χωρίς να έέρη το μυστικόν της... όντυλασιόν περιμάνυ! Κι' έδω που τα λέμε δεν έχει κι' άδικο...

ΓΑΛΕΡΙΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο ράφτης

Χιούμπερ

—Και ποιός από τους έρασιτέχνες έπαιξε καλύτερα το μέρος του;

—Εγώ!

—Εσύ; Πώς;

Η κινηματογραφική χειμερινή σαιζόν εγκαταστάθηκε από το περασμένο Σάββατο. Οι μεγάλοι κινηματογράφοι άνοιξαν τις πάνωφωτες πύλες των, ενώ ακόμη μερικά από τα θερινά ξεκαλουθούν να έπωφελώνται του σχετικώς καλού καιρού για να συγκεντρώνουν τους φανατικούς φίλους των υπαιθρίων θεαμάτων. Όλοι οι τελευταίοι αυτοί μετρούνται πλέον στα δάκτυλα. Οι χειμερινές αίθουσες με τα βαθεία των καθίσματα, τα φώτα των, τον κομψοντυμένον ωραιόκοσμο, το έλκυστικό τους πρόγραμμα, τραβούν τα αμέτρητα πλήθη των ασυμμετρικών. Είτε η γοητεία του νέου, ή φθινοπωρινή αλλαγή που δώσει νέο ρυθμό στη ζωή μας κι' ακόμη τα καινούργια έργα, που έφέτος προμηνύονται κατά μεγάλο ποσοστό περίφημα.

Η περυσινή κινηματογραφική παραγωγή υπήρξε διεθνώς πολύ μετρία. Και φυσικά από το γεγονός αυτό υπέφερε περισσότερο η Ελλάς, όπου η επιλογή μεταξύ των χιλιάδων ταινιών που γυρίζονται κάθε χρόνο γίνεται σε πολύ μικρή κλίμακα.

Είπε περιττόν να υπενθυμίσωμε τί φοβερά έργα υπεχρεώθη να ιδεί πέρυσι το κοινόν: Δράματα κατωτέρας ποιότητος («Όταν η γυναίκα αγαπά», «Ιωάννα», «Δέν είμαστε πιά παιδιά», «Ο λοχαγός των Κοζάκων») και όπερες αποκαρδιωτικές και άνοητες («Δίς Λιζελότ», «Τό νού σου στην 'Αμέλια», «Μιά νύχτα στη Βενετία» κλπ.), που τις υπέμεινε ο κόσμος με αξιοθαύμαστη καρτερία.

Ελάχιστα δράματα καλά: Η «Βασίλισσα Χριστίνα», έργο γεμάτο από ανθρώπινο αίσθημα, «Μασκεράντ», ταινία σκηνοθετημένη από τον Φύροτ, «Άσμα Άσμάτων», «Λάκ-ώ-ντάμ», «Νοκτουβγό» και το ωραίο «Τελευταίο βάλς του Σοπέν».

Μερικές άρτιες όπερέτες: «Δίς Κυρία», «Τό αηδόνι της Βιέννης», «Παγκανίν», όλ' αυτά δέν κατόρθωσαν να μετριάσουν την απογοήτευση των φίλων του κινηματογράφου, τόσο ήταν ο όγκος των αντικαλλιτεχνικών, των κακών και των βλακωδών φιλμ που προεβλήθησαν εις την ελληνικήν δθόνην. Δέν ίσχυσαν διά να συγκαλύψουν αυτήν την κίβδηλον παραγωγήν ούτε μερικά «σόρτς» ωραιότατα φωτογραφημένα (άπεργίες και συγκρούσεις σ' όλον τον κόσμο, οι στόλοι θλου του κόσμου, 'Ινδίες, ο Όλιγγος της εποχής), ούτε τα έγχρωμα άριστουργηματάκια του Ντίσνεϋ («Τρελλές Συμφωνίες», έργα συντεθειμένα με φαντασία, χιούμορ και χάρι που έδωσαν ζωή σε παιδικά παραμύθια («Τά τρία γουρουνάκια») που μάς απεκάλυψαν μίαν άποψη της ψυχής στα ζωα («Κιβωτός του Νώε») και στα φυτά («Ο γάμος των πεύκων»).

Εφέτος όμως τα πράγματα είναι άπειρώς καλλίτερα. Ίσως από αντίδρασιν διά τας περυσινάς μετριότητες, οι παραγωγοί προσεπάθησαν να εμφανίσουν ταινίες με αξίαν και από αυτές πολλές καλές του έλαφρου και του σοβαρού είδους πρόκειται να ιδούν οι Έλληνες φίλοι του κινηματογράφου. Μερικά από τα φιλμ αυτά άπαριθμήσαμε ήδη στο προηγούμενο φύλλο μας και για μερικά άλλα παρέχουμε πληροφορίες στο σημερινό.

ΤΟ ΠΙΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ. Η ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΜΠΕΡ ΚΑΙ Ο ΚΛΑΡΚ ΓΚΑΙΗΜΠΛ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ «ΝΕ ΛΥΟΡΚΗ ΜΑΓ'ΑΜΙ» ΠΟΥ ΠΡΟΒΑΛΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ «ΠΑΛΛΑΣ»

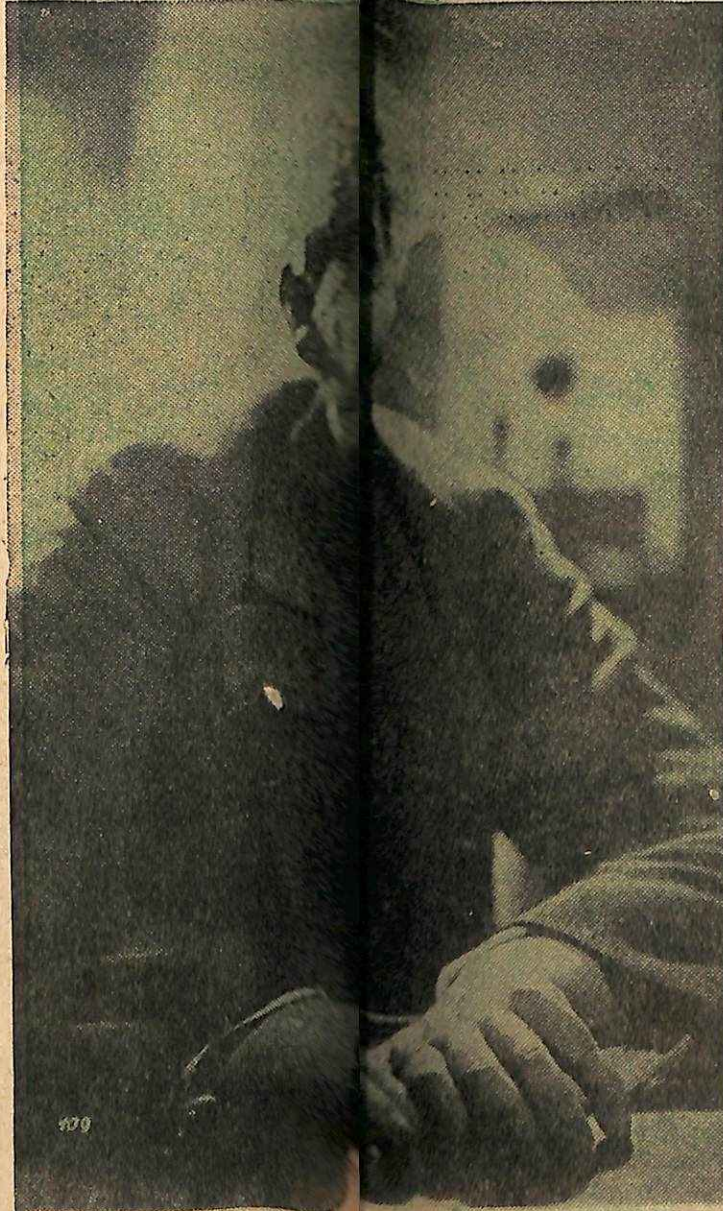

ΕΙΣ ΤΙΣ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΖΥΜΠΛΕ ΣΜΙΤΣ, ΩΣ ΜΟΝΑΧΟΚΟΡΗ ΤΟΥ... ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΤΟΥΡΣΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΟΠΕΡΕΤΤΑ «ΡΩΜΑΝΣ» ΟΠΟΥ ΠΡΟΤΑΓΩΝΙΣΤΕΙ Ο ΛΟΟΦΙΛΗΣ ΤΕΝΟΡΟΣ ΖΑΝ ΚΗΠΟΥΡΑ

ΤΙ ΕΙΔΑΜΕ ΘΑ ΔΟΥΜΕ

σκοπο — άφου πρόκειται τακτικώς να ακολουθήσουμε και να κατατοπισθώμεν ανανώστες μας από της στήλης να ρίξωμε μιά σύντομη ματιά εις τας έφετεινές σαιζόν που προσερχομένη και την άσχημη φωτογραφία. Τό «σόρτς» που προεβλήθη πρό του οι θεαταί άπήλαυσαν σ' ένα πολυχώρο.

Τό «Άττικόν» μάς ένεφάνισε τελευταίο βάλς του Στράους, μάλιστα που θά ήταν καλύτερη άντερους άνακτορικούς χορούς σότερο κωμικό στοιχείο. Η ποιήσις του ίδιου θέματος σ' ένα πολυχώρο.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΚΕΝΕΡ ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΕΡΓΟΝ «Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΣΤΕΛΛΟΝ ΕΛΕΤΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ

νηματογράφο υπήρξε όμολογώ τευχέστερη. Η ελληνική άποψη δέν άρκετά άνυπόφορος. Τό «Πάλλας» άνοιξε με διαρκήσις ώραιες φωτογραφίες υπαιθρου, με την πολυτέλεια της άποψης και τας πλούσιαις μπαλέττας. Η άποψη άνοιξε μερικά μετρίασαν πολύ καλά, ώσαν έκτοτε εις το είδος του και δικαίως ένα έκθαμβωτικό φθινόπωρο.

Εις τό «Πάνθεον» ο άποψης ήτο ο χονδρεϊδισμός έιδαμε ως τας σημερα. Η άποψη έκτυλίσσεται γύρω τικόν μοτίβο της όμοιότητος.

και μιάς όρδινάντσας (διπλοῦς του Μίλτων) και τό κοινόν γελάει κωμικά έπεισόδια, δίχως να διδῇ εις τόν κακόν φωτισμόν, τό κατ'εξοχήν άσχημη φωτογραφία. Τό «σόρτς» που προεβλήθη πρό του οι θεαταί άπήλαυσαν σ' ένα πολυχώρο.

Η ΔΩΡΩΘΕΑ ΒΗΚ, Η ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΕΡΜΗΝΕΥΤΡΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΡΘΕΝΕΣ ΜΕ ΣΤΟΛΗ» ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΤΑΙΝΙΑΝ «ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ», ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΔΙΗΡΚΕΣΕ ΠΕΡΙ ΤΑ ΔΥΟ ΕΤΗ,

Η ΛΩΡΕΤΤΑ ΓΙΩΓΚ ΚΑΙ Ο ΣΠΕΝΣΕΡ ΣΠΡΕΣΙΤΣ ΕΙΣ ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ «ΔΙΑΒΑΤΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ», ΦΙΛΜ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

θεσία. Η Μπαρόβα, άν και δέν ήταν ή συγκινητική γυναίκα της «Βαρκαρόλας», υπήρξε καλή. Ίκανοποιητικός ο Φράνλις εις τόν ρόλον του «Άγγλου ήθοποιού, και όπως πάντοτε, άσύγκριτη ή Άντέλα Ζάντροκ, ως γηραιά δούκισσα. Τό έργο θυμίζει γερμανικήν όπερέτα της πρώτης καλής εποχής του όμιλούντος. Οι έλληνικοί τίτλοι είναι καλοί.

Ο «Απόλλων» άπ' τη σειρά των περιπετειώδων έργων που θά παρουσιάση έφέτος, έπροτίμησε τόν «Κατακτητή των θαλασσών», ταινίαν ιστορικήν της εποχής που άρχισε να λαμβάνη σάρκα και όστά τό όνειρον της άγγλικής θαλασσοκρατίας. Τό όλον φιλμ είναι μιά άρκετά άφελής προπαγάνδα του άγγλικού ήμπεριαλισμού, που θά έγυρίσθη άσφαλώς για να τονώσει τό «αυτοκρατορικόν συναισθημα» των άλλων, εις αυτήν την περίοδον των κρίσιμων γεγονότων. Εχει όμως σκηνές έξαιρετικής ιστορικής άκριθείας, τας κοστούμια του είναι έξοχα και ή Πλυμούθη του 1570 άσφαλώς περίφημη. Οι σκηνές των ναυμαχιών θά έπρεπε να κριθούν από ειδικούς, αλλά μάς διεβεβαίωσαν ότι είναι πράγματι έντός της ιστορικής άληθείας. Πάντως δέν παύουν να είναι ωραία φωτογραφημένες.

Τό έργο, άρκετά άνιστόν διά τους μη Άγγλους θεατάς, προκαλεί την κούρασι χάρις εις τους έλληνικούς τίτλους του. Είναι τόσο πολλοί, ώστε ο θεατής δέν προφθάνει να βλέπη την εικόνα, αλλά και όταν την βλέπη, δέν την κυτάζει, διότι προσπαθεί να έννοήση τό νόημα των τίτλων, που είναι εις πολλές περιπτώσεις γριφώδεις. Είναι ίσως ή χειρότερα ελληνική άπόδοσις τίτλων που είδαμε, ύστερα φυσικά από τόν περυσινόν άξιόθρηνητον ένέδρον της ελληνικής μεταφράσεως του «Όπως με ποθείς».

ΟΙ ΔΥΟ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΙ

—Πολλά συναισθήματα και πολλά διαζύγια.

—Πότε παντρεύεται ή Γκρέτα Γκάρμπο και πότε χωρίζει ο Μπάστερ Κήτον.

—Η Ζανέτ Μακντόναλ πηγαίνει για τις 'Ινδίες, ψιθυρίζεται ότι σχεδιάζει κάποιο ταξίδι χωρίς από το Μώρις Σεβαλιέ... και ότι θά γυρίση κάποιο φιλμ με το Γκάρου Κόμπερ.

—Οι δυο άχώριστοι όλο και χωρίζουν και πάλι μαζί είναι. Κατάλασαν ότι ο ένας συμπληρώνει τόν άλλο γιατί και άχώριστο έγινε και τόνόμα τους Χοντρός — Λιγνός.

—Λέγεται ότι ο διάσημος Γιάννις προσεκληθή να παίξη σ' ένα φιλμ των κινηματογράφων των Σοβιέτ. Έκείνος όμως ήρνήθη με τόν πόν έύσχημο τρόπο λέγοντας ότι δυσκολεύεται να προφέρη τας ρούσσικα.

—Και παρά λίγο δυστύχημα στη Μάρλεν Ντήτριχ, ή οποία έκανε μιά δοκιμαστική πτήσι πάνω από τας Άλπεις.

Ευτυχώς που ο πιλότος την είδοποίησε έγκαιρώς και έπεσε στο κενό με τό άλεξιπτωτο κι' έτσι σώθη.

ΙΝΤΕΛΙΤΖΑΝΣ ΣΕΡΒΙΣ

Η υπηρεσία κατασκοπείας της Μεγάλης Βρετανίας

Μιά διαβολική δύναμις, ένα μάτι που παρακολουθεί όλα τα γεγονότα του κόσμου, μία θαυμαστή οργάνωση—η τελευταία του κόσμου—είναι η «Ιντέλλιτζανς Σέρβις», η υπηρεσία κατασκοπείας της Μ. Βρετανίας που ιδρύθη το πρώτον επί Κρόμβελ.

Μπορείτε να θρήνητε την παντοδύναμη αυτή υπηρεσία ταυτόχρονα στο Ιράκ και στις λίμνες Τσάνα, στο Ρίφ με τον Άθδελ-έλ-Κρίμ, στην Ρωσία, στην Κίνα, στην Ιαπωνία και σ' όλα τα μέρη του κόσμου όπου η γηραιά Άλβιων έχει συμφέροντα. Ένα αόημαντο σπίτι, της Ντάουνινγκ-Στρήτ είναι το κέντρο, ως ποτέ το στρατηγείο, ή έδρα του Διευθυντού της υπηρεσίας, που ένεργει έντελως ανεξάρτητα ούτως ώστε να είναι πάντοτε στην σκιά οί «έπλημοι» αν κατά τύχη ποτέ συλληφθή κανένας πράκτωρ. Τα πάντα καλύπτει ένα βαθύ μυστήριο. Ποιος είναι ο προϊστάμενος, ποιος διευθύνει τα νήματα αυτής της υπηρεσίας και τους πληθύνει πράκτορας, είναι πράγματα άγνωστα και γι' αυτούς ακόμα που κατέχουν μεγάλους βαθμούς στην Ιεραρχία. Το μόνο γνωστό εις όλους είναι «ότι κάθε πράκτωρ που πεθαίνει για την πατρίδα του είναι ένας ήρωϊκός στρατιώτης του πέφτει στο πεδίο της τιμής».

Οι πράκτορες είναι διηρημένοι σε κατηγορίες αναλόγως της Ικανότητός των. Για να προσληφθή κανείς στην υπηρεσία κατασκοπείας δεν είναι εύκολο όπως φαντάζεσθε. Χρειάζονται Ικανότητες εξαιρετικές και κάποιο ταλέντο για το επάγγελμα με ειδική μόρφωση.

Οι πράκτορες της Ιντέλλιτζανς είναι για να λέγουν τις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις και την ταχυδρομική και τηλεγραφική αλληλογραφία.

Σχετικώς θα σας διηγηθούμε μία εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα περιπέτεια τοί μεγάλου πολέμου.

«Ο λοχαγός Τζόν Χένρυ έδηλωσε μία μέρα πώς έπρεπε με κάθε θυσία να έχη την αλληλογραφία κάποιου Χάινς Σκίλερ, γερμανού πράκτορος στην Βέρνη. Η «δουλειά» ήταν εξαιρετικά λεπτή γιατί δεν έπρεπε κατ' ούδένά τρόπο να εκτεθή η Μεγάλη Βρετανία επί Έλβετικού εδάφους. Έν περιπτώσει αποτυχίας είχε κανονικά—αλλά πλαστά αμερικανικά διαβατήρια και έπρεπε να δηλολογήση στας αρχάς έφ' όσον τον συνελάμβαναν, ότι έκλειπε το ταχυδρομείο για να πάρη τα λεπτά. Έτσι θα κατεδικάζετο χωρίς σκάνδαλο ως ένας κοινός λωποδύτης. Έάν πετύχαινε η υπηρεσία κατασκοπείας θα μάθαινε όλο το Γερμανικό δίκτυο κατασκοπείας της Γαλλίας.

Ο Τζόν Χένρυ έφυγε πράγματι για την Έλβετία, παρηκολούθησε επί 15 μέρες τη διανομή της αλληλογραφίας, έσπείρε το ταχυδρομικό κιβώτιο του Σκίλερ και ένα θράδυ κατώρθωσε να το διαρρήξη. Έτσι ανεκαλύφθησαν όλοι οι πράκτορες. Τα έγγραφα έτοποθετούντο σ' ένα άρισμένο μέρος στα σύνορα, έπειτα διά μέσου του Ισπανικού ταχυδρομείου έφταναν στην Βαρκελώνη. Από εκεί στην Βέρνη ή στην Γερμανία.

Μεταξύ των άλλων εγγράφων που ανεκαλύφθησαν ήταν και μία επιστολή ενός Αργεντινίου Μαριά Ζοζέ ντε Πάσον, από τη Μασσαλία. Ο κατάσκοπος έδινε ακριβή περιγραφή των κινήσεων του θαρρηκτού «Κλέμπερ». Συνελήφθη άμέσως, κατεδικάσθη την ίδια μέρα και την επομένη έτυφεκίσθη. Πέθανε όμως σαν παλικάρι, λέγοντας:

«Δεν πρόδωσα την πατρίδα μου. Είμαι

Αλλά η αποστολή του Τζόν Χένρυ δεν είχε τελειώσει. Έπρεπε με κάθε θυσία να συλληφθή και ο πράκτωρ της Βαρκελώνης. Άμέσως έτοιμάσθη ένα μικρό σώμα ανδρών που πέρασε τα Ισπανικά σύνορα. Επί δέκα μέρες εις μάτην ο Χένρυ και οι άνδρες του έψαζαν εκεί όπου υπήρχε έλπις να βρούνε τον άνθρωπό τους. Δεν έπρεπε όμως να γυρίσουν πίσω με άδεια τα χέρια και χωρίς να απέλπισον ξαναβρίσκει με πείσμα τους αναζητήσεις. Τέλος στο «Ταρμπέλ» ανεκάλυψαν κάποιο ίχνος. Ο Άγγλος κατώρθωσε να πιάση φίλιες με έναν ό οποίος υπεργηφανεύετο ότι έχει να παραδώση έγγραφα στον Γερμανό πρόξενό της Βαρκελώνης. Ο Χένρυ τον μέθυσε το θράδυ σε μία ταξέρνα και εκεί του άπέσπασε την πληροφορία ότι την επομένη θα έφυγε με άλλους δύο. Πράγματι την άλλη μέρα το μικρό σώμα των κατασκόπων παρηκολούθησε τους τρεις άνδρες που μέσα από τα βουνά και άπάρτητα μονοπάτια έφυγαν για την Βαρκελώνη. Μία κατακιγίδα άπρόοπτη ευνόησε την «έπιχειρήσι» και έτσι με δυο πιστολιές ξεμπερδέψαν τους δύο ενώ τον μετέφεραν τον τρίτο δεμένο στο Γαλλικό

Εδάφος. Εύτυχώς που οι Τσάποι τελω νοφύλακες δεν άντελήθησαν τίποτε.

Η υπηρεσία όμως της Ιντέλλιτζανς Σέρβις δεν περιορίζεται έως εδώ. Το κεντρικό γραφείο της Ντάουνινγκ Στρήτ έλέγχει και παρακολουθεί κάθε τι που συμβαίνει σ' όλες τις χώρες του κόσμου.

Υπό την έποπτείαν του «Σπείαλ Ιντέλλιτζανς Ντυπάρτμεντ» συγκεντρώνει τας αναφοράς όλων των πρακτόρων της και επί τη βάση όλων αυτών των πληροφοριών οι Άγγλοι πολιτικοί κατευθύνουν την έξωτερικήν πολιτικήν της Μ. Βρετανίας.

Η υπηρεσία της Ιντέλλιτζανς Σέρβις με την τεραστία οργάνωσή της είναι φυσικόν να έχη αφάνταστα έξοδα τα οποία καλύπτονται άφ' ενός μόν από τον Άγγλικόν κρατικόν προϋπολογισμόν και άφ' έτέρου από τα εισοδήματα των γαιών που κατέχει σ' όλα σχεδόν τα μέρη του κόσμου. Έξ άλλου χάρις εις το εύρύτατο δίκτυο πληροφορητών πολύ συχνά ανακατώνεται και σε χρηματιστηριακές κερδοσκοπίες. Τοιούτοτρόπος η Ιντέλλιτζανς είναι και μία μεγάλη οικονομολογική οργάνωσις, που ένισχύει και υποστηρίζει το Άγγλικό έμπόριο σ' όλες του τις έκδηλώσεις.

Είπε άρκετά ενδιαφέρον το Ιστορικό της ίδρύσεως της Άγγλο-Πέρσιαν-Ου-Κόμπανυ που παραθέτουμε κατωτέρω και χαρακτηριστικόν της Ιντέλλιτζανς Σέρβις. Ο Σάχης της Περσίας έσυνήθιζε να χαρίζη μεγάλα έκτασεις γαιών στους έπίσημους έπιστάς του.

Ένας εξ αυτών, ό Καναδός Ντά Άνν έδέχθη ως δώρον μία μεγάλη έκταση οποίας έξήτασε το υπέδαφος και άνεκατέλυσε πηγάς πετρελαίου. Εκράτησε τα πάντα μυστικό και έφυγε για τον Καναδά προς έξεύρεσιν κεφαλαίων διά τη ίδρυσιν μίας μεγάλης εταιρίας. Άμέσως η Ιντέλλιτζανς έπαγρυπνούσε. Άμέσως την επομένην η είδησις ήφτασε στο Λονδίνο και μετά τρεις ήμέρας ένας διπλωμάτης έκατομυριούχων ίδρυσε την Άγγλο-Πέρσιαν-Ουλ-Κόμπανυ, που άρχισε άμέσως την έκμετάλλευσιν των πετρελαίων.

ΕΝΓΓΑΡ ΟΥΛΛΑΣ

Αγνοίη που σκοτώνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

ΛΟΥΙΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Και ξαφνικά, σά να σηκώθηκε ένα μεγάλο μαύρο πέπλο από τη ζωή της, κάθε πράγμα ξαναπήρε την αξία του γι' αυτήν με μία λαμπερή χαρά, σαν να ήταν πάλι κάτι το καινούργιο.

Κι' ενώ γυρνούσε τους δρόμους χαρούμενη, τους δρόμους που ήταν γεμάτοι από κόσμο εξ αιτίας των Χριστουγέννων, περπατώντας με κάποιο ευθύμο ρυθμό, τραγουδούσε μέσα της δυο λέξεις μονάχα: «Ο Τζοβάννι μ' αγαπά», ο Τζοβάννι μ' αγαπά.

Και σκεπτότανε: «Με υπερασπίζει, με φροντίζει. Δεν μ' ενδιαφέρει πια για τίποτα και για κανέναν άλλον».

Ξαναγύρισε στη ράφτρα της, στον παπουτζί της, στην καπελλού της.

Εψώνιζε, εψώνιζε, σαν να έπρόκειτο να καθήση στο Σάν Μωρίς χρόνο δλόκληρο.

Θέλω να γίνω ώραία, να είμαι κομψή για το Τζοβάννι, έλεγε στη Μανταλένα.

Μέσα στις διάφορες σημειώσεις είχε γράψει και τόνομα της μητέρας της.

Πράγματι, πέρασε από την κλινική. Την συνόδευε ο Τζοβάννι.

Μην άργήσης, της είπε.

Και δεν άργησε.

Μαμά, της είπε όταν έφευγε. Θα γυρίσης γρήγορα στο σπίτι; Είμαι τόσο ευτυχισμένη τώρα.

Ναι, θα γυρίσω. Πήγαινε τώρα, γιατί θα φωνάζει ο γιατρός.

Έξω την περίμενε ο Τζοβάννι. Του τα είπε όλα όσα μίλησαν με τη μητέρα της, Έκείνος την ένεθάρρυνε.

Τώρα δεν πρέπει να σκέπτεσαι τίποτα το λυπηρό. Από αύριο θα βρίσκεσαι πάνω στις ψηλές κορφές, στον καθαρόν αέρα.

Θα μείνης πολύ μαζί μας.

Όχι και τόσο πολύ. Πρέπει να πεταχθώ να δω και τη μητέρα μου, είπε ο Τζοβάννι.

Μά τι θα κάνω εγώ τότε χωρίς έσένα; Τίποτα δεν θα με διασκεδάξη.

Θα σου τηλεφωνώ κάθε μέρα. Έξ άλλου εγώ δεν θα μπορώ να τρέχω με τά σκί.

Έπειτα από λίγο συνέχισε:

Έπιλεγάφισα να κρατήσουν για όλους μας δωμάτια στο Ότελ Στέφανι.

Κι' εγώ χθές, που ήμουνα στης Μανταλένας, τηλεγραφήσαμε στο Πάλλας. Μου είχε πη ότι είναι καλλίτερο...

Ναι, αλλά το Στέφανι είναι πιο ήσυχο.

Ο Τζοβάννι έδίστασε για μία στιγμή κι' έπειτα είπε:

Αν είναι, τότε πάμε στο Πάλλας. Βέβαια, θα έχης ανάγκη από διασκέδασι, κι' έτσι θα μπορείς να χορεύης.

Έκείνη του έσφιξε το χέρι τρυφερά. Ότι έλεγε και ότι έκανε ήταν υπέροχο γι' αυτήν.

★

Όταν επέστρεψε η υπηρέτρια, της εί-

ρε, και τη ζητούσε. Άλλά δεν κατάλαβε καλά το όνομά του.

Έκείνη τη στιγμή, που η Σίλλη έβγαζε το καπέλλο της, χτύπησε το τηλέφωνο.

Σκέφτηκε: Μήπως είναι πάλι ο άγνωστος;

Μιά φωνή άγνωστη, μάλλον γυναικεία, είπε:

—Σίλλη, γιατί χάθηκες; Δεν με θυμάσαι πιά; Είμαι ο Μάρκελος.

—Ω, Μάρκελε, πώς βρίσκεσαι εδώ; ρώτησε χωρίς να συγκινηθή καθόλου.

—Ναι, βρίσκομαι στο Μιλάνο. Ήρθα να περάσω τα Χριστούγεννα με τη γιαγιά. Τρομερό να συνοδεύη κανείς γιαγιά, αλλά ήρθα για σένα.

Έκείνη άρχισε να γελά.

—Κρίμα, δεν είστε τυχερός. Φεύγω άκριβώς άβριο.

—Α, όχι, αυτό όχι. Τουλάχιστον να ιδωθούμε άπόψε, αν δεν μπορείς ν' αναβάλής το ταξίδι σου. Μιά ώριτσα, ένα λεπτό!

—Ευχαριστώ, μα δεν μπορώ. Χαίρετε...

—Μά, μην φεύγετε τόσο γρήγορα. Πές μου τουλάχιστον κάτι για σένα, για τα φλέρτ σου.

—Ω, Μάρκελε, δεν έχω κανένα φλέρτ. Είμαι ευτυχισμένη, τόσο ευτυχισμένη! Η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

—Τώρα καταλαβαίνω... Τι θέλω εγώ πια στη ζωή σου; Δεν έχω, παρά να σε ευχαριστήσω.

Η Σίλλη άκούμπησε το άκουστικό κι' έγέλασε.

★

Μόλις είχαν φτάσει.

Η Σίλλη έβλεπε χαρούμενη μέσα σ' ένα βάζο ένα κλωνάρι άνθισμένο ροδακινιάς.

—Είσαι τρομερός, του είπε και τον κύτταξε τρυφερά.

Από το διπλανό δωμάτιο άκουγόntonταν τα γέλια της Μανταλένας και της Άπινας, που ξελύναν τις βαλίτσες.

Ο Τζοβάννι και η Σίλλη ήταν μόνοι μέσα στο δωμάτιο. Η Σίλλη είχε εαπλώσει στο κρεβάτι. Έκείνος ήρθε κοντά της.

Την άγκάλιασε με τα δυο του χέρια. Τόν φίλησε στα μάτια, στα μάγουλα, στα χείλη, στα χέρια.

Έκείνος πρώτος τραθήχηκε από πάνω της.

—Πρέπει να πηγαίνωμε τώρα. Πρέπει να δούμε μαζί αυτών τον καινούργιο κόσμο!

Όταν βγήκανε, τα φώτα είχαν ανάψει στα μαγαζιά. Όλα ώραία, όλα λαμπερά, όλα χαρούμενα. Κόσμος διάφορος, ποικίλος, από όλα τα μέρη της γης.

Γυρίσανε όλους τους δρόμους, τα μαγαζιά.

Ο Τζοβάννι θα γύριζε το ίδιο εκείνο βράδυ με το αυτοκίνητο.

Η μητέρα του τον ήθελε να περάσουν τα Χριστούγεννα μαζί.

Η Σίλλη όμως φανταζότανε ότι δεν ήθελε να μείνη επίτηδες, για να μη κοιμηθή το βράδυ εκείνο στο διπλανό της δωμάτιο.

Κι' όταν γυρίσανε άργότερα στο Πάλλας, του είπε:

—Σε παρακαλώ... Μη φύγης άπόψε... Μείνε.

—Κι' εγώ το θέλω με δλη μου την καρδιά, αλλά δεν μπορώ. Όταν γυρίσω να

ήμέρες. Σου το υπόσχομαι.

—Ω! είπε χαμογελώντας στενωχώρα η Σίλλη— υπόσχεσαι πάντοτε για την επάυριον.

Και συλλογιζότανε, ότι αν έμενε, θάρχότανε να την άποχαιρείση και έπομένως θα την φιλούσε.

Μπροστά στο Πάλλας είχαν μαζευτή πολλά έλκυθρα. Μέσα χορεύανε. Τι επιθυμία που είχε να χορέψη!

—Αλήθεια, θέλεις να χορέψης; Δεν θά είσαι πια κουρασμένη;

Ήταν η πρώτη φορά που η Σίλλη χόρευε με τον Τζοβάννι.

Είχε σφιχτή επάνω του και ένοιωθε μία μέθη περισσότερο πνευματική, παρά οργανική.

—Τζοβάννι, ψιθύρισε, σ' αγαπώ... Είμαι τόσο ευτυχής, πολύ ευτυχής.

Έκείνος την κύτταξε στα μάτια και της είπε:

—Αλήθεια, Σίλλη; Μά δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε τόσο ευτυχείς, πιστεψέ με! Είμαι τόσο ευχαριστημένος να βλέπω τα ήρεμα μάτια σου!

Ξαναγύρισαν στο τραπέζι που καθόντουσαν τη Άπινά και η Μανταλένα.

Η άίθουσα ήταν γεμάτη. Δεν είχε τόπο να καθήση κανείς.

Η Σίλλη κύτταξε τριγύρω της άφηρημένα έκείνες τις ανθρωπομάζες.

Ο Τζοβάννι της άγγισε το χέρι.

—Αγαπητή, είναι άργά. Πρέπει να πηγαίνω.

—Φεύγεις σ' αλήθεια;

—Μά δεν σου το είχα πη και πρώττερα;

Νόμιζε ότι την τελευταία στιγμή θα μπορούσε να αλλάξη γνώμη. Τι ήταν εκείνα λοιπόν τα τόνον ενδιαφέροντα, πιο ενδιαφέροντα από εκείνην;

Χαμογέλασε.

—Σε συνοδεύω μέχρι το γκαράζ, του είπε. Θέλω να σου δώσω τον τελευταίο χαιρετισμό εγώ μόνη.

—Ναι, αγαπητή μου, σκεπάσου όμως καλά, και κύτταξε μην κουρασής, για να είσαι φρέσκια και ώραία στο δείπνο.

—Ω, δεν μ' ενδιαφέρει αν είμαι ώραία, άφοι δεν θα είσαι σύ εδώ, του απήντησε.

Οι μικροί δρόμοι ήταν έρημοι.

Κι' ενώ ο μηχανικός έτοιμάζε το αυτοκίνητο, η Σίλλη του έπιασε τα χέρια και του είπε:

—Θά ξαναγυρίσης, δεν είν' έτσι;

Έκείνος της χάιδεψε το πρόσωπο και της είπε:

—Θάρθα να μείνω τρεις μέρες την προσηχέ έβδομάδα.

Τη φίλησε στα χείλη κι' άνέθηκε στο αυτοκίνητο.

—Διασκέδασε, της είπε. Να είσαι ευθυμη. Και πρόσχε να μην κρυώσης, να μην κουρασής... Γράφε μου κάθε μέρα.

Το αυτοκίνητο άπομακρύνθηκε σιωπηλό πάνω στο χιόνι.

Η Σίλλη έμεινε εκεί άκίνητη. Ένοιώσε τόν έαυτό της ξαφνικά όλομόναχο και ότι της είχε φύγει δλη η τρυφερότης. Και ότι μέσα της έπεσε ένα σκοτάδι, που δεν ήξερε να καθορίση.

Όταν γύρισε στο δωμάτιό της, βρήκε ένα μικρό δώρο.

—Αυτός ο Τζοβάννι σου είναι ένας υπέροχος άνθρωπος, ένας μάγος. Δεν μου λές ποτέ τ' άγόρασε, άφοι δεν κουνήθηκε καθόλου από κοντά σου;

Οί μεγάλες παρεξηγημένες

Οί άρτίστες του θεάτρου

Νομίζω πως γενικώς τὸ κοινὸν ἔχει σχηματίσει μιὰ πολὺ κακὴ ἰδέα γιὰ τὶς γυναῖκες τοῦ θεάτρου. Φανταζόμαστε τὶς γυναῖκες τῆς σκηνῆς ὡς κάτι τὸ καταστρεπτικὸ, κάτι ποὺ τὸ ἀντικρύζουμε μὲ φόβο, κάτι ποὺ φέρει τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ σ' ὅποιον ἀποπειραθῇ νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτὸν τὸν φωτεινὸ κύκλο ποὺ ζοῦνε οἱ διάφορες πριμαντόνες καὶ κορίστες, τραγουδίστρες καὶ καρατερίστριες.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς ποὺ μιὰ γυναίκα τοῦ θεάτρου ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ ἔχῃ μιὰ δολόκληρη σειρὰ θαυμαστῶν, νὰ εἶνε ὁ ρυθμιστὴς τῆς μόδας, νὰ ξεδεύῃ χιλιάδες λεπτὰ γιὰ ἓνα καπρίτσιο τοῦ, νὰ ἔχῃ ἔλογα, ἀμάξια, ὑπηρέτας, μέγαρα, πέρασε ἀνεπιστρεπτι.

Τὰ δνόματα μιᾶς Λίνα Καβαλλιέρι, Κλεὸ ντὲ Μερνόν, Ὁδέτης Βαλερύ, Μαρίας Κάμπι, Σάρας Μπερνάρ, ἀποτελοῦν μιὰ ἀνάμνησι πὺ συγκεῖναι μόνον τοὺς γεροντοτέρους «μπό-βιβέρ».

Ἀρχισα τὴ θεατρικὴ μου καριέρα... πρὸ πολλῶν δεκάδων ἐτῶν σ' ἓνα μικρὸ ἐπαρχιακὸ θέατρο καὶ ἀπὸ τότε γνώρισα πολλὰς ἀρτίστες τοῦ θεάτρου. Ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι τὸν τύπο τῆς ἐκκεντρικῆς γυναίκα, ποὺ στὰ πόδια τῆς εἶχε τίτλους, περιουσίες, μεγάλα ὀνόματα καὶ θερμούς ἑραστὰς συνήντησα πολὺ σπάνια. Μεταπολεμικῶς μάλιστα μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἐξηφανίσθη. Οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς, ὁ ἀγὼν γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἐπιουσίου, ἡ πτώσις τῶν μεγάλων περιουσιῶν, οἱ κρίσεις ἀκόμη ἔστρεψαν τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου σ' ἄλλα πρὸ θετικὰ ἐπίπεδα καὶ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν στὶς πολυκατομμυριούχους Ἀμερικανίδες ποὺ κατέκλυσαν τὴν Εὐρώπην, νὰ κυριαρχήσουν σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς κοσμικῆς ζωῆς.

Σήμερα ἡ ἀρτίστα περιορίζεται σὲ μιὰ καθαρῶς ἀστική ζωὴ καὶ ἐργάζεται ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὰ μεσάνυχτα, μόλις κατορθώνοντας νὰ κερδίξῃ τ' ἀπαραίτητα. Ἀμάξια, λουσα, γλέντια κτλ., οὔτε κἀν τὰ ὀνειρεύεται. Τὸ μόνον ἔξοδὸ τῆς πολλῆς φορὸς εἶνε ἓνα κουτάκι βαφῆς, ποὺ φρεσκάρει κάπως τὸ χλωμὸ ἄλλωστε θεστιάριό τῆς. Φυσικὰ οἱ σὸμπ σ' αὐτὴ τὴ νοι-

κοκυρεμένη γυναῖκούλα δὲν βρίσκουν τὸ ἰδανικὸ τῆς ἀρρωστημένης φαντασίας τους, οὔτε καὶ τὸ κοινὸ ποὺ ἐνθουσιάζονται ἔαν ἔβλεπε τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴ τῆς καθε χορευτρίας ποὺ θαυμάζει στὴ σκηνή. Ἐν τούτοις αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικότητα. Ἡ σκληρὴ πραγματικότητα. Ἐμεῖς ποὺ ζοῦμε ἀνάμεσά τους, ποὺ συμμερίζομαστε τοὺς πόνους των, μόνον ἐμεῖς ξέρουμε τί μαρτύριο, τί κούρασις κρύβεται κάτω ἀπὸ τὶς φτιασιδωμένες μάσκες τους ποὺ γελοῦν. Ὅλο γελοῦν ἐνῶ ἐκτελοῦν τὸ νούμερό τους ἢ τὸ τραγούδι τους. Καὶ ἂν συχνὰ ἀναγκάζονται οἱ δυστυχισμένες — ἀληθινὰ — αὐτὲς ὑπάρξεις νὰ δείχνουν περισσότερο ἀπὸ τὸ κανονικὸ τὶς γάμπες τους, τὶς πλάτες τους, τὴ μέση τους, τὸ κάνουν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ τρομερὸ θηρίο ποὺ λέγεται κοινὸ.

Ξαπλωμένος ὁ θεατὴς στὴν πολυθρόνα τοῦ βλέπει μιὰ σειρὰ ἀπὸ χαριτωμένα κορίτσια ποὺ ἀγωνίζονται στὴ σκηνὴ νὰ τὸν προσελκύσουν, νὰ τοῦ τραβήξουν τὸ ἐνδιαφέρον του, νὰ τὸν κάνουν νὰ χειροκροτήσῃ. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα: Συνήθως εἶνε ἀπογοητευτικὸ. Πολλὰς φορὸς ὅμως ἡ μικρὴ τραγουδίστρια γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐνοία τῆς μοῖρας βρίσκει μιὰ θερμὴ ἀγκαλιά, ἓνα ἥσυχον σπιτάκι στὴν ἐξοχή. Τότε πιά εἶνε εὐτυχισμένη. Ἀλλὰ ὅπως εἶπα, αὐτὸ εἶνε μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐνοία τῆς τύχης.

Γιὰ μᾶς τοὺς ἡθοποιούς ἡ ζωὴ ἀρχίζει ἐκτὸς τοῦ θεάτρου. Ὅπως ὁ θεατὴς ζητάει κάτι ἀπὸ τὸ θέατρο, ἔτσι καὶ ἐμεῖς ζητᾶμε τὸ ἴδιο πρᾶγμα μέσα στὴ ζωὴ. Ὁ λὴ ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ σκηνοθετοῦν οἱ διάφοροι θεατρῶνες, τεχνικοί, χορογράφοι, μηχανικοί, δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ἐπιφάνεια. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὶς κουίντες, ὅπου ἐκεῖ θὰ δῆτε τὴν πρό ὀ-

λίγου χορευτρίαν, ποὺ θαυμάζετε στὴ σκηνή, νὰ ἐπανερχεταὶ στὸν κόσμο τῆς. Τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἴχατε τίποτε νὰ θαυμάσετε, σὰς βεβαιῶ. Γιατὶ ἡ ζωὴ τῆς εἶνε πολὺ πεζή, πολὺ κοινὴ. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἀρτίστα δὲν ἔχει κι' αὐτὴ κάποια ὡμορφιά, ποὺ ὁ θεατὴς ὅμως δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὴ δῇ.

ΜΙΚΑΕΛ

Ἀπὸ παντοῦ

ΡΕΚΟΡ ΡΑΔΙΟΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἡ Δανιμαρκία εἶνε ἡ χώρα τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία ἔχει τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ ραδιοσυνδρομητῶν. Κατὰ μίαν τελευταίαν στατιστικὴν, ἀναλογοῦν 10 κατοικοὶ ραδιοφώνου ἐπὶ 100 κατοίκων.

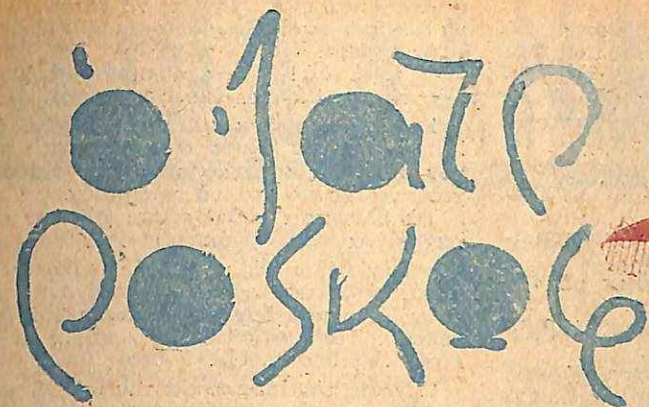
★

ΒΑΡΚΕΣ ΠΟΥ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΤΙΣ ΒΑΛΙΤΣΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

Μιὰ νέα ἐφεύρεσις ἀνεστάτωσε τὸ φετινὸ καλοκαίρι τὶς λουτροπόλεις τῆς Γαλλίας.

Ἡ βάρκα καουτσούκ. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ πάρουν τὸ λουτρό τοῦ ἀνοιγόντας τὶς μικρὲς βαλίτσες τους, ἔβγαζαν καὶ ἓνα λαστιχένιο πρᾶγμα — ὁμοίον μὲ μεγάλῃ σαμπρέλλα φοῦτ-μπῶλ — τὸ ὁποῖο μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς μικρῆς τρύμπας ἐγέμμιζαν μὲ ἀέρα καὶ ἀμέσως ὥς ἐκ θαύματος παρουσιάζετο μιὰ ὥρα βαρκούλα δύο ἢ καὶ τριῶν θέσεων. Ἐνὶ μικρὸ κουπί, τὸ ὁποῖο τσακίζεται διὰ τὴ μεταφέρεται στὴ βαλίτσα, ἐξήρχετο μέσῳ ἀπὸ αὐτήν. Καὶ ἀμέσως ἦτο ἔτοιμη ἡ βάρκα πρὸς... πλοῦν.

Κι' ἔτσι αὐτὲς οἱ μικρὲς καὶ περίεργες βαρκούλες — ἐφέτος ὑπῆρξαν τὸ μοναδικὸ παιγνίδι τῶν πλάζ. Στοιχίζονταν πολὺ ὀλίγον κι' ἔτσι εἶνε προσίτες οἱ ὅλους.

Ἐνα γιγάντιο ἀνάγνωσμα, πάθους αἵματος καὶ φρίκης

ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Εἶχε περάσει μιὰ ὥρα πλέον ποὺ ἔτρεχαν μὲ τὸ ἀμάξι ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ὅταν ξαφνικὰ ὁ Ροσκῶφ, ποὺ μέχρι τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν πρόσεχε τὸν δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε ὁ ἀμαξίας, ἔσκυψε στὴ θυρίδα ἀνήσυχος.

— Ὁ ἀμαξίας θὰ ἔχασε τὸν δρόμο, ψιθύρισε.

Εἶχε πιά νυκτώσει. Τὸ ἀμάξι περνοῦσε ἀπὸ μιὰ συνοικία τῶν Παρισίων, ποὺ οἱ ἀραὰι τοποθετημένοι φανοστάτες τῆς ἐφώτιζαν μονάχα ἔρημα γήπεδα.

— Ποῦ βρίσκομαστε; εἶπε πάλιν ὁ Ροσκῶφ.

Κατέβασε τὸ γυαλὶ τοῦ κουπέ κι' ἐρώτησε τὸν ἀμαξία:

— Ποῦ πάμε; Ἐχάσαμε τὸν δρόμο...

Ὁ ἀμαξίας σταμάτησε. Τὴν ἴδια στιγμὴ στάθηκε καὶ τὸ ἀγοραῖο ἀμάξι, ποὺ μέχρι τότε τοὺς παρακολουθοῦσε.

Ἡ πόρτα τοῦ ἀνοιξε καὶ δύο ἄνδρες κατέβηκαν γρήγορα καὶ μὲ τὰ ρεθόλθερ στα χέρια ἔτρεξαν στὸ ἀμάξι τοῦ Ροσκῶφ, ἓνας σὲ κάθε παράθυρο.

Ἦσαν ὁ Μοργκάν καὶ ὁ Καραντέκ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἀμαξίας ἀπῆντησε στὴν ἐρώτησιν τοῦ Ροσκῶφ:

— Ποῦ εἰμαστε; Εἰς τὴν ὁδὸν Ρεθόλτ. Ποῦ πάμε; Μὰ πῶς, δὲν τὸ ξέρετε; Εἰς τὸν πύργο Φουσερόλ. Ἐτσι δὲν μούχατε πῆ;

Καὶ συγχρόνως σκύβοντας, ἄφησε τὸν φανὸ νὰ τοῦ φωτίσῃ τὸ πρόσωπο.

Ὁ Ροσκῶφ συγκράτησε μιὰ κραυγὴ λύσεως καὶ ἐκπλήξεως.

Ἦσαν ὁ ἀστυνόμος Φλανκάρ.

Αὐτὸς συνέχισε σκεπτικῶς:

— Γνωρίζω πῶς ἡ ὁδὸς Ρεθόλτ εἶνε ὁ μακρυνότερος δρόμος ποὺ φέρνει στὴν κοιλάδα τοῦ Σεθρέζ... Ἀλλὰ, ὅπως λένε, «ὅλοι αἱ ὁδοὶ φέρουσιν εἰς τὴν Ρώμην», κ. Ροσκῶφ. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅπως βλέπετε, ὁ δρόμος αὐτὸς ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε ἔρημος κι' ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξηγηθῇ θαυμάσια.

Χάθηκε, σκέφθηκε ὁ Ροσκῶφ.

Καὶ ξαφνικὰ, βγάζοντας τὸ ἐγχειρίδιό του, ἐτοιμάστηκε νὰ ἐφορμήσῃ.

Ἡ Λευκὴ εἶχε ξαναλιποθυμήσει. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ ἀπὸ χαρὰ.

Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Φλανκάρ καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴ σώσῃ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ροσκῶφ ἐπεχείρησε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν ἀμαξία, ξαφνικὰ παρουσιάστηκε τὰ ρεθόλθερ τοῦ Μοργκάν καὶ τοῦ Καραντέκ, ἓνα ἀπὸ κάθε παράθυρο.

Ἡ φωνὴ τοῦ Μοργκάν ἀκούστηκε ἀτάραχη καὶ ἀποφασιστικὴ:

— Ροσκῶφ, ἂν ἀποπειραθῇς νὰ ἀντισταθῇς, ἂν κάμῃς καὶ τὴν παραμικρὴ χειρονομία ἐπιθέσεως, θὰ πυροβολήσω.

Ὁ Ροσκῶφ, ὡχρὸς, ἔπεσε στὸ κάθισμα

τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ τοῦφυγε τὸ ἐγχειρίδιον ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ Καραντέκ ἐξακολουθοῦσε ἀμίλητος νὰ ἔχῃ τὸ ρεθόλθερ γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς του.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Μοργκάν τῆρε στὰ χέρια του τὴ Λευκὴ καὶ τὴ μετέφερε στὸ ἀμάξι του.

Ἐπειτα ξαναγυρίζοντας, μῆκε στὸ ἀμάξι μὲ τὸν Καραντέκ.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε.

Ὁ Φλανκάρ χτύπησε τὸ καμουτσίκι στὸν ἀγέρα καὶ τὸ ἀμάξι ἀνεχώρησε καὶ πάλιν μὲ καλπασμὸ, ἀκολουθοῦμενο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ὁ Ροσκῶφ ἦταν ὑπὸ κράτησιν.

XI

Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε πλέον τί εἶχε συμβῇ.

Ἀφοῦ ὁ Φλανκάρ εἰδοποίησε τὸν Καραντέκ καὶ τὸν Μοργκάν, ξαναγύρισε στὴν ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Ποτῶ.

Ἦσαν τρεῖς μετὰ μεσημβρίας.

— Τί νέα; ρώτησε τὸν ταβερνιάρη.

Αὐτὸς τὸν τράβηξε μυστηριωδῶς στὸ βάθος.

— Πολλά...

— Νὰ τ' ἀκούσω.

Ἦσαν σ' ἓνα δωμάτιο χωρισμένο ἀπὸ τὴν κοινὴ αἴθουσα ἀπὸ ἓνα λεπτὸ κοίλωμα, ποὺ τὸ ἄνω μέρος του ἦταν ἀνοικτό.

Ἀπὸ μιὰ χαραμίδα ὁ ταβερνιάρης ἔδειξε κάποιον ἄνθρωπο ποὺ διάβαζε ἐφημερίδα κοντὰ στὸ παράθυρο, βυθισμένος στὴν ἀνάγνωσι.

— Κυττάτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

— Εἶνε ἀμαξηλάτης ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ.

Ἀκριβῶς... Καὶ νὰ, τί μοῦ εἶπεν σ' αὐτὴν, βάζοντάς μου στὸ χέρι κι' ἓνα λουδοθίκι.

— Σ' ἀκούω... Λέγε.

— «Ἐνα κουπέ θὰ σταθῇ ὑστερ' ἀπὸ λίγο ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Μιὰ ἢ δύο ἴσως γυναῖκες θὰ κατεβῶν καὶ θὰ ζητήσουν τὴν οἰκογένειαν Λεγαίν. Θ' ἀνεβῶν ἐπάνω».

— Καλὰ! τοῦ εἶπα ἐγώ.

— «Τὸ ἀμάξι θὰ σταθῇ ἐδῶ... Ὁ ἀμαξίας εἶνε ἓνας παλιὸς μου φίλος... Εἶνε καιρὸς ποὺ δὲν ἐκυτταχτήκαμε... Θὰ τὸν καλέσω νὰ πιούμεε λιγάκι...».

— Καλὰ! τοῦ ξανάπα ἐγώ.

— «Αὐτὸς θὰ δεχτῇ. Θὰ κατέβῃ ἀπὸ τὴ θέσι του. Θὰ μποῦμε μέσα καὶ θὰ μᾶς δώσετε κρασί. Μιὰ λίτρα στὸν καθένα... Θὰ τὰ κάμω ὅλα ἀρχοντικά... Πρόσεξε με τώρα — μοῦ λέγει. Ἐδῶ εἶνε ποὺ πρέπει νὰ κερδίξῃς παρὰ. Ἐγὼ ἔχω τοὺς λόγους μου νὰ τὸ μεθύσω τὸν φίλο μου καὶ νὰ πάρω τὴν ἡμερὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀμάξιος. Ἐχομε τὸ ἴδιο ἀνάστημα. Θὰ φορέ-

σω καὶ τὴ γούνα του καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ κανεὶς».

— Κατάλαβα! τοῦ εἶπα.

— «Ὁ φίλος μου ὅμως — ἐσυνέχισε αὐτὸς — δὲν θὰ σταθῇ νὰ τοῦ κάμωμε ἢ, τι θέλουμε. Εἶνε πιστὸς σὰν σκύλος. Πρέπει νὰ τὸν κάμουμε στοῦπὶ στὸ μεθύσι. Μὲ μιὰ λίτρα ὅμως δὲν μεθάει. Τί λές; Πρέπει νὰ τοῦ ρίξουμε καὶ λίγη στάκτη τσιγάρου στὸ κρασί του».

— Εὐκοι!

— «Κι' ἂν κλείσετε τὰ μάτια σας ὅταν θὰ γίνη ἡ ἀλλαγὴ, θὰ ἔχετε ἄλλο ἓνα λουδοθίκι. Ὅριστε, σὰς τὸ προπληρώνω. Νὰ το!».

— Συμφωνῶ, τοῦ εἶπα ἐγώ. Δὲν θέλω νὰ σὰς χαλάσω τὸ χατήρι. Κι' ἐδέχτηκα καὶ τὸ δεύτερο λουδοθίκι σὰν τὸ πρῶτο.

— Αὐτὸ ἦταν ὅλο; μίλησε ὁ Φλανκάρ.

— Αὐτό! Διαβάσει τὴν ἐφημερίδα του καὶ περιμένει. Καθὼς βλέπετε, ἡ ἀμαξία δὲν ἔφτασε ἀκόμη.

— Καλὰ! Θὰ κάμω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... Θὰ περιμένω.

— Καλλίτερα θὰνε νὰ βγῇτε ἔξω γιὰ νὰ μὴν ὑποψιαστῇ. Παραμονεύετε ἀπὸ μακριὰ καὶ ὅταν δῆτε τὸ ἀμάξι, ἔρχεσθε. Ἐχετε καιρὸ. Τί σκέπτεσθε;

Ὁ Φλανκάρ δὲν ἀπῆντησε. Βρίσκοντας ὅμως τὴν συμφορὴν σωστῇ, ἀπομακρύνθη ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ νὰ μὴν νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν ὁδὸ Ποτῶ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο εἶδε νὰ καταφθάνῃ τὸ ἀμάξι ποὺ βρισκόταν ὁ Καραντέκ καὶ ὁ Μοργκάν καὶ νὰ σταματᾷ λίγο πρὸ καὶ ὁ Ροσκῶφ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς οἰκογενείας Λεγαίν.

Μετὰ μιὰ ὥρα κατέφθασε τὸ κουπέ τῆς Λευκῆς μὲ τὰ οἰκόσημα τῶν Μιρμόν-Κρεβέρ.

Ἡ Λευκὴ κατέβηκε καὶ μῆκε μέσα.

Εἶχε μῆκει ἀπὸ τὸν ταβερνιάρη πῶς ὁ θεράπων ἱατρός των Λεγαίν δὲν εἶχε ἐρθεῖ τὴν ἡμέρα αὐτὴ.

Ἀν δὲν κάνω λάθος, σκέφθηκε ὁ Φλανκάρ, κι' ἂν πρόκειται γιὰ τὸν ἱατρὸ Ροσκῶφ, σὲ λίγο θὰ τὸν δῶ.

Καὶ πραγματικὰ, τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶχε φθάσει καὶ ὁ Ροσκῶφ καὶ μῆκε στὸ σπῆτι τῶν Λεγαίν.

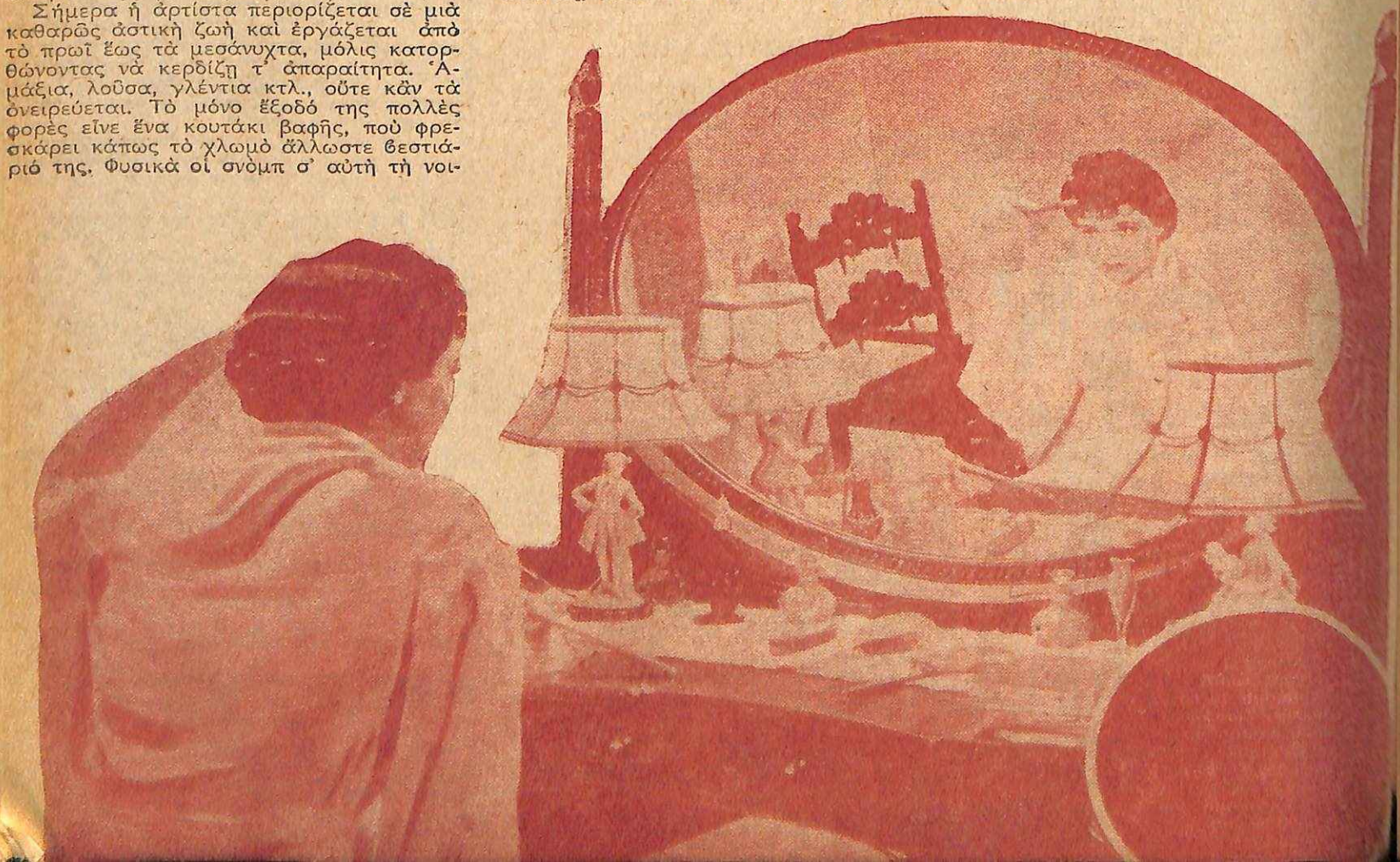
Ὁ Φλανκάρ ἐσκίρτησε χαρούμενος.

Ἐπὶ τέλους! εἶπε, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ ὁ ἀχρεῖος.

Ἀνέβηκε γρήγορα τὴν ὁδὸ Ποτῶ καὶ περνοῦντας ἀπὸ τὸ ἀμάξι ποὺ περιμέναν ὁ Καραντέκ καὶ ὁ Μοργκάν, τοὺς εἶπε μὲ δύο λέξεις νὰ εἶνε ἔτοιμοι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἐπειτα μῆκε στὴν ταβέρνα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ ἀμαξίας τοῦ Ροσκῶφ ὄγῃκε στὸ πεζοδρόμιον καὶ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας κατευθύνονταν πρὸς τὴν ἀμαξία, ποὺ σοβαρὸς καὶ ἀκίνητος καθόταν ὁ ἀμαξίας τοῦ οἴκου Πτὲ Μιρμόν.

— "Α! Ο Βενσάν είνε.
Αυτός τόν κύτταξε περιφρονητικά, μὰ μόλις τόν κατάλαβε, τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ χαρὰ.
— "Αί, αἰ, ὁ Γρηγόρης! Καὶ πῶς τὰ πᾶς, Γρηγόρη μου;
— Καθὼς τὰ βλέπεις, ὄχι ἄσχημα.
— Τί καλὰ πού συναντηθήκαμε ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό!... Πιστεύω πῶς θὰ κατεβῇς μιά στιγμὴ...
— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!
— Μὰ τί λές; Εἶνε δυνατόν νὰ σμίξουμε ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ καὶ νὰ μὴ πιόθουμε ἕνα ποτηράκι στὴν ὑγεία μας;
— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀλλὰ ξέρεις, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, φίλε μου, δὲν χωρατεύουν καθόλου. "Αν μὲ πιάσουν, θὰ μοῦ δείξουν στὴ στιγμὴ τὴν πόρτα.
— Μὰ δὲν θὰ κάνουμε περισσότερον ἀπὸ πέντε λεπτά.
— Καὶ ποιὸς θὰ προσέχη τὰ ἄλογά μου.
— Τ' ἀφεντικὸ ἀπὸ δῶ, ὁ ταβερνιάρης. Δὲν εἶνε ἔτσι, ἀφεντικὸ;
— "Ω! πολὺ εὐχαρίστως, μίλησε ὁ ταβερνιάρης νεύοντας στὸν Γρηγόρη.
— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις, εἶπε ὁ Βενσάν καὶ κατέβηκε.
Σφίξανε τὰ χέρια δυνατὰ καὶ μπήκα-νε σὲ καπηλειό.
"Ὁ ταβερνιάρης ἔτρεξε νὰ τοὺς περιποιηθῇ. Δυὸ λίτρες κρασί σ' ἕνα τραπέ-ζι, μιά μπρὸς ἀπ' τὸν καθέναν.
— Σὰν στὰ παλιά μας χρόνια! εἶπε ὁ Γρηγόρης. "Ας παίξουν τὰ λαλούμενα καὶ γέλασε.
"Ἦταν ἀληθινὰ καλὸς σύντροφος αὐ-τὸς ὁ Γρηγόρης. Ζωηρὸς, ἀστείος, δι-ῶρα τὸν ἤθελες, ἔτοιμος νὰ σκορπίσῃ τὸ κέφι, τρελλὸς μὲ τὰ κορίτσια, θεότρελ-λος καὶ κρασοπατέρας περίφημος. "Ὅταν ἦταν κανεῖς μαζί του, τὰ ἐξήγαγε ὅλα. "Αν ἦταν νὰ γίνῃ κανένα γλέντι, αὐτὸς τὸ διοργάνωνε κι' αὐτὸς εἶχε τὸν πρῶτο λόγο.
Κυνηγοῦσε τὴν καλοπέρασι, πάντα μ' ἀνοιχτὴ καρδιά καὶ πάντα ἔτοιμος νὰ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσίαν του σὲ ὅποιον εἶ-χε τὴν ἀνάγκη του.
"Απὸ ἕναν τέτοιον ἀνθρώπο ποιὸς μπο-ροῦσε νὰ περιμένῃ πῶς θὰ μηχανευόταν τέτοια δολοπλοκία εἰς βάρος τοῦ καλοῦ καὶ τίμιου Βενσάν;
Περάσανε σὲ χωριστὸ δωμάτιο μὲ τὸ ξύλινο διάφραγμα καὶ σὲ λιγάκι ἀκου-γόνταν διαρκῶς τὰ τσουγκρίσματα τῶν ποτιριῶν τους.
Αὐτὴ τὴ στιγμὴ φάνηκε καὶ ὁ Φλανκάρ. Μορφάζοντας, διαστέλλοντας τὰ μάτια του, κλονιζόμενος καὶ μουρμουρίζοντας, βασιλιόταν ἀπὸ τὸν τοῖχο, τέλεια ὁμοίος μὲ μεθυσμένο. Μπήκε σὲ καπηλειὸ κι' ἀκουμπώντας στὸν πάγκο γύρισε τὰ μά-τια του θολὰ καὶ σκοτισμένα, ὀλόγυρά του.
Τί ἀγαπᾷ τὸ ἀφεντικὸ; φώναξε ὁ τα-βερνιάρης πού πρόσεχε σὲ πεζοδρόμιον πὰ ἄλογα.
— "Ἐνα πράσινο! τραύλισε ὁ Φλανκάρ.
— "Εγὼ λέω, πῶς τὸ καλύτερον πού ἔχε-τε νὰ ἰκάμετε, εἶνε νὰ πᾶτε σὲ σπιτάκι σας νὰ ἡσυχάσετε. "Αρκετὰ κατεβάσατε σήμερα.
— Πράσινο, σοῦ λέω! Θέλεις παράδες; Νά, παράδες... παράδες... πολλούς...
Κι' ἔρριξε μὲ θόρυβο ἕνα πεντόφραγο στὸν δίσκον τοῦ πάγκου.
— "Ε! "Ας εἶνε. "Ὅσο γιὰ ἕνα ἀφέντι, "Αλλὰ ὄχι ἄλλο, ξέρετε; "Ὅχι ἄλλο.
— "Εγὼ πληρώνω. "Εσένα τί σὲ μέλει;
— Μὲ μέλει γιατί σὰς ξέρω. "Ὅταν εἶ-στε λιγάκι πικωμένοι, τὰ μυαλά σας παί-νουν ἀγέρα καὶ κάνετε ἀταξίες. Κι' ἐννο-δὲν ἔχω καμμιά ἀπολύτως ὄρεξι νὰ τὰ βάλλω μὲ τὴν ἀστυνομία.
Συγχρόνως γέμισε ἕνα ποτήρι μὲ ἀ-φέντι καὶ τῶσθε σὲ τραπέζιν πού εἶχε σωριασθῇ ὁ Φλανκάρ, λέγοντας χαμηλό-φωνα:
— "Ἀσχημα τὰ καταφέρνετε! Προσο-χή! Εἶνε μέσα! Θὰ σὰς δοῦν καὶ θὰ ὑ-πομίσωσιν.
Κι' ὅπως φαίνεται, δὲν εἶχε γελασθῇ ὁ ταβερνιάρης, γιατί αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Γρη-

γόρης, βγαίνοντας τὸ κεφάλιν στὴν πόρ-τα, ρώτησε:
— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ ξυπνάνθρωπος;
— "Ἐνας πού δὲν τὸ πίνει καθόλου. Τὸν ξέρω καλὰ. Αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειὰ του κά-θε μέρα. Εἶνε ὅμως ἄκακος σὰν ἀρνί. Μόνον πού τὸ πίνει λιγούλακι παραπάνω.
"Ὁ Φλανκάρ ἐν τῷ μεταξύ ἄρχισε νὰ κουβεντιάσῃ μόνος του.
"Ἔτσι ὁ Γρηγόρης ἡσυχάσε κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ ἀνύποπτος.
— Δὲν ἦπτε τίποτε σήμερα ὁ κακομοί-ρης, εἶπε.
Καὶ συνέχισε τὸ τσουγκρίσμα μὲ τὸν Βενσάν.
"Ὁ ἀστυνόμος σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ βρή-κε καιρὸ νὰ τὸν σπουδάσῃ.
— "Ἐννοια σου ἔσένα, μουρμουρίζε. Φόρεσε τὴ γούνα κι' ἐδῶ εἶμαι ἐγώ. Θὰ σὲ ἀναγνωρίσω κι' ἀνάμεσα σὲ χίλιους.
Μέσα σὲ δαμάτιον ἐξακολουθοῦν νὰ πίνουν. "Ὁ Βενσάν εἶχε ἀδειάσει μέχρι κάτω τὴ λίτρα μὲ τὴ στάχτη καὶ θέλον-τας ν' ἀνταποδώσῃ τὴν περιποίησιν, εἶχε διατάξῃ κι' ἄλλες δυὸ λίτρες κρασί. "Ἡ μέση ὅμως ἄρχισε νὰ τὸν πιάσῃ καὶ τὸ κεφάλιν του νὰ βαρύνῃ. Δὲν ἔβλεπε πιά καθαρά. "Ὅλα τοῦ φαινότουσαν θολὰ καὶ μιά ὀμίχλη πυκνὴ ἄρχισε νὰ τὰ σκε-πάσῃ.
— "Ε! ἔ! εἶπε, Γρηγόρη μου. Μέχρις

Μέσα σὲ θάβος τοῦ ὁμοῦ ἐρισκότανε λιπόθυμὸς ὁ Δεσφὴ καὶ δίπλα τῆς ὁ Ροσκόφ συλλογισμένος.

ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει. Δὲν ἔβλεπε καὶ εἶμαι ἱκανὸς ν' ἀρχίσω νὰ πιάνω ὅσα στὸν δρόμο.
— "Ελα δά! "Ἐνα ποτηράκι ἀκόμη! — Καλὰ, θὰ εἶνε ὅμως τὸ τελευταῖον.
Καὶ ξανατσούγκρισαν τὰ ποτήρια. "Ὁ Γρηγόρης δὲν ἄφινε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Βενσάν, πού τὸ πρόσωπό του ἄ-ρχισε νὰ χαλᾷ καὶ νὰ χλωμαίῃ. Τὰ βλέφαρα τοῦ Βενσάν βάρεναν καὶ τὰ μάτια τοῦ σιγόκλειναν.
— Δὲν θέλω νὰ κοιμηθῶ, ψιθύρισε ἀ-συνάρτητα, σὰν γιὰ τελευταία ἀντίστα-σιν στὸν ὕπνον πού ἐρχόταν ἀκατάσχετα. Δὲν θέλω... νὰ κοιμηθῶ. Τὸ ὄμαξ... τὸ ὄ-λογο... ἡ δεσποινίς... ἡ θέσις μου...
"Ἐχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἐνῶ προ-σπαθοῦσε νὰ κρατηθῇ, κατακύλισε στὴ δάπεδο, παρασύροντας καὶ τὸ τραπέ-ζι μὲ τίς φιάλες καὶ τὰ ποτήρια.
— "Ἐγινε ἡ δουλειὰ σου, σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης τρίβοντας τὰ χέρια του καὶ κούνησε δυνατὰ τὸν μεθυσμένο.
— Ε, Βενσάν! "Ε, ἀδέρφιν! Ἐπὶ τὰ πόν! "Αλλ' ὁ Βενσάν δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ σ-κωθῇ. "Ἦταν ἐντελῶς ἀνάσθητος.
— "Ε! ἔ! εἶπε, Γρηγόρη μου. Μέχρις

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΘΑ ΗΘΕΛΑΝΑΜΑΘΩ

ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΗΚΑΝ ΤΗ ΣΦΥ-ΡΙΧΤΡΑ ΣΤΙΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΕΣ ΔΙΑΙ-ΤΗΣΙΕΣ ;

Στὰ 1883, στὴ Νέα Ζηλανδία.
"Ὁ Χ. "Ατάκ εἶχε ἀναλάβει νὰ διευθύνῃ ἕνα μάτς. Οἱ δύο ομάδες ἄρχισαν τίς γρο-θιές ἀνάμεσα στὶς ἐπευφημίες τοῦ πλή-θους.
"Αδίκως ὁ κ. "Ατάκ προσπαθοῦσε νὰ εἰ-σάκουσθῃ ἀπὸ τοὺς παίκτας.
Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ κατώρθωνε, *τοῦρ-θε ἡ ἰδέα νὰ χρησιμοποίησιν μιά δυνατὴ σφυρίχτρα, τὴν ὁποία εἶχε ἐπάνω του καὶ τὴν ὁποία μετεχειρίζετο γιὰ νὰ φωνάζῃ τὰ σκυλιά του.
Οἱ παίκτες μόλις ἄκουσαν τὰ σφυρίγ-ματα ξαφνιάστηκαν καὶ γύρισαν νὰ δοῦν κι' ἐτοὶ σταμάτησαν σὰν ἀπὸ μαγείας τὸ ῥολο.
"Απὸ τότε καθιερώθη ἡ σφυρίχτρα.

ΠΟΙΕΣ ΗΣΑΝ ΟΙ ΖΗΜΙΕΣ ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΙ-ΚΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1914—1918 ;

"Ἡ Γερμανία 1,950,000 φονευθέντες, Αὐ-στροουγγαρία 1,542,000 φονευθέντες, Βουλγαρία 100,000 φονευθέντες, Τουρκία 350,000 φονευθέντες.

ΠΟΣΑ ΚΟΣΤΙΣΕ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1914—1918 ;

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, οἱ ἐμπόλεμοι ἐξ-όφεισαν 10,000 δισεκατομμύρια φράγκα.

ΣΕ ΠΟΣΕΣ ΕΠΟΧΕΣ ΕΝΔΟΞΕΣ Η ΙΣΤΟ-ΡΙΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ ΤΗ ΛΕΞΙ ΔΙΩΝ ;

Τέσσερις: "Ὁ αἰὼν τοῦ Περικλέους, ὁ αἰὼν τοῦ Αὐγουστοῦ, ὁ αἰὼν τοῦ Λέοντος Χ καὶ ὁ αἰὼν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

ΠΟΣΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΕΚΤΗΣΕ Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΔ' ΜΕ ΤΗ ΜΑΡΙΑ ΘΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΑΥ-ΣΤΡΙΑΣ ;

"Ἐξ. "Ἐκ τῶν ὁποίων δύο ἀρσενικά καὶ τρία θηλυκὰ πέθαναν στὴν κοῦνιν. Μονάχα ὁ Λουδοβίκος ὁ Δεσφὴν ἔζησε καὶ γένηκε μεγάλος.

ΠΟΥ ΑΛΛΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛ-ΛΙΑ Η ΛΕΞΙΣ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ;

Μονμάρτηr ἐπίσης λέγεται ἕνα χωριὸ τοῦ Καναδά τοῦ ὁποῦ ἰδρύθη ὑπὸ Γάλλων. Βρίσκεται στὴν ἐπαρχία τοῦ Ουέβερπεν καὶ ἔχει ἐν ὅλῳ 300 κατοίκους.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΑΣ ΗΝΘΕΜΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ;

Αἱ "Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι ἀποτελοῦνται ἀπὸ 48 Κράτη: "Αλαμπάνα, "Αριζόνα, "Αρκάνσας, Καλιφορνία, Βόρεια Καρο-λίνα, Νότια Καρολίνα, Κολοράντο, Κά-ντικατ, Βόρεια Ντακότα, Νότια Ντακό-τα, Ντέραβαρ, Φλωρίδα, Γεωργία, "Ιντά-γο, "Ιλλινόια, "Ιντιάνα, "Ιδουα, Κάνδα-κεντούκι, Λουϊζιάνα, Μάινε, Μαίρηλαντ, Μασαχουσέτη, Μίσιγκαν, Μινεσότα, Μισ-σισσίππι, Μισουρή, Μοντάνα, Νιμπρόσκα, Νεβάδα, Νιού-Χαμσάιρ, Νιού-Τέρεσεθ, Νέον Μεξικόν, Νέα "Ὀρκη, "Οχάτο, "Οκλα-χόμα, "Ορεγκόν, Πενσυλβανία, Ρόντ-"Αϊλαντ, Τένεσι, Τεξάς, Οὐτά, Βερμόντ, Βιρτζίνια, Ουάσιγκτων, Βισκονσίν, Γιό-ρκ.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΤΖΑΚΥ ΚΟΥΓΚΑΝ

"Ὁ Τζάκυ Κούγκαν ὅταν ἦταν 21 ἐτῶν κι' ἔγασε τὸν πατέρα του σ' ἕνα αὐτοκι-νητιστικὸ δυστύχημα εἶχε περιουσία 21 ἑκατομμυρίων φράγκων. Δηλαδή χρόνον καὶ ἑκατομμύριο.

ΘΑΛΑΣΣΙΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Σπάνια στὰ φύλλα τοῦ καθημερινοῦ Τύπου καὶ στὰ ἑβδομαδιαῖα περιοδικὰ γίνεταί λόγος γιὰ τίς προσπάθειες τοῦ φυσικοῦ Γεωργίου Κλόντ, ὁ ὁποῖος ἀπο-φυσικῶς νὰ χρησιμοποίησιν τὰς θερμικὰς πειράται νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν θαλάσσιαν δύναμιν τῆς θαλάσσης. Εἶνε γνωστὸν ὅ-τι πρὸ ὀλίγων χρόνων ὁ μεγάλος σοφὸς — κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀπόφασιν — τῆς Μαντάζας — ἕνα νησί τῆς Κούβας — νὰ κἀν πειράμα-τα ἀληθινὰ ἐκπληκτικὰ, τὰ ὁποῖα ἀνέ-πτυξε μπρὸς σ' ἕνα ἐκλεκτὸ ἀκροατήριον σὲ ἀμφιθέατρον τῆς σάλας τῶν Τεχνῶν καὶ Ἐπαγγελμάτων.

— "Ἡ κατακτῆσις τῶν ἐνεργειῶν τῆς θαλάσσης δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐξαι-ρετικόν. "Εκεῖνο πού εἶνε ἐνδιαφέρον εἶνε ἡ ἐπιτυχία τῆς παραγωγῆς ἔργου ἐπὶ-νά ἐπιτύχωμε τὴν διαφορὰς τῆς θαλάσσιας φελοῦμενοι τῆς διαφορᾶς τῆς θαλάσσιας θερμικῆς ἀνάμεσα στὶς ἐπευφημίες τοῦ πλή-θους. Στὰ 1886 τὸ «Σίρκους» ἔκανε 18 ἡμέ-ρες. Στὰ 1848 ὁ «Ατλαντικός» ἔκανε 9 ἡμέρες καὶ 17 ὥρες. Στὰ 1863 τὸ «Περέρ» ἔκανε 8 ἡμέρες καὶ 4 ὥρες. Στὰ 1882 τὸ γαλλικὸ «Νορμανδία» 7 ἡμέρες. Στὰ 1907 τὸ διάστημα περιορίσθηκε σὲ 5 ἡμέρες καὶ 15 ὥρες μὲ τὴ «Μαυριτα-νία». Στὰ 1907 τὸ διάστημα περιορίσθηκε σὲ 4 ἡμέρες καὶ 17 ὥρες.

Τὸ μεγαλύτερον γραμματόσημο τοῦ κόσμου τὸ ἔχει ἡ Κίνα. Εἶνε δέκα φορές μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ κοινὸν γραμματόσημον καὶ ὅταν κολλιέ-ται σκεπάζεται ὅλο τὸ πῖον μέρος τοῦ φ-κέλλου.

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ ΕΞΗΜΕΡΩΜΕΙΟΙ

Στὸν Ζωολογικὸν Κήπον τοῦ Λονδίνου με-ταξὺ τῶν πολλῶν θηρίων ὑπάρχουν καὶ κροκόδειλοι, τοὺς ὁποῖους ἔχουν ἐξημέ-ρωσιν. Εἰς τὴν εἰκόνα μας ἕνας ἀπὸ αὐ-τοὺς τοὺς κροκόδειλους, ὁ ὁποῖος βαδι-ζει δίπλα ἀπὸ τὸν δαμαστὴν τοῦ καὶ ὑπα-κούει στὶς διαταγὰς του.

Δύο ἀποικίες: Τὴν "Αλάσκα καὶ τίς νήσους Χαβάι.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ;

Τὸ μεγαλύτερον βιβλίον τοῦ κόσμου βρι-σκεται σὲ μοναστήρι τῶν Δομινικανῶν στὴ Βιέννη. Εἶνε ἐπίσης καὶ τὸ πιὸ παλαιόν, διότι ἔχει ἡλικία 142 ἐτῶν. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἔχει μῆκος 1 μ. 95 καὶ πλάτος 95 πόντους.

ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ ;

Στὰ 1819 πρῶτον καράβιν μὲ ἀτμὸ ἦ-ταν τὸ «Σαρανθάχ», τὸ ὁποῖον ἔκανε 26 ἡμέρες γιὰ νὰ πᾶσιν τὴν "Αμερική.

Γιὰ τότε ἦταν θαῦμα ταχύτης, διότι τὰ ἱστιοφόρα χάναν τὸν λογαριασμὸν στὶς ἡμέρες.

Στὰ 1886 τὸ «Σίρκους» ἔκανε 18 ἡμέ-ρες. Στὰ 1848 ὁ «Ατλαντικός» ἔκανε 9 ἡμέρες καὶ 17 ὥρες.

Στὰ 1863 τὸ «Περέρ» ἔκανε 8 ἡμέρες καὶ 4 ὥρες.

Στὰ 1882 τὸ γαλλικὸ «Νορμανδία» 7 ἡμέρες.

Στὰ 1907 τὸ διάστημα περιορίσθηκε σὲ 5 ἡμέρες καὶ 15 ὥρες μὲ τὴ «Μαυριτα-νία».

Στὰ 1907 τὸ διάστημα περιορίσθηκε σὲ 4 ἡμέρες καὶ 17 ὥρες.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟ-ΣΗΜΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ;

Τὸ μεγαλύτερον γραμματόσημον τοῦ κόσμου τὸ ἔχει ἡ Κίνα. Εἶνε δέκα φορές μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ κοινὸν γραμματόσημον καὶ ὅταν κολλιέ-ται σκεπάζεται ὅλο τὸ πῖον μέρος τοῦ φ-κέλλου.

Ο ΦΑΚΟΣ τῆς «'Ατλαντίδος» ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Στὴν ἐπικράτεια τοῦ Βατικανοῦ σώ-ζεται ἀκόμη τὸ τραῖνον πού ἐχρησιμοποῖ-ησε ὁ Πάπας Πῖος ὁ 9ος γιὰ τὰ ταξείδιά του. Βρίσκεται σὲ καλὴ κατάστασιν καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιά ἀτμομηχανή, ἕνα μεγάλο βαγόνιν πού περιέχει μιά μικρὴ τραπέζιαν μὲ τὴν κουζίνα τῆς, τὸ δω-μάτιον τοῦ Ποντίφηκος, δυὸ ἀκόμα δωμά-τια καὶ μιά ὠρασιώτη ἐκκλησία μὲ τὸ "Αγιο Βῆμα τῆς. Τὴν ἀμαξοστοιχίαν αὐ-τὴ ἐχρησιμοποίησε ὁ Πῖος 9ος ὅταν ἔτα-ξεῖδεψε ἀπὸ τὴ Ρώμην στὴ Περούτζια τὸ 1860. "Απὸ τότε ὅμως οἱ σχέσεις τοῦ Βα-τικανοῦ μὲ τὸ ἰταλικὸν Κράτος ἔχασαν καὶ τὸ τραῖνον ἔμεινε ἀχρησιμο-ποίητον.

Σήμερα, φυσικὰ, ἀποτελεῖ κάτι τὸ πα-ράδοξον, πού πολλοὶ πλοῦστοι "Αμερικα-νοὶ θέλουν νὰ τὸ ἀγοράσουν.

Παρ' ὅλας ὁμως τὰς μεγάλας προσφο-ράς, οἱ αἰτήσεις ἀπερρίφθησαν.

Φαίνεται ὅμως πῶς εἶνε πετρωμένον ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἀμαξοστοιχία νὰ μὴ χρῆ-σιμιοποιηθῇ ποτέ, γιατί μετὰ τὴν τελευ-ταία ἀποκατάστασιν τῶν σχέσεων μὲ τὸ ἰταλικὸν Κράτος, κατεσκευάσθη νέα σι-

ΠΡΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΤΟΥ ΑΔΥΝΑΤΟΥ

Μιά τυχοδιωκτική προσωπικότητα

Παρ' όσας τās ξεφύρεσεις και άνακχ- λυψεις του αιδώνος μας με τὰ θαύματα που, παρ' όλο ότι είδαμε νά γίνονται πόσα και τόσα πράγματα που πρό δλί- γων ακόμα έτών έθεωρούντο πραγματι- κά όνειρα, παρ' όλην τήν πρόοδο που έ- ικανε ή ανθρωπότης είνε ώρισμένες έπι- θυμίες που θά μείνουν μόνο... έπιθυ- μίες.

Κάθε άνθρωπος κάτι έπιθυμεί, κάτι πο- θεί, ζητώντας τó άδύνατο. Έτσι άλλος όνειρρέυεται νά κερδίση στίς έπιχειρήσεις, άλλος στά χαρτιά, άλλος ζητά νά γίνη άδων-Ζουάν, μία δεσποινίς έπιθυμεί νά γί- νη ώραια, άλλη πάλι νά μείνη αιώνας νέα και χιλίες-δυό άλλες έπιθυμίες, που καμμία έφεύρεσις δέν θά μπορέση νά πραγματοποιήση. Έν τούτοις ό άν- θρωπος, άπληστος έπως είνε, από άρ- χαιοτάτων ακόμη χρόνων ζήτησε νά βρή πó μέσον που θά τόν κάνει ισχυρό και κύριο τών έπιθυμιών του.

ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ

«Ακόμη και σήμερα σ' ένα άπομονώ- μένο και παλαιό σπίτι του Κόνισπεργ- κή ένας άνδρας που κάποτε υπήρξε ό μεγαλύτερος καθηγητής του Πανεπιστη- μίου της Χαϊδεμβέργης και που τώρα περνά τις ημέρες του προσκαθώντας νά κάνει ακούνητη χημική σύστασι ενός φίλ- πρου, με τó όποιο θά νικήση τόν θάνατο. «Η Ιστορία του είνε ένα πραγματικό δράμα. Μόλις είκοσι τριών έτών αγάπη- σε ένα άραιο και πλούσιο κορίτσι με ό- λο τó πάθος τής παρθενικής του ψυχής. Έπειτα από δυό χρόνια κατώρθωσε νά γίνη διδάκτωρ του Πανεπιστημίου και τότε τήν ζήτησε από τούς γονείς της. Ένώ όμως γιόρταζαν τόν γάμο ένας ξαφνικός πόνος στο στομάχι έρριξε τή νύφη κάτω λιπέθυμη. Τρομαγμένος έσκυ- πε κοντά της και τήν πήρε στην άγκυ- λιά του γιομίζοντας πά χρυσά της μαλ- λιά από φιλιά. Ήταν άνίκανος όμως νά κάνει τίποτε. Η άγαπημένη του ήταν χαμένη. Μόλις κατώρθωσε νά τού ψιθυ- ρίση ενώ ξεψυχούσε: «Δέν θέλω... δέν θέ- λω... νά πεθάνω».

Από τότε αυτή ή φράσις ώδήγησε τόν νέο καθηγητή που ρίχτηκε με πάθος στην άναζήτησι του φίλτρου επί 42 χρόνια. Ξώδεψε όλη του τήν περιουσία και γέ- ρασε πάνω σέ βιβλία, σέ όργανα, σέ μη- χανές, πεπεισμένος πως μία μέρα θά βρή τó φίλτρο. Θά φθάση στο σκοπό που έ- θανε στή ζωή του;

ΑΛΜΠΕΡΤ ΝΤΟΡΒΑΛ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΑ ΤΗ ΡΟΥΛΕΤΤΑ

«Ο Άλμπέρτ Ντορβάλ, ό πασίγνω- στος τύπος όλων τών χαρτοπαιγνίων πής Εύρώπης, έγκατέλειψε τó Μόντε Κάρλο γιά πάντα».

Αυτή ή είδησις που κυκλοφόρησε σ' όλο σχεδόν τó Μόναχο, έκανε βαθυτάτη αίσθησι και έγινε τó θέμα τών συζητή- σεων, γιατί ό Ντορβάλ, ό άνθρωπος που πολεμά τή ρουλέττα, όπως ήταν γνωστός, είχε όρκισθή νά νικήση τόν πάγκο του Κασίνου.

Μόλις πρό 6 μηνών ό Ντορβάλ ήταν ένας άσημος μικροπάλληλος, άρραθω- νιασμένος με τήν Μάργκα Ζοβέλ. Αλλά τó μοιραίο τέλησε μία μέρα ό διευθυ- ντής του νά τόν στείλν σαν άνθρωπο τής έμπιστοσύνης του στάς Κάννας γιά νά εισπράξη ένα σεβαστό ποσό γιά λογα- ρισμό τής έπιχειρήσεως. Μόλις ό Ντορ-βάλ βρέθηκε ανάμεσα από τόν έκλεκτό κόσμο που παρευόταν εκεί με τις πρέ- στες παραφουσκωμένες από χιλιάδικα, τόν κατέλαβε μία παράξενη μανία και αντί νά γυρίση στο Παρίσι, αγοράζει έ- να σμόκιν και πηγαίνει στο Κασίνο.

Έπειτα από τέσσερις ώρες συνεχούς παιχνιδιού είχε χάσει όλα τά λεπτά που έφερε μαζί του — περίπου 150,000 φρά- γκα — και δέν τού άπέμεινε παρά ένα χρυσό ρολόι, δώρο τής μηστής του. Τó πούλησε γιά λίγα φράγκα σ' έναν από τούς πολλούς άργυραμοιβούς που υπάρ- χουν στά μεγάλα Κασίνα της Εύρώπης και ξαναρχίζει τó παιχνίδι. Κέρδισε. Έ- ξακολούθησε νά παίζει και νά κερδίση συ- στηματικώς, μέχρι τής στιγμής που ρε- φάρησε όλα τά χαμένα και 30,000 προ- σέτι.

Έτσι άρχισε τήν καριέρα του ως παί- χτου και ώρκιστηκε πως θά κατορθώση μ' ένα σύστημα δικό του νά νικήση τόν μπάγκο τού Μόντε Κάρλο. Έγκατέλειψε φυσικά τήν εργασία καί τήν άρραβωνι- στικά του και άρχισε νά συζητά καθη- μερινώς στίς διάφορες χαρτοπαικτικές σάλες.

Έπειτα από ένα χρόνο όμως μιάς ζω- ής γιομάτης δυνάτες συγκινήσεις, όπως ή ζωή του χαρτοπαίχτη, αναγκάστη- κε νά ξαναγυρίση στην παλιά του άρραβω- νιαστικά και στην παλιά του θέσι. Σήμερα όταν ακούη νά συζητούν γιά

Μελετά τήν άνακάλυψι ενός φίλτρου που θά νική- ήση τόν θάνατο.

ρουλέττες και γιά τυχερά παιχνίδια, κυ- νάει τó κεφάλι του μωρμουρίζοντας ά- ποφθεγματικά: «Όλα είνε χίμαιρες».

Η έξομολόγησις...

Ένα βουβό δράμα

Ήτανε φανερό πως ή μοναχή Μαρία θά πέθαινε. Φανερώτατο. Μέρες τώρα, κοιτώντας στο κρεβάτι του πόνου δί- χως νά μιλά καθόλου. Βογούσε μονάχα σαν ένα ζωντανό που τώχουνε θανάσιμα πληγωμένο.

Έδειχνε καθαρά πως δέν καταλάβαινε τίποτε άπ' όσα γίνονταν γύρω της. Ακό- μα κι όταν τήν σήκωναν οί μοναχές γιά νά μεταλάβη, δέν ένοιωθε ούτε τó σταυρό της νά κάνει.

Γραφό της ήτανε νά πάη άξομολό- γητη, είπε ή ήγουμένη σαν είδε τó φαινό- μενο εκείνο.

Ο Θεός νά έλεήση τήν ψυχή της, έ- κανε μία άλλη κολοχηρά.

Δέν ήσαν άλλο. Απλά πάνω από τήν έτοιμοθάνατη νά πέ- τισ έπιθανάτιες ευχές. Στίς άτέλειες μονότονες ψαλμοειδές άνακατέβον- τó βογγητό τής γυναικας εκείνης που φηνε τώρα τή ζωή...

Περασμένα μεσάνυχτα ήταν. Στο κεί- τής άρρώστης, ένα καντήλι που έρ- ταν μπροστά στά εικονίσματα, έρ- τó άπαλό του φώς στους κάτω από τούς μούους τοίχους. Με τις άναυγίες που τó φώς αυτό, τó κατάχλωμο πρόσωπο έτοιμοθάνατης, φαινόταν λευκό. Τό λευκό που λίγο τó ξεδιάκρινε κανείς σ' τά σεντόνια.

Στή γωνιά, κάτω από τó καντήλι, νας μουντός, μαύρος όγκος φαίνε- ταν ή καλόγηρα που φύλαγε τήν άρ- ρώστη. Η μοναχή αυτή δυό-τρεις α- μέσα στή νύχτα είχε σηκωθεί γιά νά σι- σή λίγο νερό στην έτοιμοθάνατη που ναταράζονταν στο κρεβάτι της από πόνους. Ύστερα δέν χρειάστηκε νά κωθή άλλο. Η άρρωστη είχε ήσυχ- «Από τήν άγωνία, πέρασε σ' ένα λυγ- γο, που τήν κρατούσε άρκετά ή- «Ανάσαινε άραιά και σιγά. Δέ βουγ- πιά κι' έτσι ή καλόγηρα που φύλα- κεί, βρήκε τήν ευκαιρία νά τόν παρ- γο άπάνω στην καρέκλα της. Οί κ- κυλούσαν...

Ξημέρωνε... «Αέφανα ή άρρωστη άνασηκώθη δρμή από τó κρεβάτι της. Τά μάτια πλαιοιωμένα από τούς μεγάλους κ- μαυρους κύκλους, που τής είχε δη- γήσει ή έξάντλησι, και κατακόκκινα τόν πυρετό, έβιναν στο πρόσωπό τ- ναν άγριο τόνο.

—Γιά τó Θεό! φώναξε. Θέλω νά λήσω... Πεθαίνω...

Η άλλη καλόγηρα πετάχθηκε από γωνιά της και πλησίασε στο κρεβά- —Ξάπλωσε άδελφή μου, είνε με- λωσύνει στην άρρωστη. Δέν κάνει νά κώνεσαι...

—Δέ χρειάζεται πιά, άπάντησε. Θέλω νά μιλήσω... Νά έξομολογηθώ... λω νά προφτάσω...

—Νά φωνάξω τήν ήγουμένη, είπα- λι ή καλόγηρα και τράβηξε κατά πόρτα.

—Τήν ήγουμένη; Έκανε ή μοναχή- ρία. Είνε άργά πιά... Τό ίδιο είνε νά λήσω σέ σένα... Στάσου...

—Μά δέν μπορώ νά έξομολογήσω «Αμαρτία είνε. Τώρα θάρρη ή ήγου- Η θαραία πόρτα του κελλιού έ- πίσω από τήν καλόγηρα. Τά μάτια έτοιμοθάνατης καρφώθηκαν έπάνω εικόνα της Παναγίας.

—Θά μιλήσω σέ σένα, Παναγία μουρμούρισε. Καλύτερα σέ σένα... ρεί και νά ξέρης έσύ τó άμάρτημα- ζωής μου... Σκότωσα... Ναι... Ναι... ρεις πως σκότωσα τόν άδερφό μου... λησε νά άμαρτήση μαζί μου... Τό κ- κι' αυτό;... Τόν παρεκάλεσα νά γ- γικός... Νά γίνη άνθρωπος... Δέν- κουσε... Με κουρέλιασε... Και τότε ρεις έπειτα τί έγινε, Παναγίτσα... Τόν χτύπησα έγώ... Και...

—Ένα κόμα αίματος βγήκε από τ- μα της. Έπese θαραία στο στρώ- —Συχρά με..., μουρμούρισε. Σ- ρα... με... Παναγία... μου... Συγ- —Ένας άναστεναγμός. Δυό σ- Και τίποτε άλλο...

Δυό στιγμές άργότερα έμπαι- κελλι ή ήγουμένη με τήν καλόγη- —Ήθελε νά έξομολογηθή, λοιπ- τηση μπαίνοντας ή ήγουμένη.

—Ναι, μου τώπε... Πήγαν κοντά στο κρεβάτι κ- τή νεκρή.

—Γιά δές, είπε ή ήγουμένη. Δέν πρόφτασε. Δέ όρθκε άνθρω- της νά πη τόν πόνου της. Γραφό- ταν...

—Γραφό της, επανέλαβε σιγα- χό κι' ή καλόγηρα, κι' έσκυψε τ- λι. Γραφό της ήτανε...

Δυό στιγμές άργότερα έμπαι- κελλι ή ήγουμένη με τήν καλόγη- —Ήθελε νά έξομολογηθή, λοιπ- τηση μπαίνοντας ή ήγουμένη.

—Ναι, μου τώπε... Πήγαν κοντά στο κρεβάτι κ- τή νεκρή.

—Γιά δές, είπε ή ήγουμένη. Δέν πρόφτασε. Δέ όρθκε άνθρω- της νά πη τόν πόνου της. Γραφό- ταν...

—Γραφό της, επανέλαβε σιγα- χό κι' ή καλόγηρα, κι' έσκυψε τ- λι. Γραφό της ήτανε...

Δυό στιγμές άργότερα έμπαι- κελλι ή ήγουμένη με τήν καλόγη- —Ήθελε νά έξομολογηθή, λοιπ- τηση μπαίνοντας ή ήγουμένη.

—Ναι, μου τώπε... Πήγαν κοντά στο κρεβάτι κ- τή νεκρή.

—Γιά δές, είπε ή ήγουμένη. Δέν πρόφτασε. Δέ όρθκε άνθρω- της νά πη τόν πόνου της. Γραφό- ταν...

—Γραφό της, επανέλαβε σιγα- χό κι' ή καλόγηρα, κι' έσκυψε τ- λι. Γραφό της ήτανε...

Ένα περίεργο τηλεγράφημα

Από τώρα τρίβαν τά χέρια τους γιά τήν καλοπέρασι που θά είχαν μόλις θά φθάνανε στην Άγγλία.

Ο Τζίμσο Τόμσον, ό καπετάνιος, δέν είχε κανένα βοηθό, ούτε δεύτερο, ούτε τρίτο.

Διθύθυε μόνος του τó καράβι και κάθε μέρα άυτόχειροτονούσε από τούς πιό παλιούς βοηθούς του, άποκτώντας μ' αυτό τόν τρόπο τήν έμπιστοσύνη και τήν προθυμία του πληρώματος.

Μιά μέρα τούς φώναξε όλους πάνω στο κατάστρωμα.

—Παιδιά, τούς είπε, έχω νά σας πλη- ροφορήσω ότι τó «Νιρμπόνια» τ' αγορά- σα έγώ, δέν είμαι δηλαδή μόνο καπετά- νιος, αλλά και ιδιοκτήτης. Θέλω νά έλπι- ζω ότι θά με έξυπηρετήσετε καλά στά νιασμένοι και πρό πάντων άδελφούνη, ταξείδια που θά κάνωμε, νά είστε μο- Δέν θέλω ν' ακούω παράπονα. Θέλω διαρκώς νά σας ακούω νά τραγουδάτε. Και τώρα που θά φτάσωμε, θά σας χα- ρίσω δέκα μέρες μισθολόγιο γιά νά γλεν- τήσετε στο Μάντσεστερ που θά φτά- σωμε.

Μιά κραυγή άκούστηκε από όλων τά στόματα:

—Ζήτω!... Νά μάς ζήση ό καπετά- νιος!

Η μοναδική παρέα του καπετάνιου ή- σαν δυό έπιβάτες, οί όποιοι μπήκαν στο Σαίγκον.

Μ' αυτούς κουβέντιαζε, μ' αυτούς έ- τρωγε και περνούσε τήν ώρα του.

Ήταν ή τρίτη ημέρα του ταξιδιού τους, που ό άσυρματιστής έλαβε τó πε- ρίεργο τηλεγράφημα. Έπειτα από τρεις ημέρες θά περνούσαν τó «Αντεν και θά μπαίνανε στην Έρυθρά Θάλασσα.

Τήν ίδια εκείνη ημέρα ό διάσημος ντε- τεκτιβ Τόμ Κόξ ξεμπαρκάρει στο Λον- δίνο και πέρασε από τó γραφείο του άρ- χηγού της Σκώτλαντ Γουάρντ, γιά νά τού δώση μερικές πληροφορίες σχετικές γιά κάποια δουλειά που είχε τελειώσει στή Νέα Υόρκη.

Κουβέντιαζαν φιλικώτατα, ότε κτύπη- σε διακριτικά τήν πόρτα ό αξιωματικός τής υπηρεσίας, ό όποιος έδωσε στον άρ- χηγό Σέρ Ρέυνολντ ένα σημείωμα.

Ο αξιωματικός άπεχώρησε και ό Σέρ Ρέυνολντ έξάπλωσε πίσω στην πολυθρόνα του. Διάβασε ή μάλλον γύρευε νά διαβά- σή τó σημείωμα που τού έδωσε ό αξιω- ματικός.

«Ο Κόξ καπνίζοντας τήν πίπα του κύτ- ταζε λοά τόν άρχηγό τής Σκώτλαντ Γουάρντ που ζάρωνε τó κουτέλο του, προ- σπαθώντας φαίνεται νά δώση μία έξηγη- σι μέσα στά διάφορα πράγματα που ά- πάρτιζαν τó σημείωμα εκείνο.

—Τί σας συμβαίνει, Σέρ Ρέυνολτ; —Νά πάρη ή όργή τούς κωδικούς! φώ- ναξε.

—Ούτε λίγο, ούτε πολύ. Μιά τελεία άνικανότης. Έχω 125 χρόνια υπηρεσία ά- στυνομική, έχω ειδικευθή με άποκρυπτο- γράφησι και σπάζω τó κεφάλι μου τώρα τώσην ώρα νά πιάσω τó κλειδί αυτού του

τηλεγραφήματος. Τό ίδιο δηλαδή έπαθε και ή υπηρεσία μου και γι' αυτό μου τώφερε έμένα.

Τό συνέλαβε, όπως μου γράφουν, ό άσύρματος τής «Κεντρικής Υπηρεσίας Ραδιοπομπών».

Ο Κόξ τόν κύτταζε περίεργα, αλλά και έσιωπούσε.

Αυτό ένεύριάζε περισσότερο τόν Σέρ Ρέυνολντ, ό όποιος δέν βάσταξε πιά και τού είπε:

—Μά δέν γελάς, δέν λές τίποτα και σ; —Τί νά πώ, Σέρ Ρέυνολντ; Αφού τó σημείωμα έρρίσκεται στά χέρια σας...

—Και δέν μιλάς τώσην ώρα; Πάρτο κι' αν καταλάβης λέξι, νά... Αλλά από σένα όλα νά τά φοβάται κανείς...

Ο Κόξ χαμογέλασε και πήρε τó ση- μείωμα.

Τό κύτταζε, ρούφηξε δυό-τρεις φορές τήν πίπα του και κύτταζε τόν Σέρ Ρέυ- νολντ.

—Ε, λοιπόν; —Είνε τόσο άπλό; —Πώς; —Βέβαια, αυτό μπορεί εύκολώτατα νά τó διαβάση ένας λαντσέρης.

—Τί είπες, Κόξ; Προσβάλλεις τήν ά- στυνομία της Άγγλίας; —Όχι, Σέρ Ρέυνολντ, με παρεξηγή- ασατε. Είπα άπλούστατα ότι αυτό δέν ά- νήκει σέ κώδικα, αλλά σέ κάποια από τις άνατολίτικες γλώσσες. Γι' αυτό... αν φωνάζαμε έναν λαντσέρη από τά διάφο- ρα άνατολίτικα Κράτη, θά μπορούσε νά τó διαβάση εύκολώτατα.

Ο Σέρ Ρέυνολντ χτύπησε τó κουδοβι- και μπήκε ό αξιωματικός τής υπηρεσίας.

—Νά βρήτε άμέσως και νά μάς φέρετε έδώ πέντε-δέκα λαντσέρηδες νά μάς έξη- γήσουν τó τηλεγράφημα που μου δώσατε.

—Πώς είπατε... Σέρ Ρέυνολντ; Η ά- ποκρυπτογραφική μας υπηρεσία δέν τó διαβάσε και θά τó διαβάσουν οί λαν- τσέρηδες;

—Μάλιστα, λοχαγέ, είνε ειδικές περι- πτώσεις, που οί λαντσέρηδες διαβά- ζουν, όπως βλέπετε, τά κρυπτογραφικά πιό εύκολα από μάς... Έξ άλλου δέν εί- πε ιδέα δική μου, είνε από δω τού φίλου μας τού Τόμ Κόξ.

Έγέλασαν και οί τρεις τους.

—Ναι, είπε ό Κόξ, αυτό βγαίνει από τις γνώσεις μου, γιατί είνε άπλό... άπλού- στα... Σέ μάς ταιριάζουν τά δύσκολα.

«Πράγματι έτσι είνε. Δώστε λοιπόν έν- τοιμή νά έλθουν έδώ ένας Σέρβος, ένας Ρουμάνος, ένας Βούλγαρος, ένας Τούρ- κος, ένας Έλληνας, ένας Άλβανός.

«Θά δοθώ ποιος από όλους θά είνε ό πιό τυχερός νά κερδίση τήν άμοιβή των 50 λίρών που συνήθιζετε νά δίνετε.

«Έπειτα από μισή ώρα 6 άνθρωποι τού λαού, φτωχοί, που τούς σήκωσαν πά- νω από τά πιάτα που έπλεναν στά έστια- τάρια που δούλευαν, παρετάχθησαν φοβι- σμένοι μπροστά στον Σέρ Ρέυνολντ.

Είχαν άρχισι τις έδαφιαίες υποκλίσεις από φόβο.

—Καθίστε, διέταξε ό Κόξ. Πήρε έξη μολύβια και έξη χαρτιά,

“Έδωσε στον καθένα να αντιγράψω το τηλεγραφικό κείμενο.
— Διαβάστε το! τούς είπε.
Μουρμούριζαν, μα κανείς δεν καταλάβαινε τίποτε.

Πίσω από όλους σε μία γωνιά είχε καθήσει ο Έλλην. Αυτός έκτυπα με γουρλωμένα τα μάτια και μ’ ένα χαμόγελο στα χείλη.

— Θά μās πητε αν αυτό το σημείωμα είναι γραμμένο στη γλώσσα σας.

— Όχι, απάντησαν όλοι.
“Ο Έλλην δεν απάντησε. Κύτταζε όμως ακόμη το κείμενο.

Ξάφνου σηκώθηκε από τη θέσι του και κάτι ψιθύρισε στον Κόδε.

— Πολύ καλά, μπορείτε να πηγαίνετε. “Ο αξιωματικός της ύπηρεσίας έχει επιφορτισθή να σας δώσει από μία λίρα στην έξοδο. Ευχαριστούμε! είπε ο Σέρ Ρέυνολντ.

“Εμειναν οι τρεις μόνον.
“Ο Σέρ Ρέυνολντ, ο Τόμ Κόδε και ο Έλλην βιοπαλαιστής.

— Είνε ελληνικά; τόν έρώτησε ο Τόμ Κόδε.

— Περίπου! ψιθύρισε.
— Πώς περίπου;
— Έλληνικά από την άναποδη.
— Τότε γράψτε στα ίσια το κείμενο και εγώ μās το μεταφράσετε.
— Είνε δύο-δύο λέξεις μαζί από την α-

— Να τις χωρίσετε μιά-μιά στα ίσια της.
Τότε ο Έλλην έγραψε με το μολυβάκι πάνω στο χαρτί:

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ «ΝΙΡΜΠΟΝΙΑ» Υ-
ΠΑΡΧΟΥΝ ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΑΣ ΜΕ
ΦΟΡΤΙΟΝ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΚΙΒΩΤΙΩΝ
ΟΠΙΟΝ ΣΤΟΠ ΜΟΛΙΣ ΦΘΑΣΩΜΕ ΑΓ-
ΓΛΙΚΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΣΑΣ
ΠΑΡΑΔΩΣΗ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ΝΥΧΤΑ
ΠΛΗΡΩΜΑ ΘΕΛΕΙ ΚΛΕΙΣΘΗ ΑΜΠΑ-
ΡΙΑ ΕΚΦΟΡΤΩΣΙΣ ΘΕΛΕΙ ΓΙΝΗ
ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΣΑΣ ΕΠΙ ΦΟΡΤΗ-
ΓΙΔΟΣ ΜΑΣ

— Πολύ ώραία! είπε μ’ ένθουσιασμό ο Σέρ Ρέυνολντ κι’ άνοιξε το συρτάρι του κι’ έδωσε δύο χαρτονομίσματα των 50 λιρών στον Έλληνα.

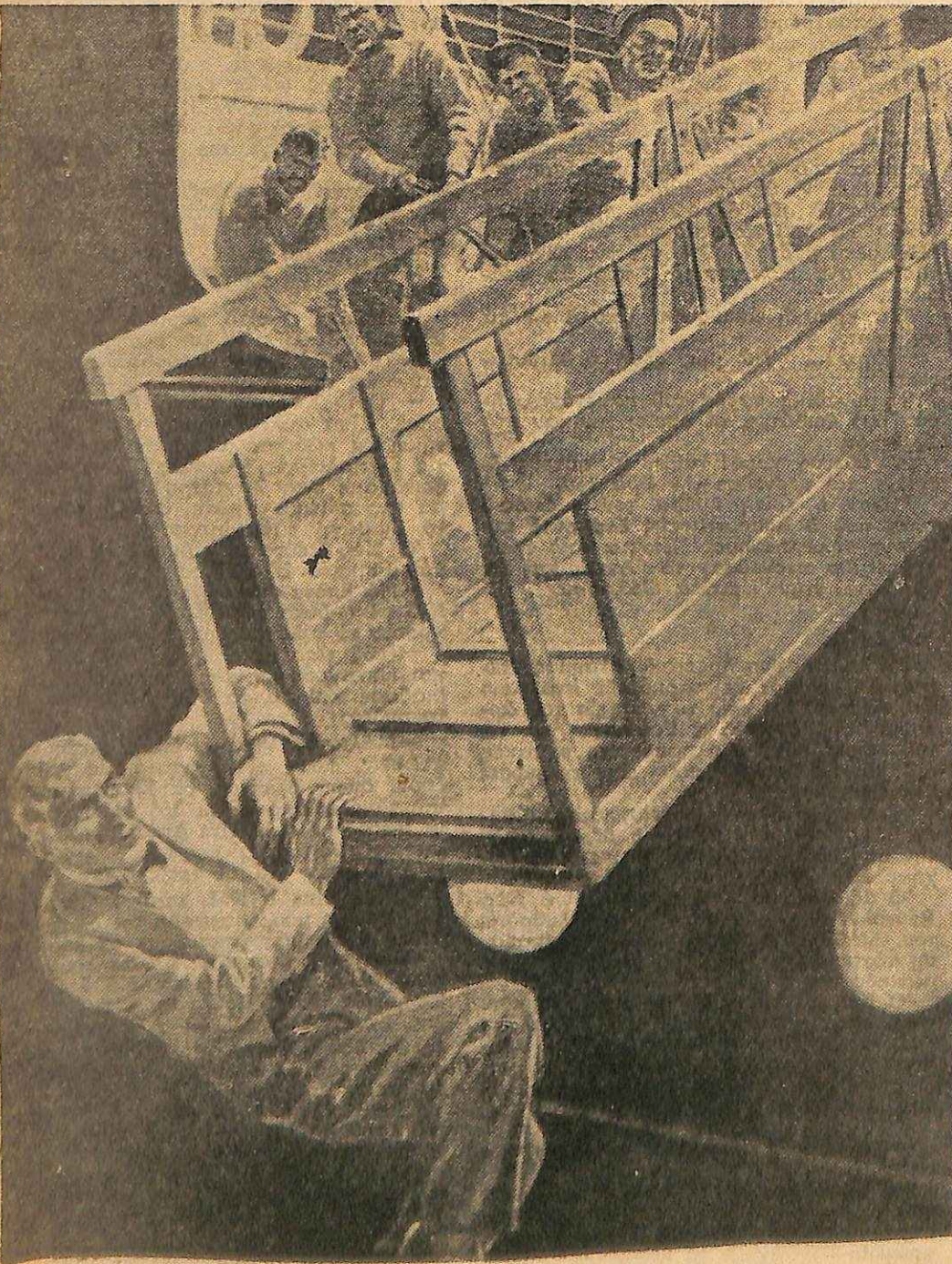
— Τό ένα χαρτονόμισμα είναι για τόν κόπο σας και τó άλλο για τήν έχεμύ-
θεία σας. Μπορούμε να βασισθώμε;
— Απολύτως, κύριοι.

Τού έδωσαν τó χέρι και μόλις έφυγε, ο Κόδε είπε:

— Υπέροχοι άνθρωποι αυτοί οι Έλλη-
νες.

— Και τίμιοι βιοπαλαισταί! Και τώρα;
— Τώρα;... είπε ο Κόδε και έγέλασε.

Τώρα έναπόκειται σε σάς να διατάξετε.

— Εύχαρίστως.
Δέν είπαν τίποτα άλλο, ούτε έδωσαν έξηγήσεις περισσότερες.
Έσφιξαν τó χέρι, χαμογέλασαν, ευχ-
θηκαν ó ένας στον άλλο «καλή άνταμ-
σι» και χώρισαν.

Τό «Νιρμπόνια» τώρα είχε περάσει τήν Έρυθρά Θάλασσα, τó Σουέζ, μπήκε στο κανάλι και βγήκε στο Πόρτ-Σαΐτ.
“Η Μεσόγειος είχε φορτούνα. Τό καράβι χοροπηδούσε.

Είχε βάλει ρότα κατ’ ευθείαν για τó Γιβραλτάρ.

Ξαφνικά τήν τρίτη ήμέρα ένα πραινό ένας ναύτης έθαλε τις φωνές.

— “Ανθρώπος στη θάλασσα! “Ανθρώ-
πος στη θάλασσα!

“Ο καπετάνιος πήρε τά γυαλιά του κι’ άρχισε να ψάχνη τή θάλασσα.

Κάπου μακριά άριστερά πράγματι φα-
νόταν ένα κεφάλι.

— Ρίχτε τή βάρκα στη θάλασσα! φ-
ναζε.

Τέσσερις ναύτες κατέβασαν τή βάρκα έμπήκαν μέσα και τράβηξαν στ’ άνοιχτο.

“Επειτα από ένα τέταρτο πλησίασαν τόν άνθρωπον και τόν μάζεψαν.

“Ήταν καίριος!

Μέ έντρηθας και μ’ ένα ζεστό ζω-
τόν συνέφεραν και άφου τόν έτοποθέτησαν σε μαλακό κρεβάτι, είδοποίησαν τόν κα-
πετάνιο ότι μπορούσε να μπη στην κα-
ρίνα του ναυαγισμένου.

“Ο Τζίμου Τόμσον φορούσε μαύρα γυα-
λιά όταν έμπήκε μέσα στην καμπίνα.

“Εκτύταξε τόν άνθρωπο που μόλις εί-
χε άνοιξει τά μάτια του.

— Πώς βρεθήκατε μέσα στη θάλασσα;
“Ο Τόμ Κόδε — γιατί αυτός ήταν — πη-
ρε μιά άναπνοή και ξανακτύταξε τόν κα-
πετάνιο.

Προσπαθούσε να δη τά μάτια του κάτω από τά μαύρα του γυαλιά.

— “Εφυγα από τó Λονδίνο και πήγα για τήν Αίγυπτο με τó άεροπλάνο μου.

Τό μηχανήμα χάλασε κι’ έπεσε στη θά-
λασσα. “Ημουνά ψηλά. Πρόφτασα και πη-
δησα. “Εχω πέντε ώρες στη θάλασσα.

— Είσατε Άγγλος;
— Μάλιστα. Άλλά πού βρίσκομαι;
— Σε άγγλικό έδαφος.

— Δόξα σοι ó Θεός. Είμαι ευχαρι-
σμένος γι’ αυτό. Σε ποió άτμόπλοιο;
— Στο «Νιρμπόνια».

— «Νιρμπόνια»; Δέν τώχω άκούσει α-
πό τó ύνομα.

— “Ισως... Γιατί τó καράβι μας τα-
δεύει διαρκώς τόν γύρο της Αμερικής;
Θέλετε να έπιστρέψετε στην Άγγλία;

— Θά σάς είμαι ύπόχρεως, μετά τó α-
τύχημα πού έπαθα. Μόλις φθάσωμε, θά
σάς κανονίσω τó ναύλο μου με μιά έπι-
γύη της Τραπεζής της Άγγλίας.

— “Ω, δέν είναι και άνάγκη, φτάνει ο-
σωθήκατε.

“Ο Τόμ Κόδε από τήν άλλη μέρα τó πε-
γυρνούσε πάνω στο κατάστρωμα.

Είχε προμηθευθή διάφορα ρούχα από τήν ντουλάπα του καπετάνιου.

Τό καράβι πέρασε τó Γιβραλτάρ και σε δύο μέρες μπήκε στα νερά της Άν-
γλίας.

Ξάφνου ένα βράδυ άκούστηκε ή σφ-
ρίχτρα του καπετάνιου.

Τό πλήρωμα μαζεύτηκε όλο στο κα-
τάστρωμα.

“Ο Κόδε παρακολουθούσε από μιά γ-
ωνία.

— “Ολοι στ’ άμπάρι της πλώρας. Θά-
λω να βάνετε όλες τις μπουκαλές που
φορτώσαμε μέσα σε σακκιά.

“Ανάψτε τά φώτα και τόν άνεμιστή-
ρα και κλείστε τ’ άμπάρι. Αύριο τó πη-
φτάνομε στο Μάντσεστερ και πρέπει
να είνε έτοιμα.

“Μην ξεχνάτε αυτό πού σάς έταξα.
“Επειτα ρώτησε ιδιαιτέρως τόν κα-
πετάνιο:

— Πού βρίσκεται ó ξένος;
— Στην καμπίνα του.

— Πολύ καλά.

Τό επικίνδυνο γεφύρι

Μικρά διηγήματα

“Ο Ζάν Μπάρκερ, διευθυντής των έρ-
γων τού χρυσωρυχείου της Όφειρ, κάθε
δυό μήνες έπήγαινε στη γειτονική πόλι
Σιλθερτόνη για να σηκώσει από τή Τρά-
πεζα χρήματα, με τά όποια θά έπληρωνε
τούς εργάτας. “Ήταν πρᾶγμα σπάνιο να
κάμει τó ταξείδι αυτό σε ώρισμένη ήμέ-
ρα, αλλά ó σκοπός των συχνών αυτών
ταξείδιων του ήταν εις όλους τούς κατοί-
κους της Νεβάδας γνωστός.

Μιά ήμέρα ó γιός του Μπάρκερ, ó
Τζίμ, ένα άγόρι δεκαπέντε έως δεκάξη
χρονών, έπιστρέφοντας από κάποια επί-
σκεψι πού είχε κάμει σ’ ένα γνωστό του,
τόν έπιασε ή νύχτα μέσα σ’ ένα δάσος
έξη χιλίομετρα μακριά από τó χρυσωρυ-
χείο.

Προχωρώντας τόν δρόμο πού θά τόν
έφερνε στο χρυσωρυχείο ó Τζίμ, έφθασε σε

Πράγματι ó Κόδε έσπευσε να χωθή στην
καμπίνα. Κι’ έπερίμενε τά γεγονότα να
επιλιχθούν μόνα τους.

“Από τó παραθυράκι όμως έβλεπε. “Ε-
βλεπε ένα φώς να πλησιάζη κι’ έπειτα ά-
πό λίγο έναν έλαφρό θόρυβο.

Δυό γάντσοι καρφώθηκαν πάνω στο
πλοίο και τρεις άνδρες ανέβηκαν από τή
θάλασσα.

Μιά εργασία γινόταν σιγανά πάνω στο
κατάστρωμα.

Ξεφόρτωναν τά 500 κιβώτια τó θπιο.

“Η δουλειά γινόταν με ήσυχία.

Είχαν κρεμάσει μιά γέφυρα κι’ άπ’
αυτήν κυλούσαν τά κιβώτια στα μαλακά
στη φορτηγίδα.

Μέσα στην ήρεμία της νύχτας ξαφνικά
άκούστηκε ένας τρομερός κρότος και άμέ-
σως κατόπιν ó ξερός κρότος ενός πολυ-
θώλου.

Φωνές, άντάρα, κυνηγητό, ή σφυρίχτρα.
Τό πλήρωμα γύρευε να βγη έξω.

Τ’ άμπάρι όμως ήταν κλειστό.

“Εξω, άνάμεσα στη θάλασσα, γινόταν
μάχη.

Τρία καταδιωκτικά είχαν βάλει στη
μέση τó πλοίο και τή φορτηγίδα και τó
φώτιζαν με τούς προβολείς.

Οι λαθρέμποροι γύρεψαν να χτυπή-
σουν, αλλά προτίμησαν να παραδοθούν.

“Ο καπετάνιος βρισκόταν στη γέφυρα,
ότε παρουσιάστηκε μπροστά του ó Τόμ
Κόδε.

— Κύριε, ή θέσις σας είναι στην καμ-
πίνα.

— Λυπάμαι πολύ, αλλά ή θέσις μου εί-
νε εδώ. Τόμ Κόδε, ντέτεκτιβ. “Ετοιμος να
σας συλλάβω.

Κι’ έβγαλε τις χειροπέδες.

“Ο καπετάνιος ώρμησε με μιά γροθιά,
γύρη από τήν άπόψησε ó Κόδε.

Είπε ότι θά πιανόταν άσφαλώς και
πρόσθεσε έξω ξεφεύγοντας για μιά στιγμή
πίσω από τόν Κόδε.

Τράβηξε προς τή γέφυρα του ξεφορ-
τωματος και κρεμάστηκε από τήν άκρη,
έτοιμος να πέση στη θάλασσα.

Δυό χέρια όμως γερά τόν πιάσαν από
τά πόδια και τόν τράβηξαν προς τó πα-
ραθυράκι.

“Ετσι τόν θρήκε ή άστυνομία των κατα-
διωκτικών κρεμασμένο και τόν συνέλαβε.

Βέβαια, ότε από άεροπλάνο είχε πέ-
σει ó Κόδε, ότε ναυαγός ήταν.

“Απλούστατα τόν έφερε ένα άντιτορπι-
λικό από τή Μάλτα.

Αμα είδαν τó καράβι από μακριά, ó
Κόδε ρίχτηκε στη θάλασσα κ’ έκαμε τόν
ναυαγισμό.

“Ήταν ή δωδεκάτη όταν έμπήκε ó Κόδε
στο γραφείο του Σέρ Ρέυνολντ.

— Συγχαρητήρια, Κόδε.

— Σε μένα; Όχι. Σε κείνον πού έξη-
γησε τó τηλεγράφημα. “Εγώ απλούστατα
κατέλεσα τó τεχνικόν μέρος της έργα-
σίας.

“Ήταν ή δωδεκάτη όταν έμπήκε ó Κόδε
στο γραφείο του Σέρ Ρέυνολντ.

— Συγχαρητήρια, Κόδε.

— Σε μένα; Όχι. Σε κείνον πού έξη-
γησε τó τηλεγράφημα. “Εγώ απλούστατα
κατέλεσα τó τεχνικόν μέρος της έργα-
σίας.

ΤΕΛΟΣ

Κλεφτρα άπ’ αγάπη

“Η κυρία Αμέλια, ευτυχισμένη μητέρα
της Λίδας Λίζας, είναι έξω-φρενών, γιατί ή
κόρη της πού εργαζεται άπ’ εδώ και ένα
μήνα στην Θεσσαλονίκη υπάλληλος σ’ ένα
κατάστημα νεωτερισμών δέν της έχει γρά-
ψει. Φαντασθήτε λοιπόν με τί χαρά αντί-
κρουσε τήν καλή φίλη της Λιζούλας της, τήν
Τερέζα.

— Είμαι ανήσυχη, Τερέζα μου, μ’ αυτό
τό κορίτσι. Είναι μιά βοδομάδα τώρα πού έ-
χει να μού γράψη.

— “Ήσυχάστε, κυρία Αμέλια. Σας φέρ-
νω νέα της.

“Αχ! κόρη μου, πές μου, είναι καλά;

— Πολύ καλά. Μάλιστα μου έγραψε να
μου δώσετε τήν γούνα της και τó καλό της
καπελλάκι και να τά πάρω μαζί μου, μιά
πού πάω και εγώ στη Θεσσαλονίκη. “Ετσι
αύριο τó πρωτό θά τά έχη.

— “Επί τέλους, κόρη μου, ήσυχασα. “Ελα
να σου έτοιμάσω τó πακέττο...

Και ή κυρία Αμέλια χωρίς διόλου να
διστάση, ξέροντας τήν αδελφική φιλία της
Τερέζας και της Λιζούλας, ευχαριστημένη
άπό τά νέα πού έμαθε, παρέδωσε τή γού-
να και τó καπέλλο.

Δέν είχε περάσει μιά ώρα, όταν ó ταχυ-
δρόμος της έφερε ένα γράμμα. “Ήταν της
Λίδας πού άνηγγελε πως τήν έπομένη γύ-
ριζε, να φιλήση τήν αγαπημένη της μαμά.

“Ωστε, ό,τι πρὸ όλίγου της διηγήθηκε ή
Τερέζα, ήταν ψέματα; “Εφαξε τó γράμ-
μα, έξακριβωσε τήν ημερομηνία πού ήταν
της προηγούμενης ήμέρας και τέλος πεί-
στηκε πως ή Τερέζα τήν είχε κοροϊδέψει
και τó χειρότερο: είχε πάρει τήν γούνα
και τó καπέλλο.

— Τώρα, τί θα πώ στη Λίζα;... σκέ-
φθηκε. Τί να κάνω; Πρέπει με κάθε τρόπο
να βρω τήν Τερέζα. Άλλά πού καθεταί;

Μόνο τήν ώρα πού φεύγει τó τρέινο για
τήν Θεσσαλονίκη θά τήν πετύχω.

Και χωρίς να χάση καιρό ντύθηκε γρή-
γορα-γρήγορα και έτρεξε στο σταθμό.

Με σφιγμένες γροθιές έψαξε ένα προς
ένα τά βαγόνια, αλλά ούτε ίχνος Τερέ-
ζας. “Απελπισμένη, κατακουρασμένη, με τó
κεφάλι κάτω, πήρε τó δρόμο του γυρι-
σμού.

“Απασχολημένη από τις κακές σκέψεις
πού τήν βασάνιζαν, κόντεψε να τήν πατήση
ένα τράμ και ένα κάρρο. “Εκανε να πε-
ράση στο άπέναντι πεζοδρόμιο, όταν σε
μιά στιγμή τó μάτι της έπεσε σ’ ένα ζευ-
γος πού περπατούσε μπρός της.

“Εκείνη φορούσε ένα ωραίο γουναικό
μ’ ένα έξ. ίσου ωραίο καπελλάκι, ενώ ó
νέος πού ήταν δίπλα της, κάτι της ψιθύρι-
ζε στ’ αὐτή κατευχαριστημένος.

Θέε μου! είπε ή κυρία Αμέλια, τó κα-
πέλλο και ή γούνα της Λίδας μου. Και χω-
ρίς να χάση καιρό έμπηξε μιά φωνή:

— Τερέζα, Τερέζα!...

“Η ξανθεία έρωτευμένη, στο άκουσμα του
ονόματός της γύρισε αδιάφορα πίσω της,
είδε τήν κυρία Αμέλια πού τήν πλησίαζε
όλοταχώς, κατάλαβε πως ή κατεργαριά
της είχε ανακαλυφθή και γυρίζοντας προς
τόν νέον κάτι τού ψιθύρισε στ’ αὐτή ενώ
μεγάλωνε τó βήμα της.

“Η κυρία Αμέλια, όμως, αποφασισμένη
να μὴ αφήση να της ξεφύγουν, ξεφυσών-
τας σαν φάλαινα, άρχισε να τρέχη πίσω
άπό τó ζεύγος, πού έβλεπε να φεύγη μπρός
της. Τό κυνηγητό έξηκολούθησε για λίγο,
όταν ó νέος αποφασισμένος να έχη μιά έ-
ξηγησι από τήν χονδρή κυρία πού χειρονο-
μούσε πίσω τους σαν τρελλή, στάθηκε ά-
πότομα, ενώ ή Τερέζα κίτρινη, με τó κε-
φάλι κάτω, περίμενε τó μοιραϊόν...

Μόλις πλησίασε ó όγκος της κυρίας Α-
μέλιας, ó νέος, χωρίς να ζητήσει έξηγή-
σεις, φώναξε θυμωμένος:

— Δέν μού λές, κυρά μου, μήπως τρελ-
λάθηκες;

— Παληοκλέφτρα, παληοκλέφτρα, άρχι-
σε να ούρλιάζη εκείνη, χωρίς να άπαντή-
ση στο νέο. Πήρες τού κοριτσιού μου τά

Ιεραπόστολοι στην Αφρική

Ανάμεσα στους άγριους της Μαύρης Ήπειρου

Η Γαλλική Ακαδημία των Ήθικων και Πολιτικών Επιστημών, απένειμε εδώ και λίγο καιρό στον επίσκοπο Έγκουάντ το πρώτο βραβείο για την άφοβη με την οποία εργάσθη για την επιβολή του πολιτισμού και την επικράτηση των χριστιανικών ιδεών στις άγριες φυλές της Κεντρικής Αφρικής.

Οι κίνδυνοι των ιεραποστολικών αποστολών στη Μαύρη Ήπειρο είναι τεράστιοι και καθέναν το ξέρει, ότι η συμμετοχή του προϋποθέτει ακόμα και τον θάνατο.

Εν τούτοις οι ιεραπόστολοι με ένθουσιασμό φεύγουν όλοι τους για την αφιλόξενο Αφρική, έχοντας υπό όψει τους μόνο, πως θα κατορθώσουν να σώσουν μεγαλύτερο αριθμό άγριων Ιθαγενών.

Η πρώτη αποστολή που εστάλη στην Κεντρική Αφρική στις αρχές του 19ου αιώνα, υπέκυψε ολόκληρη στον κίτρινο πυρετό. Κι' όσοι σώθηκαν απ' αυτόν, δεν γλύτωσαν από τα δόντια... των κανιβαλών. Έκατόμβες ολόκληρες προσφέρθηκαν στους κανιβαλούς της Δαχομέης.

Ο Αιδεσιμώτατος Π. Άλλαϊρ μόλις διέφυγε τον θάνατο.

Επιφορτισμένος να διεισδύσει σε μία περιοχή της Ουμπάνγκι, έντελως παρθένο ακόμη, έπεσε θύμα των άρχηγών της φυλής με αρκετά δώρα, ώστε να τον προδιαθέσει ευμένως.

—Δεν έρχόμαστε για πόλεμο, του είπε, έρχόμαστε για να γίνουμε φίλοι σας.

Οι διαθέσεις του άρχηγού δεν ήταν ευχρικές. «Οχι όμως και φιλικές, για να εμπνεύσουν εμπιστοσύνη στον ιεραπόστολο» — του προϊεραρχία να φωνάζουν, να κινούν τα δώρατά τους, ως πού στο τέλος επέτεθησαν να τον πιάσουν.

Πράγματα. Παληοκλέφτρα...

Δεν μπόρεσε να συνεχίσει. Ένας πόλις-μάν είχε αντίληψη της σκηνής και είχε πρέξει εν τώ μεταξύ.

Στο τμήμα, η Τερέζα με λυγμούς, διηγήθηκε την αλήθεια.

—Σήμερα θα έρχοταν ο άρραβωνιαστικός ντυμένος. Σκέφθηκα λοιπόν, να δακρύσω και ήθελα να το παρουσιάσω ως νικηφόρο την γούνα της φίλης μου Λίζας, που είχε στη Θεσσαλονίκη. Θα την επέστρεφα αβρίο, όπως θα έλεγα στην κυρία όλη την ιστορία...

Η κυρία Αμέλια ένω η μικρή έξηγοῦσε πως είχαν τα πράγματα αρχίσει να μαλακώνει, πού τέλος σκέφθηκε κι' αυτή πως είχε κορίτσι, πως η Τερέζα δεν έκανε τίποτε περισσότερο από ό,τι θα έκανε κάθε γυναίκα, τώες και η Λίζα της άκομης...

Όταν η Τερέζα τελείωσε η κυρία Αμέλια μόλις κατώρθωσε να κρατήσει τα δακρύα της. Παρεκάλεσε τον άστυνόμο να μην τιμωρήσει τη μικρή, ζήτησε συγγνώμην από τον άρραβωνιαστικό και στο τέλος πρότεινε να κεράσει μία μπύρα για να πάνε κάτω οι πίκρες...

Επειτα από δυό βδομάδες πού παντρεύτηκε η Τερέζα διάλεξε για κουμπάρα της την κυρία Αμέλια πού της έκανε ως δώρο μια ίδια χούνα με εκείνη της Λίζας

ΓΙΩΡΓΙΣ ΚΟ

ματών, δίνουν ένα δολλο. Η μικρότερη μονάδα του νομισματός των είναι οι ροί δολλοί. Και η μεγαλύτερη, η... λίνια τους να πούμε, είναι ένας έφρος μία κόρη 12—15 χρονών!

Και η πρωτότοπος αυτή μονάδα έλλη από χέρι σε χέρι, από φυλή σε φυλή, από χωριό σε χωριό και δεν θα ματήσει, παρά σαν καταντήση σωστό ρεϊπίο, σαν το ζώο, πού δεν έχει πια προσφέρει άλλο από το δέρμα του.

Και τότε, ώ! Τότε γίνεται η καταστροφή του... νομισματος με τη φωτιά ή το δόρυ...

Είς την ζωώδη αυτήν κατάσταση ο λιτισμός αγωνίζεται μ' όλες του τις νάμεις και το κακό έχει περιορισθεί τα πολύ.

Πολλοί υποβάλλουν το έρώτημα, αι Δυνάμεις, πού μοιράστηκαν με τους την Αφρική, δεν κατώρθωσαν να πολιτίσουν τις άγριες φυλές Μαύρης Ήπειρου;

Το πράγμα δεν είναι τόσο εύκολο, κατ' αρχήν παρουσιάζεται.

Ο Εύρωπαίος με το πολιτισμένο μυαλό και τα τεχνικά μέσα πού διαθέτει φυσικά πιά ισχυρό από τον άπο της ζούγκλας πού ως μόνο του έχει το τόξο και το δόρυ.

Η χρησιμοποίησις όμως της βίας μόνο αποτέλεσμα θα είχε να έξομα εκατομμύρια ανθρώπων και να έρξη ένα τεράστιο μέρος της Αφρικής.

Υστερα οι άγριοι θλιπόντας πού λευκοί τους έξοντωνουν δεν θα τους χοντο ποτέ σαν φίλους. Και το άποσμα θα ήταν αντίθετο του έπιδωανου.

Γι' αυτό η πολιτισμένη Εύρωπαιώνες αγωνίζεται με ειρηνικές μέθες να έξημερώσει και να εκπολιτίσει άγρια Αφρική. Και όπως είπαμε πάνω το κακό έχει κατά πολύ περσθρ

Κ. ΦΡΑΚΑΡΟ

Πόσοι Ιατροί υπάρχουν στη Γερμανία

Κάθε χρόνο εγγράφονται και νέοι στήμονες στη Γερμανία. Οι ιατροί υπερβαίνουν τον αριθμό. Κατά το 1933 υπήρχαν 7323 ιατροί. Από το 1900 μέχρι σήμερα βγήκαν 170.000 ιατροί. Αναλόνουν 1 ιατρός σε 400 κ. κους.

Ο υπερατλαντικός σιδηρόδρομος

Είς ο σιδηρόδρομος πού συνδέει Λίμα, η όποια είναι η πρωτεύουσα Περού, η αρχαία κοιτίς των Ινκας. Η γραμμή του σιδηρόδρομου είναι κορυφή παρά πολύ ύψηλη πού της μυθώδους διώρυγας της Γκαλάτς υπόσπου του τόπου εκείνου 5162. Οι έπιβάται κατά τη διάβαση ποντας την κάτω θέα, παθαίνουν αὐτή η σιδηροδρομική γραμμή ρεϊται ένα από τα μεγαλύτερα έργα κόσμου. Περιέχει 61 σιράγγες και φυρές. Είναι δε η μόνη γραμμή η είς ολόκληρο τον κόσμο έτοιμία κριβά κατά χιλιόμετρο.

Το «ναί»

Εκείνος.—Θάλεγες ναί, αν το δα να παντρευτούμε; Εκείνη.—Θά μού ζητούσε να τρευτούμε εάν σου έλεγα ότι θα λεγα το «ναί» αν μού ζητούσε να τρευτούμε;

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Σο ωραιοίερο ιππολικό μυθιστόρημα

ΤΟΝ ΣΟΝΑ ΚΑΡΗΤΟΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Η Ίωάννα νόμιζε ότι όσο πήγαινε κ' έχανε το λογικό της, ότι η τρέλλα την κυριεύε περισσότερο, έφ' όσον η Μαγδαληνή φαινόταν περισσότερο ήσυχη.

—Θεέ μου, Θεέ μου, παρακαλούσε, φώτισέ την τη δυστυχισμένη! Κάνε την να θυμηθώ κι' έπειτα θα με βοηθήσεις να ανακουφίσω την άπελπισία της!

Επειτα γύρισε στη Μαγδαληνή και της είπε:

—Πρέπει να φύγουμε, σου λέγω, πρέπει να φύγουμε όσο το δυνατό γρηγορότερο. Απόψε μάλιστα τη νύχτα! Πρέπει να φύγουμε, γιατί αύριο δεν θα έχουμε πια καιρό και δεν θα μπορούμε ούτε να σέ αποσπάσω από τον άνθρωπο αυτό πού σε κρατά φυλακισμένη εδώ, αφού σε έχει αρπάξει.

Περιμενε να ξυπνήση η κοιμισμένη μνήμη της Μαγδαληνής κι' εξακολούθησε με περισσότερο ζήλο:

—Θυμήσου, λοιπόν! Θυμήσου, τί είπα! Θυμήσου...

—Ναί, ναί... Θα σε βοηθήσω να θυμηθής τη ζωή και των δυό μας.

Γονάτισε μπροστά στη Μαγδαληνή και πήρε τα χέρια της ανάμεσα στα δικά της.

Ηλίτζε να μεταδώση στο μυαλό της τρελλής τη θύμησι και να έμψυχώση τη θολή σκέψη της.

—Μαγδαληνή, δεν έλησμόνησες, δεν μπορείς να έχης λησμονήσει ότι περάσαμε τα παιδικά μας χρόνια στην καλύβα. Στην καλύβα του πατέρα σου, του πατέρα σου πού με δόξαζε και μ' αγάπησε σαν να ήμουν κόρη του! Ναί, ναί, Ίωάννα, αυτά τα θυμάσαι πολύ καλά. Πώς θα μπορούσα αυτό να το είχα ξεχάσει;

Η Ίωάννα εξακολούθησε:

—Μαγδαληνή, αφού δεν έξεχασες πως ο πατέρας μου σ' αγάπησε, όσον αγαπούσε και μένα, τότε θέλω να μάθω αν θυμάσαι και τα ευτυχισμένα χρόνια πού περάσαμε μαζί...

—Οι δυό μας;

—Και ο Λουδοβίκος! Γιατί έπαίξε μαζί μας και ο Λουδοβίκος.

—Ο καλός έρμητης;

—Α! Βλέπω πως θυμάσαι επίσης τον καλό φίλο Ίωάννη Βαπτιστή! Α! Τότε δεν αμφιβάλλω πια για το μνημονικό σου. Οχι, δεν θέλω να πιστέψω ότι έλησμόνησες!

—Τί πράγμα, Ίωάννα;

—Πώς ο πατέρας μου συναίνεσε στον γάμο σου με τον Λουδοβίκο και τί παντρεύτηκες μ' αυτόν...

—Παντρεύτηκες, λές;

—Ναί, για θυμήσου πως ο έρμητης σ' ένωσε για όλη τη ζωή σας... Μαγδαληνή, είσαι παντρεμένη, παντρεμένη σ' αληθινά! Είσαι η αγαπημένη γυναίκα του Λουδοβίκου.

Η Ίωάννα σταμάτησε απότομα για να δει τι έντύπωνε έκαναν τα λόγια της στη Μαγδαληνή.

Η Μαγδαληνή είχε γίνει σιωπηλή. Μία αγωνία είχε κυριεύσει την ψυχή της Ίωάννας, γιατί δεν ήξερε τί άπάντησι θα της έδινε η τρελλή.

Ξαφνικά θυμήθηκε ότι έπρεπε να δονήση και μία άλλη χορδή της ψυχής της, τη χορδή του μητρικού φίλτρου.

—Μαγδαληνή, έφώναξε, δεν είσαι μό-

ναχά γυναίκα του Λουδοβίκου, αλλά είσαι και μητέρα. Ναί, μητέρα... Δεν μπορεί να λησμονήσες την κόρη σου! Τη Μαρία! Αχ, Θεέ μου, πως μπορεί μία μητέρα να ξεχάση το παιδί της!

Η Ίωάννα είχε φθάσει στο άκρον άωτον της αγωνίας της. Ηλίτζε η δυστυχισμένη ότι θα μπορούσε να γίνη κανένα θαύμα...

Εσφιγγε τώρα τη Μαγδαληνή πάνω στο στήθος της και άρχισε να της λέει, να της ψιθυρίζει όλα τα συμβάντα, εκείνα πού νόμιζε πως η έντύπωσις των θα της ξυπνούσε το μυαλό.

—Αλλά άδικα προσπαθούσε. Η Ίωάννα είχε πια άγριέψει. Δεν ήταν δυνατό, δεν ήταν δυνατό...

Πήδησε άπάνω και της φώναξε:

—Α, είναι πάρα πολύ. Μαγδαληνή, ακούσε με...

Βρισκόμαστε στην καλύβα. Ο Κλαύδιος, ο πατέρας μου, έπρόκειτο να σε οδηγήσει στο λιμάνι, όπου ένα πλοίο σ' έπεριμενε για να σε φέρη στην Αγγλία. Λοιπόν, Μαγδαληνή, αυτή η αναχώρησις δεν έγινε. Δεν έγινε γιατί ένας άνθρωπος έξ ονόματος του βασιλέως ήθελε να σε απαγάγη για να σε κάνει γυναίκα του.

Η Μαγδαληνή την κυττούσε με έκπληξι. Η δυστυχισμένη δεν θυμόταν πια αυτό πού ζητούσε να της θυμίση η κόρη του έυλοκόπου.

Η Ίωάννα άπελπισμένη άρχισε να περπατά πάνω-κάτω στο δωμάτιο σαν δαιμονισμένη.

Ξαφνικά σταμάτησε και με μάτια φλογερά έφώναξε:

—Δυστυχισμένη, έτσι τα έξεχασες όλα; Δεν θυμάσαι πια ούτε το παιδί σου; Ναί, το παιδί σου πού βάσταξε στην άγκαλιά μου μόλις γεννήθηκε και σου τώδωσα να το φιλήσής πρώτη, για να δεχθής πρώτα το μητρικό φίλημα;

Δυστυχισμένη, αυτό το κορίτσι είναι η κόρη σου, η Μαρία. Η Μαρία... Γιατί δεν με ρωτάς τί άπέγινε; Θυμήσου, λοιπόν! Θέλω να θυμηθής!

Είχε αρπάξει το χέρι της τρελλής και το κουνούσε, σαν να ήθελε να της ξυπνήση με το κούνημα το λογικό.

—Θυμήσου ότι ο μαρκήσιος παρουσιάστηκε σπiti μου, έκει κάτω στο Κρασού.

Ότι αυτός, οι φίλοι του και οι στρατιώτες κατέλαβαν την καλύβη μας.

—Θυμήσου ότι ήθελε να σε απαγάγη...

Ότι εγώ παρουσιάστηκα για σένα... Κι' αν δεν είχε πιά ο Μαδουρέν και με φώναζε με το πραγματικό μου όνομα, θα πετύχαινε το σχέδιό μου.

Η Μαγδαληνή τώρα φαινόταν ότι πρόσεχε τα λόγια της.

Η Ίωάννα άρχισε να παίρνει θάρρος.

—Τότε, Μαγδαληνή, ο μαρκήσιος για να εκδικηθώ, διάταξε να κρεμάσουν τον πατέρα μου στη μεγάλη βαλανιδιά πού βρισκόταν μπροστά στην καλύβη μας.

Παρά λίγο να τον κρεμόσαν, όταν παρουσιάστηκες εσύ και είπες ότι ήσουν εκείνη πού ζητούσαν.

—Α! Δεν μπορεί να ξεχάσες κι' αυτή τη σκηνή!

—Σε τράβηξαν! Γύρευες να αντίσταθής.

—Τότε ο μαρκήσιος διάταξε να βάλουν φωτιά στην καλύβη.

—Όταν είδες τη φωτιά, έβγαλες τρομερές φωνές. Ήθελες να τρέξεις μέσα στις φλόγες. Έφώναζες: «Το παιδί μου! Το παιδί μου είναι εκεί! Γλυτώστε το παιδί μου!»

Η Ίωάννα σταμάτησε. Η Μαγδαληνή σηκώθηκε και την άρπαξε από τη μέση.

Ένα δευτερόλεπτο αγωνίας πέρασε για την Ίωάννα, η όποια είχε πεισθί ότι επί τέλους ξύπνησε το μνημονικό της Μαγδαληνής.

Ξάφνου όμως ένοιωσε να παγώνει το αίμα της όταν άκουσε τη Μαγδαληνή να της λέγει:

—Α! Ίωάννα, έλα κοντά μου! Σ' έπιασε πάλι ο πυρετός... Έλα, αγαπητή μου! στο κρεβάτι μου ν' αναπαυθής... Θα ίδης ότι έπειτα από έναν καλό ύπνο δεν θα θυμάσαι πια το κακό αυτό όνειρο πού είδες... Έλα, Ίωάννα μου, έλα...

Η Μαγδαληνή έτράβηξε τη φίλη της από το χέρι.

Η Ίωάννα τραβήχτηκε πέρα με όρμη. «Όλοι οι άγώνες της ύπηρεσαν μάταιοι.

Ένοιωθε τώρα ότι και αυτή θα γινόταν τρελλή.

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Η Ίωάννα τραβήχτηκε πίσω σε μία άγωνία.

Ξαφνικά έκανε ελαφρό πήδημα προς την πόρτα. Άκουσε έναν ελαφρό θόρυβο βημάτων.

Την τρομερή απογοήτευσί της διεδέχθη μία έλπίδα, μία χαρά.

«Αυτός είναι!» ψιθύρισε.

Ανοιξε την πόρτα και βγήκε έξω.

Ερχόταν η σωτηρία της, έρχόταν ο κωδωνοκρούστης.

Είσε μία ανθρώπινη μορφή. Έπλησίασε.

Τότε εκείνος προχώρησε και την άρπαξε στην άγκαλιά του.

—Α! τρυφώνα μου, της είπε σιγανά, τώδεκα πως θα σε ξαναϊδώ.

Αυτό δεν το περίμενε η Ίωάννα. Άλλον περίμενε και άλλον βρήκε. Τόσο μεγάλη ήταν η απογοήτευσίς, αλλά και η έκπληξις της.

Αντί του κωδωνοκρούστη, ήταν ο μάγειρας.

Σκέφθηκε όμως μήπως ο κωδωνοκρούστης είχε έμποδιστή κι' έστειλε τον μάγειρα. Είχε πεποίθησι σ' αυτόν.

—Αν μού φέρατε καμιά καλή είδησι, μιλάτε γρήγορα.

Ο χοντρός μάγειρας την έσφιξε περισσότερο στην άγκαλιά του.

—Βέβαια και σου φέρνω καλή είδησι, αγαπητή μου.

—Μίλησε, λοιπόν, μίλησε! του είπε η Ίωάννα.

—Οχι εδώ! άποκρίθηκε με μυστηριώδες ύφος. Έδώ... μπορούν να μάς πιάσουν.

Ζητούσε να τραβήξη τη νέα προς το μέρος της σκάλας.

Εκείνη άντιστεκόταν.

—Ερχεσαι βέβαια εκ μέρους του.

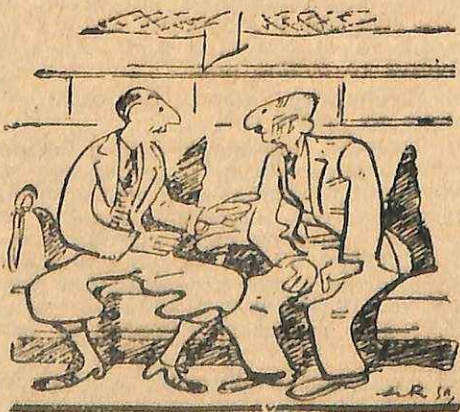
—Ερχομαι από μέρους μου, αγάδπ μου. Είχα μαράζώσει στα πόδια μου πού δεν σ' έβλεπα. Κι' έχω έτοιμάσει κι' ένα γεύμα όπέρου. Ένα όρτυκι με λαρόδι... ένα ψάρι μαγιονέζα... Τρέλλα, όπέρου! Έλα γρήγορα, το τραπέζι είναι στρώμενο. Πάμε κάτω.

Τη φορά αυτή η Ίωάννα γύρεψε να ελευθερωθί από την άγκαλιά του μάγει-

ποῦ.
— Δὲν θὰ σὰς ἀκολουθήσω! εἶπε μὲ ἀπόφασι.
Καὶ πῆγε νὰ φύγῃ, ὅτε μιά σκέψι πέ-
ρασε ἀπὸ τὸν νοῦ της.
Ἀφοῦ πιά βεβαιώθηκε ὅτι ἡ Μαγδα-
ληνὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἀποκτήσῃ τὸ μνη-
μονικό της, σκέφτηκε πὼς ὁ μάγειρας
θὰ μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήσῃ, ἔστω καὶ
ἂν ἐπρόκειτο μόνο νὰ δώσῃ εἰδήσεις
στον κωδωνοκρούστη.
Δὲν ἐδίστασε λοιπὸν νὰ ἔρθῃ πάλι κον-
τὰ στὸν μάγειρα καὶ νὰ τοῦ πῇ:
— Θέλετε νὰ μὲ λυπηθῇτε, κύριε;
— Ὅχι, θέλεις, περισσότερολα μου!
Τί πρέπει νὰ κάνω;
— Νὰ μὲ βοηθήσετε...
— Σὲ τί;
Συλλογίστηκε ὅμως ὅτι ἂν μιλοῦσε
γιατὶ τὴ Μαγδαληνὴ, ὁ μάγειρας ποῦ ἦ-
ταν ἀφωσιωμένος στὸν μαρκήσιο, θὰ πρό-
δωθε τὸ μυστικό της. Καὶ ἄλλαξε κου-
θέντα.
— Ἐξαναείδατε τὸν κωδωνοκρούστη
τοῦ Σάν Μερῦ;
— Γιατί μ' ἐρωτᾷς, χρυσό μου;
Καὶ σὺν τὰν εἶχε πιάσει ζήλεια.
— Ἀχ! Αὐτὸς ὁ κωδωνοκρούστης! Ὁ-
χι, δὲν τὸν ξαναείδα καὶ θὰ ἔκανε καλὰ
νὰ μὴν ξανάρθῃ.
Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ἀήσυχη, ταραγ-
μένη. Τί ἔχεις, λοιπὸν, ἀγάπη μου; Καὶ
σὲ τί μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος;
Μπορῶ νὰ κάνω πολλὰ ἐγώ. Εἶμαι ἕνας
παλιὸς ἀρχιμάγειρας τῆς Α. Μεγαλειό-
τητος τῆς Ἀννας τῆς Αὐστριακῆς.
Ἐγὼ νὰ ἰδοῦμε τί ἔχεις στὴν καρδιά
σου, τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα, πε-
ριστέρα μου;
Ἦταν τρομερὸ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅ-
τι ἡ ἀπελιπισμένη Ἰωάννα γυρεῖτε τώρα
σανίδα σωτηρίας ἀπὸ τὸν μάγειρα.
Δὲν τράβηξε, λοιπὸν, τὸ χέρι της ἀπὸ
τὸ δικό του. Ἀφῆσε νὰ τῆς τὸ χαϊδεύῃ.
Πῆρε θάρρος.
— Κύριε, εἶπε. Ἐχῶ ἐμπιστοσύνη σὲ
σὰς. Σὰς θεωρῶ ἕναν ἐντιμὸ ἄνθρωπο.
Ἀκοῦστε τὸ μυστικό ποῦ θὰ σὰς πῶ καὶ
ὀρκισθῇτε μου νὰ τὸ φυλάξετε.
Ὁ μάγειρος ἐσθίωσε μ' ἐπισιμότητα
τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ ἐμψύρισε:
— Νὰ μὴν πάω ποτέ μου στὸν Παρά-
δεισο, ἂν δὲν κρατήσω τὸ μυστικό ποῦ
ἀπαιτεῖς, κορίτσι μου! Τώρα μπορεῖς νὰ
μιλήσῃς σὺν τὰν ἡμῶν πνευματικός σου!
Ἡ Ἰωάννα ἐπίστεψε στὸν λόγὸ του.
— Κύριε, ἀρχισε, σὲ δυὸ μέρες ὁ μαρ-
κήσιος ἐλπίζω νὰ στεφανωθῇ τὴ Μαγδα-
ληνὴ Ντὲ Μπλανζίς.
— Πῶς ἐλπίζει! Ἀλλὰ ὁ γάμος αὐτὸς
εἶνε βέβαιος. Ποῖος λοιπὸν θὰ μποροῦσε
νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν τὸν γάμο;
— Αὐτὸς ὁ γάμος δὲν πρέπει νὰ γίνῃ!
εἶπε ἡ Ἰωάννα καὶ τοῦσφιξε τὸ χέρι.
— Ὡ! ὦ! ἐγέλασε ὁ μάγειρας.
Ἡ Ἰωάννα ἐξακολούθησε:
— Δὲν θέλω ἡ Μαγδαληνὴ νὰ στεφα-
νωθῇ τὸν μαρκήσιο. Θέλω νὰ κάμω τὰ
πάντα γιὰ νὰ ἐμποδίσω αὐτὸν τὸν γάμο.
Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε;
Ὁ μάγειρος ἀνεπήδησε.
— Ἐ; εἶπε. Πές μου τί γυρεύεις;
Ἡ Ἰωάννα ἀνάπνεε βαρεία. Ποτέ ἄλ-
λοτε δὲν εἶχε δοκιμάσει τέτοια συγκί-
νησι.
— Νά, εἶπε, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε
νὰ σώσω τὴ Μαγδαληνὴ, πρέπει νὰ μὲ
βοηθήσετε νὰ ἐμποδίσω ἕνα τέτοιο ἐγ-
κλημα.
— Μὰ ὁ βασιλεὺς ζητᾷ αὐτὸ τὸν γά-
μο. Αὐτὸς μονάχα μπορεῖ νὰ τὸν ἐμπο-
δίσῃ.
Ἐμφινικά μιά ιδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυα-
λό του. Καὶ ἀγκάλιασε τὴ μέση τῆς Ἰω-
άννας.
— Καὶ δὲν μοῦ λέτε τὴν αἰτία;
— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὴν πῶ!
— Διάβολε! Θὰ ἐκινδύνευα τὴ θέσι
μου ἂν σὰς βοηθῶ! τῆς εἶπε ὑποκρι-
τικά.
— Σὰς παρακαλῶ! εἶπε ἡ Ἰωάννα ἐ-
κπνόνοντας τὰ χέρια της.
— Ὁ πόνος σου μὲ συγκινεῖ, ἀγάπη

μου... Ἐχῶ βέβαια κάποιον καλὸ μέσον...
— Ὡ! μὴ διστάσετε...
— Ἀλλὰ... κινδυνεύω πολὺ! ἐπανέλα-
βε ὁ μάγειρας.
— Θὰ σὰς εὐνομιονῶ!
— Καυμένο μου κορίτσι... Βλέπω πὼς
εἶσαι λυπημένη. Ἡ καρδιά μου ραγίζει.
— Θὰ μ' εὐπλαχνισθῇτε ἔμένα καὶ τὴ
Μαγδαληνὴ, παρακαλοῦσε ἡ Ἰωάννα, ἡ
ὁποία ἐπίστευε ὅτι ὁ μάγειρας εἶχε συγ-
κινήσῃ.
— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. Θέλεις νὰ χάσω τὴ
θέσι μου;
Ἡ Ἰωάννα χαμήλωσε τὰ μάτια.
— Ἐστὺ... Γιὰ σένα θὰ κάνω τὰ πάν-
τα! ἀναστένανε πονηρὰ ὁ μάγειρας. Ἐ-
χω κάποιον μέσο.
— Ὡ, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! Ὁ Θεὸς
θὰ σὲ ἀνταμείψῃ γιὰ ὅ,τι θὰ κάνῃς γιὰ
μὰς...
— Ἀκουσε... Πρέπει ν' ἀποταθῶμε
στὴ βασίλισσα ὅχι τῇ νέᾳ... τὴν ἄλλη...
— Τὴν Α. Μ. τὴν Ἄννα τὴν Αὐστρια-
κὴ;
— Νά! Σ' αὐτὴν πρέπει νὰ διηγηθῇς
ὅ,τι ξέρεις γιὰ τὴ Μαγδαληνὴ.
Ἡ Ἰωάννα ἀνασκίρτησε.
— Ἡ βασιλομήτωρ εἶνε καλὴ καὶ δι-
καία... Καὶ ἂν κατορθώσῃς νὰ τὴν πεί-
σῃς, θὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμο
— Μὴ μὲ γελάσετε! Αὐτὸ θὰ ἦταν πο-
λὺ σκληρό!
— Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια, ἀγάπη μου!
— Ἀλλὰ πὼς νὰ φθάσω μέχρι τῆ βα-
σίλισσας;
— Νά, τί δὲν εἶνε εὐκόλο.
— Τότε δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ κατορ-
θώσω.
— Μοναχὴ, ὅχι!
Ὁ μάγειρας μεταχειριζόταν διπλωμα-
τία. Ἦθελε νὰ κάνῃ τὰ πράγματα δύσκο-
λα γιὰ νὰ κερδίξῃ ἔδαφος. Ἐκανε πὼς
σκεπτόταν.
— Θὰ γυμνασθῇ νὰ μὰς δεχθῇ ἡ βασι-
λισσα. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ δυσκολία. Γιατί
δὲν δέχεται εὐκόλα τὸν καθένα. Πάντως
ὅμως πρέπει νὰ δοκιμάσουμε. Ξέρω ἕ-
ναν τρόπο:
— Τὸν ξέρετε κα ἱμ' ἀφίνετε νὰ ὑπο-
φῆρω;
— Ἦσυχα, ἦσυχα, κορίτσι μου, εἶπε ὁ
μάγειρας παίρνοντας πατρικὸ τόνο. Δὲν
θέλω ἐγὼ νὰ βασανίζεσαι. Αὐτὰ τὰ ὠ-
ραῖα μάτια δὲν πρέπει νὰ κλαίνε... Ξέ-
ρω... ξέρω... Θὰ σὲ κάνω ἐγὼ νὰ φτάσῃς
μέχρι τῆς βασίλισσας.
— Σεῖς;
— Καὶ εἶμαι ὁ μόνος ποῦ μπορῶ νὰ τὸ
κάνω. Γιὰ χάρι μου οἱ φρουροὶ θὰ γίνουν
μαλακοί.
Τὸ χερράκι τῆς Ἰωάννας ἐσφίξε τὸ χον-
τρὸ χέρι τοῦ μάγειρα.
Ἐμφινικά τῆς εἶπε:
♦♦♦♦♦

ΕΝΑ ΑΤΥΧΗΜΑ

— Καὶ δὲν σὰς ἔτυχε ποτέ κανένα σι-
δηροδρομικὸ ἀτύχημα;
— Πῶς, κατὶ τὸ τρομερό. Κάποτε ἐνῶ
περνούσαμε μιά σκοτεινὴ γαλαρία ἀντὶ
νὰ φιλήσω τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου ἐφί-
λησα τὴ γρήνι πεθερά μου.

— Στὸ διάβολο νὰ πάῃ καὶ ἡ θέσι
μου. Φτάνει νὰ σὲ βοηθήσω. Σύνεσε
λοιπὸν. Θὰ σὲ ὀδηγήσω στὴ βασίλισσα.
— Πότε;
— Θὰ τὸ σκεφθῶ.
— Ὅχι, ὅχι, θὰ ἦταν πολὺ ἀργά
— Ὅμως...
— Πρέπει ἀμέσως νὰ ἐνεργήσουμε
— Ἀπόψε τὴ νύχτα. Τί σκέπτεσαι;
— Νά, ἀπόψε τὴ νύχτα.
— Θὰ ἤθελες...
— Θέλω, ὅ,τι μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ
Μαγδαληνὴ.
Ἐμφινικά ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ μάγει-
ρα. Πές μου, ποῦ πρέπει νὰ πάμε νὰ
ἰδοῦμε τὴ βασίλισσα;
— Βέβαια... ἔχουμε νὰ πάμε μακριά.
Ἡ βασίλισσα βρίσκεται στὴς Βερσα-
λλίες.
— Στὴς Βερσαλλίες; εἶπε ἡ Ἰωάννα
πογοητευμένη.
— Βέβαια, πρέπει νὰ φύγουμε ἀ-
ψε καὶ νὰ βροῦμε ἕνα ἀμάξι, εἶπε ὁ
μάγειρας στενοχωρημένος.
Ἡ Ἰωάννα μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ ἀ-
νία παρακαλοῦσε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ
νόμιζε ὅτι τῆς τὸν εἶχε στείλει ἡ
Πρόνοια.
Τέλος ὁ μάγειρας συγκάτενευσε.
— λαβε τὸ πῶς ὑποκριτικὸ ὕφος γιὰ νὰ
ἐξ ἡττῇ ἐνδιαφερόταν γι' αὐτήν.
— Θὰ κάνω ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ μὲν
— Ἄν δὲν ἐπιτύχωμε αὐτό, πιά δὲν
φταίω ἐγώ.
— Θὰ πετύχωμε! φώναξε ἡ Ἰωάν-
να. Ὁ κύριε δὲν θὰ τὸ ἐξάσῃ ποτέ,
ὀρκίζομαι γιὰ ὅ,τι κάνετε γιὰ μένα.
Κάθε ἄλλος θὰ ἐσυγκινεῖτο ἀπ' αὐ-
τὴ γυναῖκα, ἐκεῖνος ὅμως πονηρὰ ἐ-
πετο νὰ ἐκμεταλλεῖται αὐτὴ τὴν ἐλπί-
δα.
— Καλὰ, καλὰ, γι' αὐτὸ θὰ μιλήσω
ἀργότερα. Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νὰ
ἀμάξι. Καὶ δὲν εἶνε εὐκόλο... Θὰ δο-
μάσουμε.
— Ἐνα περίεργο συναίσθημα δοκίμα-
ς ἡ Ἰωάννα.
— Ἐλπίζω καὶ ἀμφιβολία!
— Ν' ἀνεβῇς νὰ φορέσῃς ἕνα παν-
τοφύλλι καὶ νὰ σκεπάσῃς τὰ μούτρα σου.
Ἡ Ἰωάννα ἔβριξε ἕνα βλέμμα εὐχα-
ρίσεως στὸν μάγειρα καὶ ἐξηφανίσθη.

Η ΠΑΓΙΣ

Ὁ μάγειρας ὅταν ἔμεινε μόνος, ἔ-
σε νὰ τρίβῃ τὰ χέρια του. Ἦταν ἐν-
δουληγμένος ποῦ τελείωσε τόσο εὐκόλο
τὸν γάμο.
Πῆγε καὶ βρήκε ἕνα φίλο τοῦ ἀμα-
τοῦ τοῦ ὑπεσχέθη ὅτι μέσα σ' αὐτὸ
τέταρτο θὰ ἦταν ἐτοιμος.
Ἡ Ἰωάννα σὺν ἀναμεταξύ εἶχε ἐ-
μασθῇ καὶ κατέβηκε σὺν κελάρι.
Τὴν πέρασε ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο, τοῦ
ποιοῦ ἡ πόρτα ἐβγαίνει στὴν αὐλὴ.
Μόλις βγήκανε, ἡ Ἰωάννα ἐρώτησε
— Δὲν βλέπω ἀμάξι!
— Εἶνε λίγο μακρύτερα.
Πράγματι ἡ ἀμάξα περίμενε
κάτω.
Ἀνέβηκαν.
Ὁ μάγειρας ἀνοίξε τὴ θυρίδα καὶ
χρῆσε κουβέντα μὲ τὸν ἀμάξια.
— Τὰ ἀλογὰ σου ἔφαγαν;
— Νά, καὶ μπόλικο.
— Τότε θὰ τρέξουν;
— Σ' ἂν ἀστραπή.
— Ξέρεις ποῦ πρέπει νὰ πάμε;
— Τὸ ξέρω.
— Ἐμπρός, τότε δρόμο!
Ὁ ἀμάξιας χτύπησε τὸ μαστίγιό
ἀερά καὶ τὰ ἀλογα ἄρχισαν νὰ τρέ-
ξουν μὲ κλασασμό.
Κατ' ἀρχὰς ὁ μάγειρας καὶ ἡ Ἰωάν-
να ἔμειναν σιωπηλοί.
— Τί εἶνε ἡ τύχη! συλλογιζόταν ὁ
μάγειρας. Παρὰ λίγο νὰ τὴν πᾶθω.
Ἐπειτα ἄρχισε νὰ κυττάξῃ πάλι
τὴ νέαν ποῦ ἔπεσε τόσο καλὰ στὴν
γίδα.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΚΑΒΑΛΛΑ

Οι κινηματογράφοι μας εὐρίσκονται αὐτὲς τῆς ἡ-
μέρας εἰς τὸ ἐνὶ τῆς προετοιμασίας των διὰ τὴν
καλλίτεραν χειμερινὴν ἐμφάνισίν των.
— Τὰ «Ὀλύμπια» μὰς ἐτοιμάζουν ἀληθινὰς ἐκ-
πλήξεις διὰ τὴν νέαν χειμερινὴν περίοδον. Ἡ φι-
λμικὴ διεύθυνσις των δὲν ἐφείσθη δαπανῶν καὶ κό-
πων διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν προβολὴν τῶν καλλιτέ-
ρων ταινιῶν τῆς τελευταίας παραγωγῆς ἀπὸ τῆς ὀ-
βυθίας των μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τῆς «Νύχτες Μό-
σχας, Καρίκα, Τραγούδι τοῦ Ἥλιου, Μεγάλος
Διάβολος σὲ μικρὸ παπούτσι, Ἀθλοῖο, Περιπλανώ-
μενος Ἰουδαῖος κ. ἄ.»
— Ἀλλὰ καὶ τὰ «Διονύσια» εἰς τὴν κομψὴν
σαλίταν των, καὶ αὐτὰ θὰ μὰς παρουσιάσουν ἀπὸ
τὴν δόξην των τὰ καλλίτερα ἔργα ποῦ θὰ προβλη-
θῶν εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰ εἶ-
νε καὶ τὰ ἑξῆς: «Βαρκάρης τοῦ Βόλγα, Νεκρὸς
κόμης, Νόκ-σούτ, Βασίλισσα τοῦ Βόλγα, Κόκκινος
Σουλτάνος, Ἐπαναστάτης, Κρυφὴ ἀγάπη κ. ἄ.»
— Πυρετωδὲς ἐπίσης ἐτοιμάζουν τῆς κομψῆς σα-
λίτας τῶν «Μεγάλη Λέσχη, Κωνσταντινουπολίται,
Ἰστορικὸν Ὑπαλλήλων, Κυβέλλεια, Φιλίππων, διὰ
τὴν θεοδὸν τοὺς θαυμάσιους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τώρα
ἰσχυροῦν... τὰ πόδια των.

ΒΟΛΟΣ

Ἡ πόλις τοῦ Βόλου γιόρτασε μὲ μεγάλη λα-
μπρότητα προχθὲς στίς 5—6 Ὀκτωβρίου τῆς ἐορτῆς
γιὰ τὰ πενήντα χρόνια ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς
Θεσσαλίας. Τὴν Κυριακὴν τὸ πρωὶ 6 τοῦ μηνὸς ἐ-
ψάλη ἡ δοξολογία στὸν Μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Ἀ-
γίου Νικολάου παρισταμένον τοῦ ὑφυπουργοῦ Ἐ-
θνικῆς Οἰκονομίας Κ. Γ. Κατάλη, τοῦ Νομάρχου
κ. Γεωργιόπουλου, τῶν πληρεξουσίων τῆς ἐπαρχίας
μας, τοῦ πληρεξουσίου Λαρίσης κ. Νικολαΐδη, τοῦ
πληρεξουσίου Σκοπέλου κ. Αἰγιαλίδου, τοῦ δημαρ-
χου κ. Σπυρίδου μετὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου
καὶ λοιπῶν Διοικητικῶν καὶ Στρατιωτικῶν ἀρχῶν.
Εἰς τὴν πρό τῆς Μητροπόλεως πλατεῖαν εἶχον πα-
ραταχθῇ οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων τῆς πόλεως μας
καὶ αἱ φιλαρμονικαὶ τοῦ Δήμου καὶ τῆς φρουρᾶς
Λαρίσης, καθὼς καὶ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἐρμού,
τῆς ὁδηγοῦσης στὸν Μητροπολιτικὸ ναὸ, εἶχε παρα-
ταχθῇ ἡ δύναμις τοῦ ἐν Βόλῳ Συντάγματος Σκα-
πανέων καὶ τμήμα τοῦ Προτύπου Τάγματος Εὐδῶ-
νων καὶ τὸ ὁποῖον ἀπένευε τιμὰς στοὺς ἐπισήμους.
Μετὰ τὴν δοξολογίαν οἱ ἐπίσημοι κατηύθυνθησαν
στὴν παραλία καὶ ἀνῆλθον στὴν ἐξέδρα τὴν στηθε-
σαν πρό τοῦ μεγάρου τῆς Ἐκδοτικῆς Τραπέζης καὶ
πρὸ τῆς ὁποίας παρετάχθησαν δὴ τὰ σχολεῖα. Ἀ-
κολούθως ὁ Γυμνασιάρχης τοῦ Γυμνασίου Θελέων κ.
Χατζηνικολάου ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡ-
μέρας ἀπὸ μικροφῶνον ἐξάρας τὸ ἔργο τῶν ἀπελευ-
θερωτῶν καὶ τὴν πατριωτικὴν τους δράσιν. Ἐπι-
κολούθησε παρέλασις ἡγουμένων τῶν Φιλαρμονικῶν.
Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρελάσεως τρία ἀεροπλά-
να περιπλαντοῦ ἀνωθεν τῆς πόλεως περὶ τὴν ἡμι-
σειαν ὥρα. Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη γεῦμα εἰς τὸ
«Πανελλήνιον» πρὸς τιμὴν τῶν ἐπισήμων ἐκ μέ-
ρους τοῦ Δήμου, ἐγείροντες προτάσεις ὁ Δήμαρχος
κ. Σπυρίδης, ὁ πληρεξούσιος κ. Σαμαούλης καὶ
ἄλλοι.
Τὸ ἀπόγευμα ἐτελέσθησαν ἀγῶνες εἰς τὴν παρα-
λίαν καὶ ἀκολούθως ἐχορεύθησαν διάφοροι τοπικοὶ
χοροὶ ἀπὸ μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου Θελέων καὶ εἰς
τούς ὁποίους παρέστη ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπισήμων
καὶ ὁ νέος Μητροπολίτης Δημητριάδης κ. Ἰωακείμ,
συγχαρεῖς τὰς μαθητρίδας γιὰ τοὺς χορευθέντας ὠ-
ραίους χορούς.
Τὸ βράδυ ἐφωταγωγήθησαν ἡ Δημαρχία, ὁ Μητρο-

ΑΡΤΑ

Τὴν 27ην Σεπτεμβρίου διοργανώθη ὑπὸ κυριῶν
καὶ δεσποινίδων τῆς κοινωνίας μας μεγάλη λαχειο-
φόρος ἀγορὰ ἣ ὁποία διήρκεσε τέσσαρας ἡμέρας
καὶ αἱ ἐκ τῆς ὁποίας εἰσπράξεις διετελέσθησαν διὰ τὴν
ἀγορὰν καὶ κατασκευὴν στολῶν τῶν μαθητῶν τοῦ
ἐν Ἀρτῇ Μουσικοῦ Σχολείου ὁ «Σκουφάς».
Ἡ ὥραία ἐορτὴ ἐσημείωσε θαυμασίαν ἐπιτυχί-
αν. Ἀπείρους κόσμος ἐπισκέφθη τὴν ἀγορὰν εἰς τὴν
ἥσαν εἶχον ἐκτεθῇ διάφορα εἶδη καὶ ἀντικείμενα
μεγάλου ἀξίας τὰ ὁποῖα εἶχον προσφέρει οἱ Ἀρ-
ταῖοι χάριν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀγορᾶς. Ἡ φιλαρμονι-
κὴ τοῦ Σχολείου μας ἀνήγγειλε τὴν ἐνάρξιν τῆς
ἐορτῆς καὶ αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες ποῦ εἶχον τὴν
προσδοκίαν εἰς τὸ ὥραϊον αὐτὸ ἔργον κατέλαβαν
ἀμέσως τὰς θέσεις των εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν θαυ-
μασίως διακοσμημένην.
Ἀναφέρομεν κατωτέρω τὰ δνόματα τῶν κυριῶν,
δεσποινίδων καὶ κιδῶν ποῦ ἐπράξθησαν διὰ τὴν
ἐπιτυχίαν τῆς ἀγορᾶς.
Κυρίαι: Νίτσα Ἀρῆ Βενέτη, Εὐτυχία Ν.
Γκατζίου, Λόρα Δ. Κεχαγιά, Κοῦλα Ε. Λαλάκου,
Καλλιόπη Θ. Κατσάου, Κοῦλα Ε. Κολοῦ, Να-
θαλία Ν. Μπιτζίλκη, Σαββόλα Ἀθ. Μπουκουγιάν-
νη Ἀννα Χρ. Παπακυριακοπούλου, Μάχη Χ. Πα-
παδοπούλου, Ἰουλίτσα Θ. Τσέτη.
Δεσποινίδες: Ἀθανασία Βήχα, Δανάη Βή-
χα, Εὐφροσύνη Κονάκη, Κική Κωνσταντίνου, Ἡρώ
Μητροπούλου, Νίτσα Μάνδηλα, Λόλα Παπαδόπου-
λου, Μαρία Ν. Παπανικολάου, Ἀγγελικὴ Ν. Πα-
πανικολάου, Μαρίκα Ν. Τρεζάνη, Τοῦλα Πολύζου,
Κοῦλα Πολύζου, Κουλίτσα Δ. Παπαδοπούλου, Ἀρ-
τεμῖς Σαμιάτη, Εὐτυχία Ἀν. Τσάνη, Πόπη Γ. Τσου-
τοῦλου.
Κόριοι: Δημήτριος Ἀγραφιώτης, Ἀρῆς Βε-
νέτας, Α. Βλάχος, Νικόλαος Γκατζίος, Κωνσταν-
τῖνος Δαμαντῆς, Εὐαγόρας Ζαγγός, Δημήτριος Κα-
ραγιάνης, Θεοφάνης Παλάκος, Ἀθανάσιος Μπουκου-
γιάννης, Ἰωάννης Παπαδοπούλου, Στέφανος Παπ-
πᾶς, Μιχαὴλ Ράπτης, Δημήτριος Σφήκας.
Ἡ ὥραία ἐορτὴ διήρκεσε ὡς ἀνωτέρω γράφομεν,
τέσσαρας ἡμέρας. Ἡ ἀγορὰ ἔκλεισε τὰς πύλας τῆς
τῆς νύκτας τῆς Κυριακῆς. Εἰς δὴν τὴν κοινωνίαν
μας αἱ ἀποδόσεις ὑπῆσαν ἀρισταί.

ΑΚΡΙΤΑΣ

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ:

ΑΛΜΑ

3.) Ο ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ

Διότι τὸ Χλωροδὸντ διατηρεῖ τὸ στόμα φρέσκο καὶ
καθαρό καὶ ἐτσι δίδει τὸ σωστὸ ἄρωμα τοῦ καπνοῦ.
Ἐκτὸς αὐτοῦ κάμνει τὰ δόντια κατάλευκα.
Ἡ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ, ἡ δραστικὴ οδοντοπαστα ἀπομακρύνει τὸ
ἀσχημὸ κίτρινο ἐπίστρωμα τῶν δοντιῶν καὶ κάμνει τὰ δόντια
συχνὰ καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης χρησιμοποίησεως κατάλευκα.

CHLORODONT

πολιτικὸς ναὸς, ἡ παραλιακὴ δδὸς, καθὼς καὶ τὰ
λοιπὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικά καταστήματα. Ἐγινε
λαμπαδηφορία καὶ ἐκαύθησαν ἀπὸ τὰς φορηγίδας
τοῦ λιμένος διάφορα βεγγαλικά.

ΤΕΛΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΒΕΡΡΟΙΑ

Τὴν παρελθούσα Κυριακὴν τὰ μέλη τῆς Χ. Ε. Ο. Β.
ἐξέδραμον εἰς τὰ χωρία τῆς πόλεως μας πρὸς
ἐξάνον διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀνασκητικῆς
τῆς Βερροίας Μητροπόλεως, ὅπου κατὰ τὴν ἀλυσιν
τῆς Βερροίας εἶχον σφαγῇ ὁ Μητροπολίτης καὶ οἱ
δημογέροντες.
Ὡς μέλη ἦσαν:
Οἱ κ. κ. Γουδῆς Γ. πρόεδρος τῆς Χ. Ε. Ο. Β.
Γιόλιος Ν., Λυράκης, Κοντογιωργάκης, Ποζίδης
Γαυλῆς, Καπετάνιος Χρόνης Κ. Γεροκίρης, Χ.
Νικολάκης, Μάντης, καὶ αἱ κυρίαι Ζαφούρα, Κον-
τούλα, καὶ πολλὰ ἄλλα μέλη τῆς Χ. Ε. Ο. Β.

ARTI

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν
τὰ βάψετε μὲ:
δὲν ξεβάφουν ποτέ.

ΔΕΛΤΙΟΝ

τοῦ Β' διελίου
«ΟΙ ΘΑΙΜΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ»

Ἱατρός Ἀ. Μ. Σφακιανάκης, Σωκράτους 30 Ἀθῆναι Νοσήματα Ἐσπερικά Νοσήματα παίδων.	Ἱατρός Χρήστος Δρακάκης Χαβρίου 2, Ἀθῆναι Δερματικά, Ἀφροδίσια Γυναικολογικά.
--	---

πλέον δε κάθε αγοραστής του ΜΟΔΕΡΝΟΥ ΑΡΩΜΑΤΟΣ «ΡΕΕ» ενδιαφέρεται όχι μόνον εις το να κάνει πωλήσεις δια των εαυτών του και προς όφελός του, αλλά επίσης και εις το να πείσει τους αγοραστές του να εξακολουθήσουν εντακτικώς τας προσπάθειάς των δια νέας πωλήσεις. ΠΡΕΠΕΙ να μελετήσετε καλώς το ΠΛΑΝΟ «ΡΕΕ» (να το σπουδάσετε μάλλον) και τότε θα παρατηρήσετε και θα πείσθητε ότι επιτυγχάνει καταπληκτικά αποτελέσματα με απλή και βετικήν μέθοδον, την ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗΝ ἀκρίβειαν της οποίας θα επικυρώσει ένας ολόκληρος κοινός λογιστής. "Ας αναφερθῇ παρεμπιπτόντως δια την ἀκρίβειαν, ότι δεν ἔχετε να κἀμετε καμμίαν πραγματικὴν πώλησιν, τὴν ὅποιαν ἴσως μερικοὶ (κακῶς βέβαια), θεωροῦν ὡς μειωτικήν. Ἀπλῶς θα διαπιστώσετε το σχετικὸν πρόσωπον με τὰς ὀφελείας τοῦ ΠΛΑΝΟΥ «ΡΕΕ» καὶ θα μεσολαβήτε εἰς τὸ νὰ ἀγοράσῃτε ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ τὸ ΜΟΔΕΡΝΟ ΑΡΩΜΑ «ΡΕΕ», μεταχειριζόμενος τὸ Δελτίον σας. Αὐτὸ ἀρκεῖ δι' ἐξασφάλισίν του καὶ ἐξασφάλισίν σας.

ΕΙΜΕΘΑ ΣΥΜΦΩΝΟΙ.

Ἰδιεπαίρους ἀς σημειωθῶν προσεκτικὰ τὰ ἀκόλουθα :

1. — Ἐάν δὲν συμπληρώσετε τὸ ὄνομα σας καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ Μητρώου σας ὡς κάτωθι ἐπὶ τοῦ Δελτίου τῶν Ἑγκυκλίων τῶν διατιθεμένων ἀπὸ ΣΑΣ, αἱ προμήθειαι ἐπὶ τῶν πωλήσεων τούτων ΔΕΝ θὰ πιστωθῶν εἰς τὸν λογαριασμὸν σας. Ἐπίσης καὶ ἀνακοινώσεις σας πρὸς τὰ Γραφεῖα μας πρέπει νὰ φέρῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ Μητρώου σας.

2. — Αἱ ἄμεσοι προμήθειαι σας, καθὼς καὶ αἱ ἔμμεσοι τοιαῦτα ἀρχίζουν με βᾶσιν τὴν τετάρτην πώλησιν σας καὶ περαιτέρω. Αἱ προμήθειαι τῶν 3 πρώτων πωλήσεων σας ἀνήκουν εἰς ὅτινα σας παρέδωκε τὴν Ἑγκυκλίον κατὰ τὴν ΤΕΤΑΡΤΗΝ πώλησιν του.

3. — Αἱ προμήθειαι σας πληρώνονται κατὰ 15θήμερον καὶ κατὰ Σάββατον. Διὰ τὴν ἐπαρχίαν θὰ στέλλωνται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

4. — Ὅλα τὰ ἐμβάσματα σας διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ΜΟΔΕΡΝΟΥ ΑΡΩΜΑΤΟΣ «ΡΕΕ» θὰ ἀπευθύνονται εἰς τὴν Διεύθυνσιν «ΡΕΕ» Προϊόντα, Κολοκοτρώνη 29 (Ἰσόγειον Στοᾶς) ΑΘΗΝΑΙ.

5. — Αἱ 3 Δραχμαὶ εἰς Γραμματόσημα πρέπει νὰ στέλλωνται ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΩΣ μαζί με κάθε 50δραχμὸν διὰ τὴν ἀγοράν τοῦ ΜΟΔΕΡΝΟΥ ΑΡΩΜΑΤΟΣ «ΡΕΕ» καὶ αὐτὸ δι' ἄξιαν καὶ ταχυδρομικά. ΚΑΘΕ 10 ζητηθεῖσιν ἔγκυκλιον. Ἐάν θέλετε ἄλλα 10, θὰ στείλετε ἑτέρας 3 Δραχμάς.

6. — Κρατοῦμεν ἀκριβῆ λογαριασμὸν ἐπὶ ὧν ἐὼν παραγγελιών καὶ τῶν ἀναλογουσῶν προμηθειῶν τῶν πελατῶν μας. Οἱ λογαριασμοὶ μας κρατοῦνται ἀπὸ λογιστὴν ἐξέπ. ΔΥΝΑΣΘΕ ὁποιοσδήποτε καὶ ὁποτεδήποτε νὰ μᾶς ἐλέγξητε ἀυτοπροσώπως ἢ δι' ἀρμοδίου λογιστοῦ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

7. — Ἡ παροχὴ προμηθειῶν εἰς τοὺς προμηθευμένους καὶ διαθετόντας τὸ ΜΟΔΕΡΝΟ ΑΡΩΜΑ «ΡΕΕ» σταματᾷ αὐτομάτως με τὴν διὰ κάθε ἑγγραφῆν Μητρώου παροχὴν προμήθειας μέχρι τοῦ ποσῶ 10.000 δραχμῶν, ΜΑΞΙΜΟΥΜ. Ἐπαναρχίζει ὅμως, ἐάν ἐπιθυμήτε τοιοῦτον, με νέαν ἑγγραφὴν εἰς τὸ Μητρώον. Εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ κάμετε ὅσας ἐγγραφὰς θέλετε.

8. — ΤΟ ΜΟΔΕΡΝΟ ΑΡΩΜΑ «ΡΕΕ» πωλεῖται, παραδίδεται καὶ ταχυδρομεῖται ΜΟΝΟΝ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας. Οἱ συστήνοντες καὶ πωλοῦντες διὰ τῶν Ἑγκυκλίων ΔΕΝ δίδουν τὸ Ἀρωμα, οὔτε εἰσπράττουν λεπτὰ. Αὐτὸ γίνεται ΜΟΝΟΝ στὰ Γραφεῖα μας.

9. — Οἱ φίλοι μας τῶν ἐπαρχιῶν, ἀς μὴ καλῶνται ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν. Τὰ πράγματα εἶνε ἀπλούστατα. Ταχυδρομοῦσι τὰς παραγγελίας τῶν μετὰ ἀντίτιμον καὶ ΗΜΕΙΣ σφροντίζομεν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἄς συμπληρώσουν ἐν τάξει τὸ Δελτίον τῶν καὶ δὲ κοινοῦνται ἡσυχῶν.

Μὴ μᾶς ζητήσετε ἀποστολὰς ἐπὶ ἀντικαταβολῇ, θὰ σὰς κοστίζῃ τὰ διπλάσια καὶ ἐπὶ πλέον θὰ μᾶς μπερδεύετε.

Ἰδοὺ πῶς θὰ δουλεύουν αἱ προμήθειαι παντὸς προμηθευμένου καὶ συστήνοντος τὸ ΜΟΔΕΡΝΟ ΑΡΩΜΑ «ΡΕΕ» μετὰ τὴν τρίτην ΑΜΕΣΟΝ πώλησιν του καὶ πᾶσαν διαδοχικὴν ΕΜΜΕΣΟΝ τοιαύτην. Τὸ κατωτέρω παράδειγμα ἀναποκρίνεται με ἀκριβείας ἀριθμοὺς μέχρι τοῦ πέμπτου μόνον σταδίου πωλήσεων καὶ με τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι καθε ἀγοραστής μέχρι τοῦ πέμπτου αὐτοῦ σταδίου θὰ διαθέσῃ ἀπὸ 1 φιαλίδιον ΜΟΔΕΡΝΟΥ ΑΡΩΜΑΤΟΣ «ΡΕΕ» εἰς 3 τοῦλάχιστον ἀγοραστὰς φίλους του.

1ον ΣΤΑΔΙΟΝ. Διαθέτετε 1 φιαλίδιον «ΡΕΕ» (ἐπιπροσθετως μετὰ τὸ 3ον). Κέρδος ΣΑΣ Δρ. 20.

2ον ΣΤΑΔΙΟΝ. Ὁ ἀγοραστής τοῦ «ΡΕΕ» διαθέτει 3 εἰς φίλους του. Κέρδος ΣΑΣ Δρ. 60.

3ον ΣΤΑΔΙΟΝ. Οἱ ἀγοραστὰς τῶν 3 «ΡΕΕ» διαθέτουν 3 ἀκόμη ἑκάστος. Κέρδος ΣΑΣ Δρ. 180.

4ον ΣΤΑΔΙΟΝ. Οἱ ἀγοραστὰς τῶν 9 αὐτῶν «ΡΕΕ» διαθέτουν 3 ἑκάστος. Κέρδος ΣΑΣ Δρ. 540.

5ον ΣΤΑΔΙΟΝ. Οἱ ἀγοραστὰς τῶν 27 αὐτῶν «ΡΕΕ» διαθέτουν 3 ἑκάστος. Κέρδος ΣΑΣ Δρ. 1620.

ΑΛΛΟΙ πωλοῦν καὶ ΣΕΙΣ παίρνετε ΟΛΙΚΟΝ ΚΕΡΔΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ Δρ. 2420 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.....

Βλέπετε τί μπορεῖ νὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν συμβολὴν σας διὰ τὴν διάθεσιν καὶ ΕΝΟΣ μόνον φιαλίδιου μετὰ τὸ τρίτον ; Σκεφθῆτε ἐάν διαθέσετε περισσότερα... Πάντως δὲν προεξοφλοῦμεν ὅτι ὅλοι οἱ ἀγοράζοντες τὸ ΜΟΔΕΡΝΟ ΑΡΩΜΑ «ΡΕΕ» θὰ εξακολουθοῦν νὰ διαθέτουν τὸ Προτὶν μας εἰς ἀδιάσπαστον ἄλυσσον ἐνθέρμων πελατῶν καὶ φίλων τῶν, οὔτε σκοπεύομεν νὰ σὰς κάμωμεν νὰ φαντασθῆτε ὅτι ΑΜΕΣΩΣ αὐριοὶν θὰ γίνετε πλούσιοι ΧΩΡΙΣ προσπάθειαν. Ὁ σκοπὸς μας εἶνε ἄφ' ἐνὸς νὰ διημιώσωμεν ἕνα πραγματικὸν ἀξιόλογον ΑΡΩΜΑ, τὸ ὁποῖον σὰς πληρώνει κατ' ἀρχὴν διὰ τὰς 50 δραχμάς σας (ὄντες βέβαιοι ὅτι θὰ πληρώνετε παντοῦ 50 δραχμὰς γιὰ ἕνα τέτοιο φιαλίδιον με πολὺ χειρότερον ἴσως Ἀρωμα), ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ μοιρασθῶμεν με τὸ ΠΛΑΝΟ ΡΕΕ τὰ κέρδη τὰ ἐπακολουθοῦντα ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως τὰς πωλήσεις σας διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν ὡς συνεπαίρους μας. ΚΑΙ ΕἰΝΕ ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ. Ἡ κοινὴ λογικὴ μᾶς λέγει, ὅτι τὸ ΠΛΑΝΟ ΡΕΕ εἶνε δημοφιλέστατον καὶ ὅτι ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΤΑΤΑ ποσὰ δύναται νὰ κερδηθῶν σχετικῶς ἀκόπως, ΑΠΟ ΑΝ-

ΔΡΑΣ, ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ, διὰ τὴν διαθέσεως τοῦ ΜΟΔΕΡΝΟΥ ΑΡΩΜΑΤΟΣ «ΡΕΕ» εἰς πρόσωπα πού ἀναλαμβάνονται τὸν ρόλον τῶν καὶ προσπαθοῦν διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Πλάνου καὶ τοῦ ΜΟΔΕΡΝΟΥ ΑΡΩΜΑΤΟΣ «ΡΕΕ».

Ἐχετε ἐμπιστοσύνην καὶ εἰς τὸν ΕΥΑΝΤΟΝ ΣΑΣ καὶ εἰς ΗΜΑΣ καὶ θὰ ἐπιτύχετε. Ἄλλως τε δὲν ἔχετε νὰ χάσετε ΤΙ ΠΟΤΕ. Δὲν μπορεῖτε νὰ χάσετε. Δοκιμάσατε ἀμέσως ΣΗΜΕΡΑ μάλιστα τὸ ΜΟΔΕΡΝΟ ΑΡΩΜΑ «ΡΕΕ» καὶ τὸ ΠΛΑΝΟ τοῦ θὰ σὰς φέρῃ τὴν εὐτυχίαν.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΟΔΕΡΝΟ ΑΡΩΜΑ «ΡΕΕ»

Εἶνε τὸ ΝΕΟΝ ΑΡΩΜΑ γιὰ ὅλους. Ἰσοδύναμον δι' ἄνδρας καὶ γυναῖκας, Γλυκὸ καὶ τικτὸ σὰν φυσικὸν τραγούδι. Ἐγγίζει, σκλαβώνει μετὰ τὴν ψυχὴν. Τὸ Ἀρωμα τῆς ὠμορφίας τοῦ ἐξαιρετοῦ ἐκατομμυρίου εἰς τὴν Ἀμερικὴν. ΔΕΚΑΠΛΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ, ἀεῖζει τὸ βάρος του εἰς χρυσὸν καὶ πωλεῖται ΜΟΝΟΝ πρὸς 2 1/2 δραχμὰς τὸ γράμιον. ΔΕΙΓΜΑ ΔΩΡΕΑΝ. Ζητήσατέ το. Δοκιμάσατέ το. Αἰσθανθήτε το.

Κύριε Ἀνθρώπε !

ΚΑΤΕΧΕΤΕ ΤΟ ΠΙΟ ΜΟΔΕΡΝΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΑΡΩΜΑ

ἐν συνδυασμῷ με ΤΟΝ ΠΙΟ ΜΟΔΕΡΝΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΕΥΚΟΛΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ

Υπάρχει κανεὶς πού θὰ τὰ περιφρονῇ ; Κύριε Ἀνθρώπε. Ἐάν ἔχετε μίαν ὁποιοδήποτε ἀπορίαν διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ΠΛΑΝΟΥ «ΡΕΕ», αὐτὸ ἄς μὴ σὰς κώλυμα. Ἡ βασισθῆτε στὴν ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗΝ λειτουργίαν του, ἡ ἐλάτε στὰ Γραφεῖα μας ὅπου εἰδικὴ ὑπηρεσία θὰ νὰ σὲν διαθεσίαν σας διὰ νὰ σὰς καταστήσῃ.

Κύριε Ἀνθρώπε. ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ. Κάθε πελάτης μας ἔχει πλήρες δικαίωμα ΩΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΣ ΜΑΣ νὰ μᾶς ἐλέγξη ὁποτεδήποτε παρουσιαζόμενος εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀτομικῶς ἢ ἀρμοδίον λογιστοῦ. Εἴμεθα ΠΡΟΘΥΜΟΙ πάντοτε καὶ εἴμεθα ΣΥΜΦΩΝΟΙ πάντοτε. Κύριε Ἀνθρώπε ! Βισσθήτε, ἐλάτε ἢ σταλέτε ΑΜΕΣΩΣ.

«ΡΕΕ» ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Κολοκοτρώνη 29 (Ἰσόγειον Στοᾶς) ΑΘΗΝΑΙ.

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ συμβουλίου τῶν ἱατρῶν μας

ΣΤΕΦΟΝ Χ. — Πολὺ πιθανὸν νὰ πρόκειται περὶ ὑποτροπῆς τῆς παλαιᾶς σας παθήσεως. Πρέπει εἶναι νὰ κάμετε μίαν μικροβιολογικὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐξεργασμένου ἐκκρίματος. Ὁποσοδήποτε καὶ ἡ τοιαύτη ἐργαστηριακὴ διαπίστωσις καὶ ἡ μετέπειτα θεραπεία χρειάζονται προσοφύνην εἰς εἰδικὸν ἱατρόν πρὸς τακτικὴν καὶ συνεπῆ ἱατρικὴν ἐργασίαν. Ἀπὸ τῶν σπηλαίων τοῦ περιόδικου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ ἑπαρκῶς διὰ τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν σας.

ΓΩΓΟΝ. — Λουτρά νὰ κάμετε τοῦλάχιστον τρεῖς ἑβδομάδας. Ἐπίσης συμπληρωματικῶς νὰ κάμετε μαζί με τὰ ἄλλα καὶ τρεῖς διπλὰς ἐνέσεις καθ' ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς ἐκ τῶν :

Testosan - Fort

Ἡ θεραπεία σας νὰ εξακολουθήσῃ ἐπὶ ἕνα τοῦλάχιστον μῆνα καὶ πάλιν μᾶς γράφετε.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΝ - ΚΑΡΙΠΕΝΗ ΣΙΟΝ. — Πρέπει νὰ κάμετε ὅτι μπορεῖτε διὰ νὰ θελήτε ὑπὸ συστηματικὴν θεραπείαν εἰδικὸν ἱατρόν. Τὰ ἄλλα εἶνε σχεδὸν ἀρλόγητοι. Ἐάν αὐτὸ ὅμως εἶνε τελειῶς ἀδύνατον, τότε εἰσάγετε κάθε θράδου ἐντὸς τοῦ πάσχοντος σωλήνος, ἡλιομένον δι' ὀλίγης θαζελλίνης ἀνὰ ἓξ τῶν :

Partagon «Sandoz»

Ἐσωτερικῶς δὲ λαμβάνετε κατὰ ἐναλλάσσομενας χρονικάς περιόδους τὰ ἑξῆς δύο φάρμακα (πρώτον τὸ ἕνα καὶ ὅταν αὐτὸ σωθῇ τὸ ἄλλο καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς) :

Neo-tropine Schering 1 boit

Δ. Σ. 4 τὴν ἡμέραν.

Blen de methylene gr. 0,03
Benzoite de soude > 0,20
Urotropine > 0,30
Pour 1 cachet E. F. No 20

Δ. Σ. 4 τὴν ἡμέραν.

Πίνετε ἀγριαῖαν. Ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη, τὰ ἀλκοολα, καὶ τὴν ἡλιαντά. ΛΕΥΚΟΝ ΟΓΚΟΝ. Κοράνην. — Βλάπτει, θάλαπτε, βλάπτει. Ἀφήσατε τὸν ἑαυτὸν σας ἡσυχον νὰ εὐρίσκη ἑστὸ μόνος του διέξοδον. Σιγά - σιγά θὰ πάσχει νὰ σὰς ἐνοχλῇ, ἐκτὸς ἀν δὲν παύσετε νὰ τὸν ἐνοχλεῖτε σέως. Λαμβάνετε ἐσωτερικῶς τρεῖς τῆς ἡμέρας, πρὸ φαγητοῦ μὲν ἀνὰ ἓν κοχλιάριον τοῦ γλυκοῦ ἐκ τῆς :

Nevroserine

εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ φαγητοῦ ἀνὰ δύο ἐκ τῶν :

Comprimés Calcilol

Δώσατε ἐντολήν εἰς τὸν φαρμακοποιὸν σας, ἂν δὲν τὰ ἔχη, νὰ τὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἐδῶ φαρμακείον. μετὰ τὸν ὅποιον συνεργάζεσθαι.

ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ, Ἰωάννινα. — Εἶνε νὰ τραβᾷ κανεὶς τὰ μαλλιά του. Ἀφοῦ γνωρίζετε τὰς συνεπείας τῆς τόσο κακῆς συνήθειας, διατὶ δὲν ἀπαλλάσσεσθε ἀπὸ αὐτῆς; Καὶ μάλιστα, ἀφοῦ ἤδη ἀρχίσατε νὰ γίνεσθε ὅμμα τῶν συνεπειῶν τῆς ! Τὴν ἀδουλία εἶνε αὕτη; Ἀκούστε, φίλε μου. Νὰ μὴ μένετε ποτὲ μόνος κάπου, χωρὶς ἐνασχόλησιν, οἰαδήποτε. Εἰς τὰς κατὰ μόνος φυσιογνωμίας ἐργασίας ἀκόμη, ἂν δὲ δύνασθε νὰ αὐτοκυριαρχήτε, καλύψετε νὰ συνοδεύεσθε. Καὶ τὸ θράδου νὰ σὰς δένουν τὰ χέρια, ἀφοῦ εἶνε τόσο κακοποιὰ. Τὴν νὰ σὰς ποῦμε; Εἶνε ὑποπρὸς ἕνα νέος σπὴν ἡλικίαν σας νὰ μὴν μπορῇ νὰ αὐτοκυριαρχήσῃ. Στὸ κάτω - κάτω, διατὶ δὲν ἐπιζητεῖτε τὴν φυσιολογικὴν ἱκανοποίησιν; Διὰ τὰ σπυράκια σας μεταχειρισθῆτε τὸ :

Baum divine «Dothinol»

κατὰ τὴν ἐσώκλειστον ὁδηγίαν. ΦΥΜΑΤΙΚΟΝ. — Κάμετε ὅτι ἀκριβῶς σὰς ὁφείλουν οἱ παθολόγοι ἱατροὶ σας. Ἀκόμη ἀκίνηστον ἀπὸλυτον τοῦ πάσχοντος μέρους δι' εἰδικῆς ἐπίδεσεως ἢ εἰδικῶν κρεμαστῆρος. Ἀκόμη λαμβάνετε ἐπὶ μακρὸν κατὰ συνέχειαν τρεῖς τῆς ἡμέρας εἰς τὸ μέσον τοῦ φαγητοῦ ἀνὰ δύο ἐκ τῶν :

Comprimés Calcilol

Καὶ κάμετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἢ καὶ καθ' ἡμέραν ἐνδομυϊκῶς ἀνὰ μίαν ἐνέσιν τῶν 10 κυβικῶν ὀφεικτομετρῶν ἐκ τῶν :

Ampoules glyconate de calcium «Pivot»

Τὸν χειμῶνα πίνετε ἀφθονον μπουρουνέλαιον. Μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ νὰ καταφύγετε εἰς ἐγχειρήσιν. Α. Β. — Χ. Φ. — Διὰ τὸ πρότον ἐλάτωμα σας δὲν γίνεται τίποτε. Πρόκειται περὶ λευκιάσεως καὶ ἐξαιτίας οὐκ ἀφελιδικῆς ἀσπυρῆς. Πολλὰκις ὅμως ἴσται ἀφ' ἐαυτῆς. Διὰ τὸ δεύτερον καταφύγετε εἰς εἰδικὴν χειρουργικὴν ἐπέμβασιν.

Γ. Κ. ΚΑΤΑΡΡΟΝΗ. — Τὴν πρώτῃν μεταχειρίζεσθε εἰσάγων αὐτὴν ἐντὸς τῆς ρινὸς τῆς :

Pommade à l'ephetonine

τὴν δὲ ἐσχάτῃν στάξετε ἐντὸς ἐκάστου ρῶθωνος 3 — 4 σταγόνων. ἐκ τῆς κάτωθι διαλύσεως, ἐνῶ θὰ ἐπιδράσῃ εἰς ὀπίαν θέσιν, ὥστε νὰ κατέρχωνται εἰς τὸν φάρυγγα :

Collargol gr. 0,20
Eau distillée > 20

Οἱ ἱατροὶ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΓΕΡ 23 α. — Τηλεφώνον 25.532. — 9 — 2, 5 — 8. ΙΔΙΟΑΙΤΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΑΣΘΕΝΗ.

Με τὰς βαφὰς ΑΡΤΙ οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφὴν τῶν φορεμάτων σας.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος χρησιμοποίησθε τὸ παγκοσμίον φήμη ἀποτριχωτικὸν RAPIDENTH, τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μετὰ τὴν οἰζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δὲ λόγῳ τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότητα θελοῦδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα

ERMAN MARX

Στοὰ Φέξη 59 (Πρώτος ὁροφος) Ἀθῆναι.

Αἱ βαφαὶ ΑΡΤΙ δὲν φθείρουν τὰ φορέματα.

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

ΚΡΑΤΙΟΝ

Peda

Ὁ Γάλλος Χημικὸς Α. Thomasen, Σύμβουλος τῶν μεγαλυτέρων ἐργοστασίων, ἔδωκε τὴν τελευταίαν ἐφευρεσίαν του σχετικῶς μετὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κραγιὸν χειλέων εἰς τὴν Ἀρωματοποιίαν «Cana».

Σήμερα τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ κατασκευάζεται μετὰ ὅτι τελειότερον ἢ ἐπιστήμη ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ.

Εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμούς: ὅταν τὸ φορῆτε τὰ χεῖλη σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι βαμμένα. Τόσον εὐκόλος εἶναι ὁ συντονισμὸς του μετὰ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας.

Ἐπὶ πλέον κρατᾷ εἰς τὰ χεῖλη σας 48 ὁλόκληρες ὥρες, πρᾶγμα πού σὰς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.

Δοκιμάσατε καὶ δὲ ἴδητε γιὰτὶ καθε γυναῖκα μετὰ γούστο εἶναι πάντα ἐφωδιασμένη μετὰ τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Νὰ γραφοῦν ἰδιοχείρως :
Ἀριθ. Μητρ. πωλητοῦ 555
Ὄνομα πωλητοῦ Α. ΒΑΣΣΑΜΗΣ
Διεύθυνσις Κολοκοτρώνη 29

ΑΘΗΝΑΙ ΗΜΕΡΟΜΗΝ.....

«ΡΕΕ» ΠΡΟΪΟΝΤΑ Κολοκοτρώνη 29 (Ἰσόγειον Στοᾶς) ΑΘΗΝΑΙ

Παρακαλεῖσθε ὅπως στείλετε εἰς τὴν κάτωθι ἀναφερομένην Διεύθυνσιν ἕνα φιαλίδιον Πολυτελείας τοῦ ΜΟΔΕΡΝΟΥ ΑΡΩΜΑΤΟΣ «ΡΕΕ» δεκαπλῆς διαρκείας. Ἀποστέλλω τὴν ἄξιαν του Δρχ. 50, καθὼς καὶ 3 Δρχ. ἐπὶ πλέον εἰς Γραμματόσημα διὰ 10 Ἑγκυκλίων. Ἡ παροῦσα παραγγελία δίδεται μετὰ τὴν ρητὴν συμφωνίαν, ὅτι ὁ ὑποφαινόμενος θὰ τύχῃ Μεριδίου κέρδους 20 Δραχμῶν ἐπὶ ΚΑΘΕ μελλοντικῆς πωλήσεώς του (μετὰ τὴν τρίτην τοιαύτην) καὶ ἐπὶ ΟΛΩΝ τῶν 3 πρώτων πωλήσεων τῶν ἐπιτευχθησομένων ἐμμέσως ἀπὸ τὰς πωλήσεις του ταύτας ὑπὸ τρίτων μέχρι τοῦ ποσῶ ΜΑΞΙΜΟΥΜ τῶν 10.000 Δραχμῶν.

Πῶς ἐμβάζετε τὸ ἀντίτιμον :

α) Διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.
β) Διὰ Γραμματοσήμων ἐντὸς συστημένης
γ) Κομισθὲν ἀυτοπροσώπως.
δ) Διὰ μέσου τρίτου προσώπου.

Ὄνομα Ἀγοραστοῦ
Διεύθυνσις
.....

Καθορίσατε τὸν τρόπον, σβύνοντας ὅτι δὲν χρειάζεται

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Μὴ γράφετε τίποτε εἰς τὸ κάτωθι τετράγωνον
Διὰ τὸν ἀγοραστήν : Διὰ τὰ βιβλία μας :
Αὐτὸ, ἀριθ. Μητρ. Λ) μὸς Πωλήσ.
Ἀριθμὸς ΣΕΡΙ Λ) μὸς Προμηθ.

Χιλιάδες Δραχμὲς θὰ χτυπήσουν τὴν πόρταν σας.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Χωρίς
Πραχλωσμο

ΒΑΠΤ. ΜΥΛΩΝΑΝ. — Είχαν κλαπή από τα συρ-
τάρια μας. Μη σ'ας κακοφανή, αλλά δεν μ' αρέ-
σανε καθόλου τα δύο που μου στείλατε. Χωρίς μέ-
τρο.

Π. ΕΥΓΕΝΙΟΝ. — 'Η «Φλόγα» ξεδεύθη. Και τα
δύο σημερινά σας τραγούδια δεν λένε τίποτα. Για
τα διηγήματα θα σ'ας πληροφορήσω εν καιρώ. Πρό
πάντων να μη διαζώσατε.

ΖΩΖΩ. Για την πλαστικότητα των μυών σ'ας συμ-
βουλεύω να πάρετε το Λίνιμεν Ρόμα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΙΑ. — Βέβαια και είνε δυσάρε-
στο, αφού η ηλικία σας ακόμη είνε μικρή.

Γι' αυτό αγοράζετε το «Θιν-ά-Μίντ».

ΚΑΡΑΜΠΕΤ ΑΡΤΙΝΙΑΝ. — Να πείτε στο Πρα-
κτορείο Τσαγγάρη να σ'ας φέρη εκείνα που θέλετε.

Κ. ΚΟΝΤΟΒΟΥΝΗΣΙΟΝ. — Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙ-
ΔΗΝ. — Ι. ΦΩΣΚΟΛΟΝ. — Α. ΨΙΜΟΠΟΥΛΟΝ. —

Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και για την
πλεονεξία υποστήριξή σας για την «Ατλαντίδα». Δυστυ-
χώς καταργήσαμε το «Αλμπουμ φωτογραφιών». Κρα-
τούμε την φωτογραφία στην διάθεσή σας.

Ι. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. — Όλα θα μπούνε με τη
σειρά τους. Το διηγηματάκι το κρατώ, θα το διαβά-
σω με την ησυχία μου και αν είνε καλό θα το δη-
μοσιεύσω χωρίς προειδοποίηση. Ανταποκρίσεις να
στέλνετε κάθε εβδομάδα, ιδίως την κίνησι με πολλά
ονόματα.

ΑΦΡΙΚΑΝΑ. — Μόνο τα παράπονα μένουν. Πριν
στείλετε το γράμμα είχαν δημοσιευθή οι «Στοχα-
σμοί» στο 29ο. Να στείλετε δύο μικρές φωτογρα-
φίες να σ'ας στείλω και μία ταυτότητα συνεργατίδος.

Ευχαριστούμε για όλα. Ελπίζουμε να μη μείνη ούτε
ένας στην πόλι σας που να μη διαβάξη «Ατλαντί-
δα». Να πείτε του αδελφού σας, ως ανταποκριτού, να
οργανώση ανάμεσα στους προσκόπους την Ε. Φ. Α.

ΣΤ. ΓΑΜΠΑΚΕΑΝ. — Το «Δέν θέλω γώ», κα-
λό, αλλά με δίχως ρυθμό. Το «Κουράστηκα πιά»
πολύ κουρασμένο στο γράμμα του, περισσότερη προ-
σοχή. Γράφετε, ναι, αλλά μη στέλνετε ό,τι τύχει.

Κ. ΝΑΝΟΝ. — Το «Όνειρο» εγκρίνεται.

ΒΑΛΣ. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται.

ΑΝΔ. ΖΗΣΗΝ. — Πολύ καλό, δυστυχώς επειδή
ἀνήκει στην «Εύα», δεν μπορεί να δημοσιευθή.

Π. ΖΕΛΙΩΤΗ. — Ευχαριστούμε για τα καλά σας
λόγια. Να μ'ας φέρετε 2 φωτογραφίες και 5 δρχ. να
πάρετε μία ταυτότητα. Αυτό που μ'ας στείλατε για
το Χαλάνδρι, όχι. Θα ήθελα κάτι που να έχη μάλ-
λον κοσμική κίνησι. Το πεζό σας εγκρίνεται.

Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. — Πολύ προσωπικό το
πεζό σας. Μοιάζει σχεδόν με γράμμα.

Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΝ. — Έδωσα το γράμμα σας
στον κ. Α. Τριποδάκη, γενικών γραμματέα Ε. Φ. Α.
Το ποίημά σας εγκρίνεται.

ΚΩΣΤΑΝ ΣΑΡΡΑΝ. — Θα δημοσιευθή ο «Ε-
σπερινός».

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ. — Ευχαριστούμε. Θα δημο-
σιευθή.

ΑΝ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Πολύ ωραία η γνώμη
σας. Τώρα όμως πιά είνε αργά. Πάντως ελπίζω να
τα κανονίσω.

ΘΑΛ. ΤΣΙΚΑΝΔΥΛΛΑΚΗ. — Ευχόμεθα περαστι-
κά. Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. «Το άν-
θάκι» εγκρίνεται.

ΒΑΣ. ΜΠΑΤΖΑΚΗΝ. — Έγκρίνεται. Ευχαρι-
στούμε για τα καλά σας λόγια. Γιατί δεν εγγράφε-
σθε στην Ε. Φ. Α.;

ΙΩΑΝΝΑ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Έλάσαμε. 'Η
«Τελευταία επιθυμία» εγκρίνεται.

ΣΩΤ. ΚΟΝΤΟΒΟΥΝΗΣΙΟΝ. — 'Η «Αγωνία»
εγκρίνεται.

ΕΡΑΤ. ΒΑΚΑΤΑΣΗΝ. — Το ενδιαφέρον δεν
χαλαρούται. Σ'ας ευχαριστούμε για όλα τα καλά
που προσφέρατε στο περιοδικό μας. 'Η «Ευκρίνεια»
θα δημοσιευθή.

ΒΥΡ. ΛΕΠΤΙΑΝ. — Έλάσαμε διήγημα. 'Αν είνε
καλό μην αμφιβάλετε θα δημοσιευθή χωρίς προ-
ειδοποίηση.

Β. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ. — Δυστυχώς έσταματήσαμε την
δημοσίευσή του «Αλμπουμ φωτογραφιών».

ΡΕΝΑ ΣΤΕΡΓΙΟΥ. — Έγκρίνεται. 'Αποστεί-
λατε δύο μικρές φωτογραφίες και 5 δρχ. να σ'ας ά-
ποστείλωμε το δελτίο ταυτότητος. Ευχαριστούμε για
τα καλά σας λόγια.

ΝΑΣΟΝ ΚΑΖΟΥΡΗΝ. — Πολύ προσωπικό το
πεζογράφημά σας. Μολονότι καλό, μ' εμποδίζει ο
τρόπος του γραμματισμού του να το δημοσιεύσω.

Μ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗΝ. — Διεδίδωσα στον κ. Α.
Τριποδάκη τα παράπονά σας. 'Η «Χαμένη προσμονή»
θα δημοσιευθή.

Ι. ΠΑΠΑΘΑΣΟΠΟΥΛΟΝ. — Ούτε κι' αυτό δεν
μ' αρέσει. Δεν θέλω καθόλου λογοτεχνική φράσι.
Γράψτε πολλά, στείλετε πολλά και θα φθάσετε στο
σημείο να μου στείλετε κάτι το καλό.

ΑΘ. ΤΣΟΓΚΑΝ. — Θα το διαβάσω και θα το
δημοσιεύσω αν είνε καλό.

ΜΙΧ. ΓΡΑΤΣΙΑΝ. — Πολύ καλό ως εμπνευσι.
Τεχνικά όμως δεν στέκεται καθόλου. Πρό πάντων δια-
βάξτε και μη βιαζώσατε να δημοσιεύσετε.

Ι. ΖΗΛΙΑΝ. — Ευχαριστούμε για τα καλά σας
λόγια. Μην αμφιβάλετε ότι άμα θα είνε καλό θα
δημοσιευθή.

ΠΟΠΗ. — Καλό, αλλά δεν έχει καθόλου μέτρο.
Προσέχετε, μη γράφετε έτσι εύκολα. Κάθε πράγμα
προηγούμενος θέλει μελέτη.

Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. — Όχι. Επειδή εγκρίναμε, να
μ'ας τορπιλλήσετε με ν'ο. Το «Ταξίδι» είνε καλό.
Κρατήστε το να μου το στείλετε αργότερα να το
δημοσιεύσω.

ΗΛ. ΜΕΤΑΛΛΙΝΟΝ. — Πολύ προσωπικό το πε-
ζογράφημά σας. Υπάρχει πάντοτε τρόπος να εκδη-
μοσιεύσει κανείς.

ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε να έχετε γρή-
γορα κάτασπρα και γυαλιστερά δόν-
τια ακολουθήσατε τη συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αυτή την ειδική οδον-
τόκρεμα ή όποια αφαιρεί τις
κίτρινες κηλίδες.

Σεις που φοβείσθε να γελάσετε,
μάθετε ότι τα θαμιά και κίτρινα-
μένα δόντια μετασχηματίζονται ά-
μέσως σε κάτασπρα και γυαλιστε-
ρά, αληθινά μαργαριτάρια, χάρις
είς την ΚΟΛΥΝΟΣ.

λαμβάνουσα ύπ' όψιν την τιμήν
αυτών.

Με μία καταπληκτική ταχύτητα
τα δόντια σας θα πάρουν μία και-
νούργια λάμψη και λευκότητα που
δεν είχαν ποτέ, τα δε ούλα σας θα
έξυγιανθούν. Βεβαιώσατε σεις ή ίδι-
ες το καταπληκτικόν άποτέλεσμα
της ΚΟΛΥΝΟΣ.

Από σήμερα χρησιμοποιήσατε την
οδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

Οίκος μαχητικισμού
Ζαντ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ
HERMANIAN
BENTIKIOY
MIS-EN-PLI
MANIKIOY
AKTINES
BIOAE
MAΣAΣ
BAΦAΓI
TBAE
25782
STENTOP

magail

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΛΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΙ

